Qytfawăi Mtf

Arenele stranii ale Terrei

Hartwig Hausdorf

Arenele stranii ale Terrei

Traducere de:

Pamela Vişan

Editura ***Ltuman***

Editor: Lucian Borleanu

Coperta: Grupul DUCOVY Tehnoredactor: Ela Trandafir

Titlul original:

Xreisen. Lokaltermine an den geheimnisvollsten Stätten unserer Welt.

EDITURA *LUCMAN* – Bucureşti Bd. Al. I. Cuza, nr. 91, sectorul 1 Telefon/fax: 01 – 223 77 55

ISBN: 973 – 9439 – 56-X

Cuprins

Pe urmele misterelor

Deschideţi Dosarele X!

Îmi pot aminti încă foarte bine de acea zi din anul 1968, când am fost acaparat de o fascinantă viziune asupra lumii. Atunci aveam 13 ani şi urmam gimnaziul. împreună cu un coleg de clasă eram răspunzător de realizarea unei vitrine, care urma să se afle în faţa sălii de cursuri şi în care noi, elevii, puteam expune tot felul de lucruri interesante. Într-o zirun coleg a adus o pagină întreagă dintr-un ziar din München, ce conţinea un articol despre o carte abia apărută a unui scriitor elveţian necunoscut pe atunci, care a scandalizat lumea cu o teză foarte îndrăzneaţă.

Acel elveţian era – după cum aţi ghicit – nimeni altul decât Erich von Däniken. Cu acea carte a declanşat o puternică undă de şoc în gândirea timpurilor noastre. Iar în săptămânile şi lunile următoare, chiar până în ziua de azi, lumea dezbate tulburătoarea problemă, dacă planeta noastră a mai fost deja vizitată de călători extratereştri din spaţiul cosmic.

La sfârşitul anilor ’60 erau nişte vremuri fascinante, iar omenirea era într-un proces de schimbare. Tineretul protesta împotriva războiului din Vietnam, iar Statele Unite ale Americii mai aveau puţin până la a trimite primul om pe Lună. Nava cosmică cu echipaj la bord nu mai era de domeniul fanteziilor irealizabile, şi chiar cercurile ştiinţifice au început – nu în ultimul rând din cauza OZN-

urilor ce apăreau tot mai des pe cer – să pună timid problema formelor de viaţă extraterestre.

Însă şi alte enigme şi fenomene ar putea cuceri în cele din urmă un loc în cadrul marilor universităţi, cât şi în mintea oamenilor. Cu doar câteva luni înainte, un spectaculos caz PSI a înfierbântat spiritele în capitala bavareză, cazul Rosenheim, atrăgând atenţia unor serioşi oameni de ştiinţă aflaţi sub conducerea profesorului Hans Bender. Profesorul Bender a fost

QfUMtfaria Qfuuiâdoe până în 1975 deţinătorul singurei catedre de parapsihologie din Germania. La Universitatea Freiburg-Breisgau a condus Institutul de Parapsihologic şi Graniţele Psihologiei.

Era ca şi cum s-ar fi deschis o nouă uşă spre o altă dimensiune a realităţii noastre, spre o lume plină de mistere, dincolo de care se află „ştiinţa asigurată”, în care am fost îndrumaţi să credem din şcoală. Acolo afară, dincolo de edificiile gândirii, trebuie să mai existe şi altceva…

Mă gândesc cu plăcere la timpurile neliniştite, când s-au pus fundamentele unei noi viziuni revoluţionare asupra lumii, care este pe punctul de a schimbaparadigmele valabile încă atunci, dar lipsite totuşi de speranţe. Între timp m-am familiarizat foarte mult cu aceste idei şi modele de gândire provocaitoare. Însă atunci nu se căzuse de acord, dacă poate privită drept o erezie sau, zâmbind îngăduitor, să o atribuim fanteziilor exaltate ale unor creduli incurabili. Autorul elveţian deja menţionat se numără astăzi printre prietenii mei, la fel ca mulţi alţi militanţi, în anii trecuţi, chiar eu însumi am cutreierat numeroase locuri de pe glob, fiind mereu pe urma fenomenelor fantastice, enigmelor neexplicate şi a relicvelor misterioase, ce proiectează o lumină cu totul nouă asupra lumii cunoscute de noi.

Precum proverbialul „reporter înrăit”, am mers şi încă mă mai duc în locuri ca îndepărtata China şi Australie, America de Sud şi Centrală, în aproape toate ţările

Europei şi Africii de Nord, precum şi în Orientul Apropiat. Fascinaţia necunoscutului m-a cuprins iremediabil. Chiar la noi în ţară am găsit locuri în care s-au petrecut lucruri incredibile sau în care s-au semnalat obiecte convenţionale enigmatice din trecut, ce cu siguranţă au trecut prin întâmplări mult mai fantastice decât ne poate permite să visăm învăţătura din şcoli.

Asemenea legendarilor eroi de serial, agenţii speciali FBI Dana Scully şi Fox Mulder, am încercat să descifrez tainele „Dosarelor X”, în spatele cărora se ascund cele mai misterioase locuri din lume. În această carte le-am adunat pe cele mai neobişnuite şi mai captivante. Vă invit să mă urmaţi în aceste locuri, până la capătul lumii!

8 = 5 = Arenele stranii ale Terrei

Vom pătrunde împreună în această lume a misterelor şi a fenomenelor reale. Însoţiţi-mă în locuri unde oamenii au fost răpiţi sub privirile îngrozite ale prietenilor lor. Lăsaţi-vă uimiţi de posibile relicve tehnice ale vizitatorilor extratereştri din întunecata preistorie. Vă voi arăta drumul către „Case ale groazei” şi locuri „suspecte”, şi vom ajunge în puncte de pe glob unde legile fizicii sunt evident încălcate.

Urmând indicaţiile din această carte, veţi putea ajunge şi singuri în locuri învăluite în mister. Am anexat o serie de informaţii necesare, precum şi numeroase detalii „ascunse”, greu accesibile altfel, pentru a putea porni şi dumneavoastră înşivă către cele mai misterioase puncte din lume.

Deschideţi „Dosarele X”!

Avorton sau experiment eşuat?

*

Un „monstru” cufundat în spirt determină reacţii

Vechea scară din lemn scârţâia sub picioarele noastre în timp ce noi – încărcaţi cu un aparat de filmat, trepied şi mai multe aparate de fotografiat – urcam la

primul etaj al muzeului. La jumătatea distanţei, într-un dulap băgat în perete, se afla un recipient din sticlă umplut cu spirt, din care ne fixa un avorton, ce părea desprins dintr-un coşmar. „Ce găsesc atâţia oameni fascinant la aceste creaturi demne de compătimit, atât aceia care se ocupă cu cercetarea lor – precum dr. Friderici şi colegul său contemporan –, cât şi cei care privesc cu un fior ciudat creaturile înfricoşătoare?” Această întrebare mi-a trecut prin cap în acel moment. Monstruozităţile de tot felul par să-i fi atras pe oameni dintotdeauna.

În mijlocul acestei colecţii – şi prin apropierea de celelalte exponate îi era şi mai clar subliniată ciudăţenia – stătea obiectul ce urma să monopolizeze discuţiile. Era numit în mod dispreţuitor „omul-găină”, dar se asemăna mai degrabă cu altceva, şi anume cu acele „fiinţe mici, cenuşii”, pe care le cunoaştem din tot mai numeroasele cazuri de răpiri OZN prezente în toate ţările.

„Cel mai frumos lucru pe care-l putem descoperi este misterul”. Albert Einstein (1879 – 1955)

V

I

Într-un mic muzeu din orăşelul Waldenburg, situat între

Glauchau şi Chemnitz în landul Sachsen, se află –

cufundat în spirt – probabil unul dintre cele mai extraordinare mistere ale Germaniei. Înghesuit într-o sticlă de aproape 40 cm înălţime şi cu un diametru de circa 15 cm, se găseşte un exponat învăluit în mister, care are pereche şi în alte ţări.

În anul 1840, principele Otto Viktor I von Schönburg-Waldenburg (1785 – 1859) a cumpărat istoricul Cabinet de artă şi ştiinţe naturale al familiei de farmacişti Linck: în anul următor a venit în Waldenburg expoziţia mărită la câteva colecţii mai timpurii de ştiinţe naturale şi a fost expusă acolo, la manejul Marstall. Şi astăzi se produce în forma sa originală drept muzeu universal din secolele XVII

şi XVIII al atitudinii spirituale a iluminismului burghez din acele timpuri şi a culturii baroce premergătoare. Prin intermediul acestor nenumărate exponate anatomice, minerale, produse de artă meşteşugărească, instrumente precum preparate animale şi din plante ar trebui să se oglindească, cât mai cuprinzător cu putinţă, mediul în care trăiau oamenii.

Cabinetul de artă şi ştiinţe naturale a fost în acele timpuri un institut renumit. Oraşele comerciale şi universitare ofereau condiţii avantajoase pentru înfiinţarea lor căci de multe ori veneau din ţări străine şi obiecte preţioase, care erau primite în aceste colecţii cu cea mai mare atenţie. În aceste cabinete reuşeau deseori să intre unele „curiozităţi” şi „rarităţi”, apreciate ca fiind nişte piese ciudate şi greu de obţinut.

Colecţia Waldenburg, cunoscută acum mai mult drept „Cabinetul princiar de ştiinţe naturale”, a achiziţionat în 1844 clădirea muzeului construită anume lângă Marstall, care astăzi nu mai există. În anii 1933 – 34 s-a efectuat o prelucrare şi o

rearanjare ştiinţifică şi de mare anvergură a respectivei colecţii, ce cuprindea mult peste 8.000 de obiecte. A scăpat neatins de cel de-al doilea război mondial, de triştii şi întunecaţii ani ai „socialismului real” din fosta RDG, iar astăzi se numeşte „Cabinetul de artă şi ştiinţe naturale al oraşului Waldenburg”.

„Monstrum Humanum Rarisimum”.

În anul 1735, Johanna Sophia Schmied, din micul oraş Taucha din apropiere de Leipzig, era pentru a patra oară „cu bune speranţe adică însărcinată. Dacă înainte adusese pe lume trei copii sănătoşi, de data aceea a născut un „monstru”, care a făcut lumea să încremenească de groază.

Medicul din Leipzig, doctorul Gottlieb Friderici, care auzise toată povestea, a dovedit atunci prezenţă de spirit şi clarviziune lăsând „obiectul” să se conserve în spirt după o

primă disecţie, pentru ca viitorii colegi să poată explica sinistra enigmă din jurul misterioasei creaturi. Oare a bănuit el că nu era ceva în regulă cu acest „Monstrum Humanum Rarisimum”? Din fericire, doctorul Friderici a completat obiectul expus ulterior în muzeu cu un studiu de 32 de pagini, scris în limba latină, în care erau descrise, pe lângă istoricul bolilor mamei, şi rezultatele propriilor sale cercetări.

Să ne cufundăm în abisurile unui trecut nu foarte îndepărtat, care se întredeschide aici. Medicul începe descrierea cu condiţiile de viaţă ale Johannei Sophia Schmied şi nu omite a da imediat o explicaţie în spiritul acelor timpuri:

„Aşadar nefericita mamă a acelui monstru provine dintr-un mediu sărac; trăieşte în Taucha, un oraş situat în apropiere de Leipzig. Are 28 de ani, statură mică, corp firav, iar dacă îi analizăm temperamentul, este coleric-melancolică. S-a măritat la zece ani cu un cocoşat şi a avut trei băieţi, toţi fără cusur. În sfârşit a rămas însărcinată pentru a patra oară şi a adus pe lume acest monstru, pe care mi-am propus să vi-l descriu în cele ce urmează.

Întrucât apariţiile eronate de acest fel sunt atribuite în general fanteziei bogate a persoanei însărcinate, cred că este de datoria

mea să aflu direct de la femeia aceea toate împrejurările şi s-o întreb mai ales dacă, după ce a rămas însărcinată, a întâlnit ceva de a cărui imagine a fost răscolită şi îngrozită. Însă a negat că ar fi întâlnit ceva ce s-ar asemăna cu monstrul născut de ea. Totuşi a recunoscut că, pe la mijlocul sarcinii, când ieşea din casă, a speriat-o apariţia unui jder ce i-a sărit în faţă, şi s-a temut să nu-i afecteze copilul nenăscut încă”.

Aici întâlnim o credinţă populară străveche, ce a durat mult timp şi care spune că malformaţiile nou-născuţilor se datorează nemijlocit unei sperieturi sau unui şoc suferit de mamă în timpul sarcinii. Totuşi, după ce

monstruosul fetus s-a născut, Johanna Sophia Schmied se îndoia că malformaţia ar avea drept cauză vederea respectivului jder.

Sarcină neobişnuită

Conform relatării doctorului Friderici, deja din timpul celei de-a patra sarcini a Johannei Sophia Schmied lucrurile erau puţin mai diferite faţă de primele trei.

„După prima jumătate a sarcinii, gravida a simţit mişcarea obişnuită a fetusului, care însă abia putea fi detectată. Dimpotrivă, ea însăşi a observat că burta nu i se mărise corespunzător dimensiunilor obişnuite şi remarca împreună cu soţul ei, nu fără frică şi durere ameninţătoare, faptul că se diferenţia foarte mult de sarcinile precedente.

Când s-a încheiat perioada de sarcină, aşa cum îl calculase gravida, au apărut semnele obişnuite ale naşterii. Şi de la ora unsprezece din noapte până la ora şase dimineaţă – deci după şapte ore încheiate – chinurile s-au sfârşit, iar în locul unui copil normal a ieşit un monstru îngrozitor”.

Medicul a primit destul de repede vestea despre extrem de neobişnuita fiinţă, rămasă până în ziua de azi unică în felul ei. Pe propria sa cheltuială a pus să se facă un desen, care imortaliza pe două planşe „monstrul” în mărime naturală, pentru posteritate (vezi figurile 1 şi 2).

După o succintă evaluare exterioară, Gottlieb Friderici s-a dedicat disecţiei fiinţei, „anatomiei interne a monstrului, pe care a abordat-o atât o perioadă îndelungată, cât şi foarte şovăitor”.

jâlb: l.

— 13

Fig. 1 „Monstrul”. născut în Taucha. Leipzig, a fost disecat de dr. Gottlieb Friderici, iar rezultatul a fost transpus într-un raport redactat în limba latină.

„Capul a fost prima «victimă» a cuţitului anatomic şi, cu toate că avea un aspectul unui hidrocefal, sacul din piele (notat în figura 1 cu litera A) deschis ne-a arătat altceva, pentru că înăuntru nu s-a găsit lichid, ca în cutiile craniene obişnuite, ci o masă cerebrală exagerată, ce cântărea şapte uncii şi era într-o oarecare măsură înconjurată de sânge, în care era scufundat creierul... În rest, la deschiderea creierului s-a găsit un număr obişnuit de nervi.

După terminarea cercetării capului, s-a deschis pieptul, alcătuit din coaste, al căror număr, grosime şi lungime corespundeau normalului, şi dintr-un stern aflat între ele. În dreapta cutiei toracice era chiar şi un plămân,

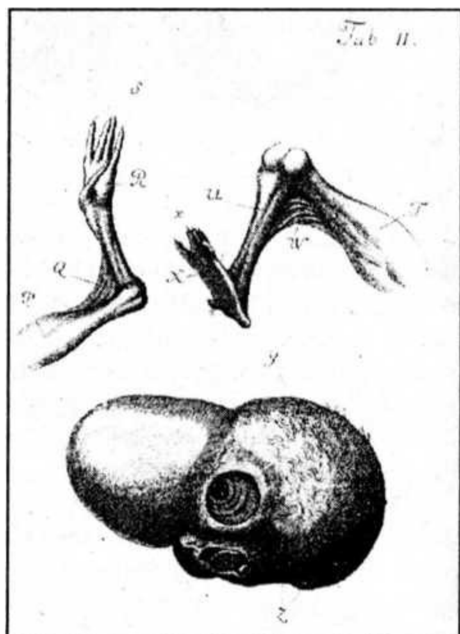
iar din partea stângă a

14 Arenele stranii ale Terrei început să curgă imediat după incizie un lichid vâscos. În timp ce se presupunea o deshidratare a pieptului, s-a continuat tăierea şi s-a scos o inimă mare, ce nu avea deloc pericard, dar se găsea într-o membrană suplimentară, ce se întindea de la vasele sanguine mari din inimă până la partea opusă, şi era peste tot întărită, la diafragmă cât şi la pleură, şi părea că preia rolul pericardului. Conţinea un lichid în care era cufundată inima.
Când în final s-a îndepărtat membrana, s-a descoperit şi celălalt plămân”.

După cum a putut constata zelosul medic în timpul disecţiei, nu numai „viaţa internă” a monstruoasei creaturi, ci şi scheletul se diferenţia în nişte detalii caracteristice de cel al unei fiinţe umane normal dezvoltate.

„În fine trebuie să raportez şi despre membre, pentru că atât antebraţul, cât şi tibia erau alcătuite contra naturii nu din două oase, ci dintr-unul simplu. La îmbinarea dintre coapsă şi tibie lipsea la fiecare picior rotula, iar oasele au putut fi cu mare greutate separate. Însă celelalte oase care realizau legăturile... erau normale ca număr şi aveau o înfăţişare naturală, doar că lipseau muşchii necesari.

Fig. 2 Misterioasa fiinţă se diferenţiază de oamenii normali chiar şi la structura osoasă. Astfel, atât antebraţul, cât şi tibia sunt formate numai dintr-un os, în loc de două.

15

Cred că l-am denumit pe bună dreptate „monstru”, pentru că atât exteriorul, cât şi interiorul lui contrazic construcţia obişnuită a omului, se diferenţiază ca număr, ca mărime, ca structură, unele părţi chiar lipsesc cu desăvârşire, iar altele par foarte neobişnuite”.

Jumătate de secol în „Afară”.

În continuarea tratatului de 32 de pagini, doctorul Friderici a făcut speculaţii în legătură cu posibilele cauze ale groaznicei malformaţii. Astfel a respins credinţa populară foarte răspândită pe atunci că mama s-a speriat în timpul sarcinii şi în acest mod s-a ajuns la naşterea acelui monstru. Mai mult, a crezut că adevărata cauză a totalei diferenţieri ar fi fost hrănirea insuficientă a fetusului în timpul celor nouă luni.

Totuşi există şi o altă explicaţie posibilă – ce sună a fantastic – pentru extraordinara creatură căreia nu i s-a găsit asemănare în lume, de-a lungul întregii istorii a umanităţii. Dar despre acest aspect voi vorbi mai încolo. Acum aş dori să mai raportez despre ce s-a mai întâmplat

cu neobişnuitul artefact.

După terminarea cercetărilor, doctorul Friderici a conservat „monstrul” în alcool pentru ca generaţiile viitoare „să-şi sporească cunoştinţele şi să poată ajunge la întrebuinţări curative”, în anii următori acest exponat, împreună cu alte nenumărate preparate, a ajuns în mai sus menţionată colecţie a „Cabinetului de artă şi ştiinţe naturale” a oraşului Waldenburg, unde a dus o existenţă de-a dreptul fantomatică. În perioada „socialismului real” care se construia pe atunci în fosta RDG, era strict interzis să se arate publicului misteriosul artefact. Cu siguranţă avea legătură cu faptul că pe atunci numeroşi elevi vizitau muzeele în cadrul orelor de ştiinţe ale naturii.

Chiar şi după „schimbare” misterele au rămas secrete şi au fost ascunse în locuri incredibile.

„Omul-găină”.

Într-o zi de la începutul anilor ’90, dr. M., medic şef la maternitatea din clinica Chemnitzer, a vizitat întâmplător muzeul Waldenburg şi a dat de „monstru”, care-şi ducea existenţa

singuratică tot într-un recipient din sticlă înalt de 40 cm, conservat pentru eternitate în spirt. Obiectul i-a trezit interesul academic şi dr. M. a început cercetări medicale vaste la universitatea din Heidelberg şi la facultatea de medicină din cadrul universităţii din Berlin.

Pe cel ce între timp a intrat în literatura medicală drept „omul-găină” s-au făcut radiografii şi tomografii computerizate. Este vorba chiar şi de analize genetice, dar şi despre faptul că totuşi nu a putut fi dată încă nicio explicaţie în legătură cu unicul şi misteriosul caz.

Cam aceasta era starea de fapt a obiectului, când mi s-a atras atenţia asupra ciudatului exponat de către o „sursă de informaţii”, ce preferă să rămână necunoscută. Totodată s-a referit la cercetările efectuate de acel medic şefia universităţile menţionate anterior. De asemenea mi-a

declarat că dr. M. a luat şi raportul cercetărilor doctorului Friderici, care fusese păstrat tot la muzeul Waldenburg. La momentul în care lucram la această carte nu-l restituise încă medicului din Chemnitzer căci invocase greutăţi la traducere. Iar latina este o aşa-numită „limbă moartă” şi nu se mai schimbă. Pentru că am putut totuşi cita din raport, mulţumesc unui număr de garanţi inimoşi, care au trimis un al doilea exemplar la biblioteca universităţii din Leipzig şi au sprijinit traducerea.

Cercetările din Waldenburg

Spre sfârşitul anului 1996, informatoarea mea mi-a atras atenţia asupra neobişnuitului exponat. Totuşi, abia pe la sfârşitul lui mai 1997 am pornit înspre orăşelul saxon.

Am ajuns la Waldenburg pe 30 mai 1997, în ciuda tuturor limitelor de viteză potrivnice, iar după o uimitor de scurtă căutare am găsit muzeul, aflat la mică distanţă de strada principală. Păream a fi singurii vizitatori. Am plătit la casă, în afară de intrarea obişnuită, şi o taxă pentru permisiunea de a fotografia şi a filma cu camera video. Fireşte că nu am uitat să întrebăm de ciudata fiinţă din secolul al XVIII-lea şi doamna drăguţă de la casă ne-a trimis sus.

Vechea scară de lemn scârţâia sub picioarele noastre, în timp ce noi – încărcaţi cu un aparat de filmat, un trepied şi mai multe

aparate de fotografiat – urcam la primul etaj al muzeului. La jumătatea distanţei, într-un dulap băgat în perete, se afla un recipient din sticlă umplut cu spirt, din care ne fixa un avorton, ce părea desprins dintr-un coşmar. „Ce găsesc atâţia oameni fascinant la aceste creaturi demne de compătimit, atât aceia care se ocupă cu cercetarea lor – precum dr. Friderici şi colegul lui contemporan cu noi –, cât şi cei care privesc cu un fior ciudat creaturile înfricoşătoare?”; această întrebare mi-a trecut prin cap în acel moment. Monstruozităţile de tot felul par să-i fi atras pe oameni dintotdeauna.

În mijlocul acestei colecţii – iar prin apropierea de celelalte exponate ciudăţenia sa ieşea şi mai mult în evidenţă – stătea obiectul ce urma să monopolizeze discuţiile. Era numit în mod dispreţuitor „omul-găină”, dar se asemăna mai degrabă cu altceva, şi anume cu acele „fiinţe mici, cenuşii”, pe care le cunoaştem din tot mai numeroasele cazuri de răpiri OZN prezente în toate ţările.

Fiinţă-hibrid între om şi extraterestru?

Este această posibilă explicaţie prea extraordinară, prea excentrică? Scepticii ar reacţiona imediat. Însă chiar de la prima privire există mai multe diferenţe corporale, pe care le-am putut verifica pe loc pe originalul expus. Sunt prezente uimitor de multe corespondenţe cu acele particularităţi raportate la aşa-numiţii „Little Greys”, siniştrii protagonişti ai răpirilor OZN din zilele noastre.

— Ochii sunt neobişnuit de mari. Când am învârtit în mâini recipientul din sticlă cu fiinţa, am putut să văd uriaşii globi oculari negri lucind printr-o membrană subţire. Stăteau în nişte orbite nenatural de rotunde.

— Nu se văd urechi externe. Conform informaţiilor personalului muzeului, obţinute în urma radiografiilor făcute în 1994 la Berlin, căile auditive se află aparent în interiorul uriaşului craniu. „Fiinţele mici şi cenuşii” sunt descrise tot ca neavând urechi externe vizibile.

— După cum deja constatase dr. Friderici în anul 1735, excrescenţa de pe cap nu este umplută cu apă, ci cu masă

 cerebrală. Învârtind recipientul cu fiinţa se vede craniul anormal de alungit şi deformat, ceea ce aminteşte de „cultul” practicat de multe popoare în trecut. Prin aceasta voiau să semene cu „zeii”, acei presupuşi vizitatori extratereştri, care ne-au vizitat planeta încă din timpuri imemoriale.

Ne confruntăm într-adevăr cu un caz de răpire istoric, în decursul căruia Johanna Sophia Schmied, care a fost lăsată însărcinată printr-o anumită operaţie, a adus pe lume – sub forma monstruosului avorton – o fiinţă-hibrid?

Aşadar o fiinţă-metis, ce poartă în ea caracteristicile genetice atât ale speciei umane, cât şi ale unei inteligenţe necunoscute. Asemenea scenarii înfricoşătoare au crescut actualmente ca număr datorită femeilor afectate de sindromul răpirilor. Nu rareori, ginecologii constată la presupusele persoane răpite toate semnele unei sarcini misterioase, sfârşită înainte de termen.

Şi există oare – făcând abstracţie de ciudata înfăţişare înfricoşătoare a „omului-găină” – indicii ale unui asemenea scenariu în însemnările medicului din Leipzig din anii ’30 ai secolului al XVIII-lea? Nu se poate regăsi un indiciu direct în tratatul de 32 de pagini, o întâlnire cu „omuleţii mici, cenuşii”, aşa cum se poate găsi în documentaţia unui proces cu vrăjitoare din anul 1655, întocmită de cercetătorul german dr. Johannes Fiebag.

Un anume pasaj mi-a atras atenţia. A fost acela în care doctorul Friderici descrie întâlnirea cu un jder, care a fost şocantă pentru femeia însărcinată. Atât Johannes Fiebag, cât şi Whitley Strieber descriu cazuri, în decursul cărora au fost adesea generate amintiri de protejare („Screen Memories”) a celor răpiţi („Abductees”). Deseori acestea conţin desfăşurarea unor evenimente, în care animalele sălbatice joacă un rol important. Probabil asemenea amintiri de protejare sunt implantate în gândirea victimelor răpirilor, pentru ca acestea să nu declanşeze enorma presiune psihologică indusă acestor persoane prin răpirile adesea repetate. O explicaţie mulţumitoare ar fi – dacă, în cazul Johannei Sophia Schmied, naşterea fiinţei monstruoase ar fi fost într-adevăr precedată de experienţa unei răpiri – ca şi aici să fi fost indusă prin hipnoză o astfel de amintire de protejare.

Declaraţii uluitoare

Nu o mai putem întreba pe femeie despre întâmplările petrecute în anul 173 5. Numai o analiză genetică ar putea aduce lămuriri, dacă într-adevăr aici a acţionat greşit o parte necunoscută a naturii.

Probabil o astfel de cercetare a fost efectuată. Într-o

scrisoare adresată sursei mele de informaţii, doctorul de la Chemnitzer a pomenit de planul său de a scrie un articol referitor la această problemă în revista de specialitate *American Journal for Medical Genet ies.*

Poate nu este chiar aşa de deplasată presupunerea mea că aici ar putea fi în joc o anumită inteligenţă necunoscută. Căci două declaraţii făcute într-un interval de circa patru luni, care sunt absolut contradictorii, mi-au atras atenţia. Pediatrul de la Chemnitzer, citat deja de mai multe ori, scria informatoarei mele la 7 februarie 1997:

„Stimată doamnă B.

Multe mulţumiri pentru scrisoarea din 14.01.1997, în care mi-aţi solicitat mai multe informaţii în legătură cu „omul-găină”. Din păcate nu pot: să mă pronunţ asupra teoriei dumneavoastră, dacă „omul-găină” este un hibrid între o rasă extraterestră şi populaţia umană. Rămân fireşte în seama dumneavoastră propriile idei despre naşterea malformaţiilor umane... Sper că mă înţelegeţi, al dvs. cu profund respect.

Dr. M.

Medicul şef al maternităţii”.

Însă marea surpriză a urmat pe 30 mai 1997, când eu însumi am făcut cercetări la faţa locului în orăşelul Waldenburg. Într-un interviu video cu un angajat al muzeului, am adus foarte prudent vorba despre posibilităţile de explicare a acestei malformaţii, care include şi factori ce nu provin din această lume. Angajatul muzeului, care îşi dădea vizibil osteneala pentru seriozitate, şi-a

exprimat mai întâi convingerea că personalul „nu ascultă cu plăcere aşa ceva”. Totuşi în decursul discuţiei noastre s-a referit explicit la faptul că şi pediatrul de la Chemnitzer, dr. M., a luat cu precauţie în calcul o posibilitate extraterestră!

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Totuşi se făcuse această afirmaţie: a amintit că un reprezentant al medicinei are astfel de idei neconvenţionale. Peste ce am

dat aici, ce tabu am atins?

M-am mai liniştit într-o oarecare măsură, deoarece între timp fusese acceptată parţial existenţa misteriosului artefact. Astfel cel mai mare cotidian din Germania a făcut primul pas, iar la începutul lui martie 1998 am stat aproape o zi întreagă în faţa camerelor de luat vederi ale posturilor private RTI 2 şi SAT 1, în Waldenburg. Interesul a crescut simţitor mai ales în Noile Landuri Federale – şi acesta este un lucru bun. Aşadar a devenit dificil să „dispară" pur şi simplu incomodul artefact, aşa cum se întâmplă de multe ori cu obiecte asemănătoare din alte muzee.

Între timp medicul şef dr. M. a reacţionat foarte rezervat – exprimându-se foarte blând – când a fost întrebat în legătură cu fiinţa învăluită în mister din recipientul din sticlă. Oare se temea să nu se facă de râs faţă de colegii lui? Temerile demne de luat în serios sunt rezultatul celorlalte cercuri ale societăţii ştiinţifice.

Întrebările incomode sunt ca rădăcinile de sub asfalt. Într-o zi vor răzbi cu o putere nebănuită şi-şi vor croi drum nestăvilite. „A face mulţimea atentă la ceva înseamnă a ajuta înţelegerea umană sănătoasă". (Gotthold Ephraim Lessing, 1729 – 1781)

Informaţiile şi indiciile de călătorie pentru acest capitol le găsiţi în partea finală, „Drumul către amplasări".

Numai o „idee la modă"?

Deformări craniene şi la noi în ţară *în final, dr. Schroter a scos din nenumăratele dosare înghesuite într-un sertar unul pe care l-a deschis şi mi l-a prezentat – un craniu deformat! Inscripţia de pe carton dovedea că este unul din cele şase găsite în Altenerding. Surpriza a fost şi mai mare când a deschis următoarea cutie şi a scos unul dintre craniile de la Straubing-Alburg, care nu a fost trimis cu celelalte părţi de schelet la Göttingen. Dr. Schröder a ţinut răbdător în faţa aparatului artefactul învăluit în mister, atunci când l-am rugat să-mi dea vdie să fotografiez craniul lunguleţ.*

Într-adevăr, mă aflam din nou în punctul din care începeau căutările. Iar simpaticul arheolog, la uşa căruia bătusem pe neaşteptate şi fără niciun avertisment prealabil, şi-a sacrificat în acea dimineaţă timpul preţios, pentru a da răspuns întrebărilor mele. De-ar fi ca el toţi reprezentanţii acestei bresle!

„Că se petrec anumite lucruri, nu înseamnă nimic. Important este, dacă se cunosc”. Egon Friedell (1878 – 1938)

De jur-împrejurul globului pământesc – iar aici nu face excepţie nicio regiune – nenumărate grupuri de popoare, până în zilele noastre, practică obiceiul „deformărilor craniene”.

Începând chiar de la stadiul de sugari, persoanelor respective li se pun pe cap mici scândurele legate între ele prin şarniere. Prin aceste şarniere trec benzi, cu ajutorul cărora distanţele se pot micşora încet, dar sigur. După câţiva ani se vede efectul, respectiv craniul se înalţă ca un fel de turn, începând de la tâmple spre spate. În cazurile extreme, capul astfel deformat are volumul de trei ori mai mare decât al unui craniu normal!

Am văzut alungiri ale capului în special în spaţiul sud-american, în Ica şi Sillustani (Perú), precum şi în San Pedro de Atacama, însă lista regiunilor în care se practică acest obicei barbar este neîndoielnic mai lungă. Deformările craniene sunt cunoscute din următoarele culturi:

— de la vechii egipteni, precum şi din Orientul Apropiat;

— din tundrele siberiene şi vechiul „Imperiu de mijloc”;

— din America de Nord, Centrală şi de Sud, unde aceste intervenţii în creşterea naturală a craniului se practicau intensiv mai ales de către culturile andine, precum incaşii;

— şi vestitul călător-cercetător german, Alexander von Humboldt (1769 – 1859) descria nenumăraţi indieni din

fegiunea fluviului Orinoco, ai căror copii au fost supuşi ani de zile acestei manipulări;

— în Africa, mai ales în Manghetu din Zair, s-a practicat şi se practică până în zilele noastre această tortură asupra progeniturilor;

— pe insula Creta şi în îndepărtata Laponie se deformau craniile, iar acest lucru este valabil şi pentru Olanda şi Bretania.

23

Mai puţin se cunoaşte faptul că şi în ţara noastră există surprinzător de multe exemple ale acestei metode de „înfrumuseţare".

Cine a fost copiat?

Ce i-a determinat pe strămoşii noştri din cele mai vechi timpuri să modeleze alungit craniile moi ale copiilor lor? Nu se poate găsi un motiv „rezonabil" şi astfel cei mai mulţi arheologi au convingerea că deformările craniene nu erau „un lucru la modă" răspândit în toată lumea – folosit de membrii unor cercuri nobile, ce voiau să se diferenţieze de masa poporului prin acest „ideal de frumuseţe".

Dar poate o idee fixă, o toană globală a modei – dintr-o epocă foarte îndepărtată de posibilităţile actuale de comunicare

— să fie simpla soluţie a acestui mister? Eu prefer o altă posibilă explicaţie, care necesiţă fireşte câteva speculaţii.

O formă craniană de felul exemplarelor deformate nu este cunoscută pe pământ. Totuşi omul a copiat totul dintotdeauna, iar existenţa aşa-numitului Cult Cargo din cele mai vechi timpuri ale trecutului nostru ar putea fi un exemplu grăitor în acest sens. Oare prin copierea în acest mod a înfăţişării „zeilor" lui, omul voia să le semene cel puţin în exterior?

— Peste tot pe pământ, oamenii erau atunci respectuoşi, devotaţi total fiinţelor superioare. La scurt timp, preoţii şi cei ce aparţineau clasei conducătoare s-au folosit de trucul de a acţiona „în numele zeilor", prin acele

capete alungite în mod nenatural, pentru a-şi impresiona supuşii. Dacă deformările craniene ar exista doar în cultura unuia sau a câtorva popoare, atunci i s-ar putea găsi motivaţii locale. Totuşi, având în vedere globalitatea aparentului „capriciu al modei”, craniile moi de copii trebuie să fi fost deformate de la vârste foarte mici, ca să semene la stadiul de adult cu vechii „zei”. Numai aşa ar putea avea întreaga procedură un oarecare sens.

Chiar lângă noi

Cu toate că deformările craniene reprezintă fără îndoială un fenomen larg răspândit, nu trebuie să călătorim neapărat până

 în America de Sud sau Africa, dacă vrem să adunăm cazuri precedente ale acestui presupus cult Cargo.

În centrul oraşului bavarez Straubing, mai exact spus în cartierul Alburg, s-a descoperit în timpul măsurătorilor pregătitoare pentru o nouă construcţie un cimitir datat ca existând din secolul al V-lea e.n. Încă din timpul săpăturilor de la sfârşitul anilor ’70, în două dintre morminte s-au găsit cranii deformate artificial, bine păstrate: „mormântul 361”, perfect, fără decorări şi anexe, se afla în mijlocul unui grup de morminte de la sfârşitul secolului al V-lea, în timp ce în „mormântul 535” era îngropată o femeie care a murit aproximativ în jurul anului 500 e.n.

Determinarea sexului nu a fost dificilă în niciunul din cazuri. Semnalmentele de pe craniu, ca şi cele de pe schelet, indicau clar sexul femeiesc. Cu ajutorul membrelor s-a putut constata că ambele femei erau puţin mai înalte de 1, 60 m. Femeia din „mormântul 361” era clar ceva mai înaltă şi avea o constituţie osoasă vădit mai puternică decât femeia din „mormântul 535” căreia’ i s-au pus în mormânt patru fibule (ace de podoabă obişnuite din epoca de bronz, adesea bogat ornamentate).

Aproximarea vârstei decesului celor două femei a fost ceva mai problematică, deoarece la craniile deformate

artificial s-au observat adesea întârzieri în obturarea şanţurilor craniene. Constatările vorbesc în cazul ambelor femei despre o vârstă destul de înaintată, iar dintre cele două femeia din „mormântul 361” ar putea fi mai tânără decât cea din „mormântul 535”. Oamenii de ştiinţă nu iau în consideraţie la evaluarea vârstei doar aceste constatări, ce reies din obturările şanţurilor craniene menţionate mai sus. Şi starea danturii poate constitui un indiciu.

În afară de uşoarele modificări degenerative de la oasele pieptului şi ale şoldurilor, la femeia din „mormântul 361” nu s-au observat modificări ale oaselor datorate unei boli. Întrucât se cunoaşte că membrii diverselor grupuri arheologice din cadrul populaţiei unui cimitir se diferenţiază prin boli datorate neajunsurilor şi prin modificări degenerative, în acest caz special s-a ajuns la concluzia că la ambele femei din cimitirul bavarez de la Straubing-Alburg este vorba de persoane normale.

25

Cele două cranii nu pot fi sigur încadrate la tipologia unei rase. Datorită invaziei hunilor, un popor migrator provenind din îndepărtata Mongolie, în secolul al V-lea e.n. domnea în Europa Centrală un amestec foarte colorat între naţii. La huni, deformările craniene erau foarte răspândite.

Nu este un caz singular

Cu aceste două descoperiri, avem de-a face în Bavaria cu douăsprezece cranii deformate artificial, ce provin din şase locuri:

1. Alteglofsheim.
2. Eltheim.
3. Barbing-Irimauth.
4. Altenerding-Klettham.
5. Straubing-Alburg.
6. Straubing-Wittelsbacherhohe.

În afară de Altenerding, apare o concentrare curioasă de locuri în care s-au făcut descoperiri, în „marele arc al Dunării”, la Regensburg. Arheologii au datat toate craniile

ca provenind dintr-o perioadă de timp relativ restrânsă: Altenerding şi Straubing-Alburg – în primul au fost descoperite şase deformări
— în a doua jumătate a secolului al V-lea, restul în prima jumătate a secolului al VI-lea. În regiunea noastră nu s-au mai găsit deformări craniene ulterioare, perioadă ce corespunde clar cu instaurarea definitivă a creştinismului în această ţară.

Căci, dacă într-adevăr s-ar fi încercat imitarea în acest mod a unor „zei”, atunci următorul pas ar fi fost inexorabil creştinismul ca superstiţie păgână.

În legătură cu datarea menţionată anterior a descoperirilor, interesant de semnalat este şi vârsta decesului fiecăruia dintre cei cu deformări craniene din Bavaria. Se presupune că toţi au atins vârsta maturităţii, dintre care şase au ajuns la o vârstă înaintată, iar unul chiar la o respectabilă bătrâneţe. Probabil că prin aceste proceduri au trecut mult mai mulţi indivizi decât s-au găsit până în prezent. Prin părţile acestea, obiceiul deformării craniene se aplică mai ales la aşa-numitul „sex slab” căci

zece cranii deformate provin de la femei, iar de la bărbaţi doar două.

Din punct de vedere anatomic, craniile găsite în Bavaria aparţin tipului de deformare circular, cu forme conice şi cilindrice, prin care se ajungea la o alungire în formă de turn, începând cu o frunte foarte înaltă. „Neregularii iţile” din zona frunţii şi a cefei ne dau oarecare indicii de cum-au fost făcute deformările. Adesea, acest mod de transformare a capului prezintă şi un pericol pentru sugar.

O altă tehnică de deformare este utilizat şi astăzi în Africa
— la Manghetu în Zair – precum şi în insulele Malayeziei din Oceanul Pacific. Se foloseşte un bandaj circular strâns, care se aplică oblic în jurul capului bebeluşului, de la partea de jos şi de mijloc a frunţii, până

sub ceafă. Rezultatele deformărilor de la craniile mature depind de doi factori: unul este manipularea atentă de la vârste fragede şi celălalt este tendinţa de creştere a capului, care durează până la terminarea pubertăţii. Mai sus am arătat deja: craniile cu deformări găsite în Bavaria arătau că oamenii atinseseră cel puţin vârsta maturităţii – doar într-un singur caz vârsta a rămas nedeterininată. Astăzi este susţinută predominant părerea că deformările nu sunt determinate de afecţiuni ale creierului. De asemenea nu sunt semne de prejudiciere a duratei vieţii sau a inteligenţei.

Pe urme corecte

Existenţa, cum s-ar spune chiar în faţa uşii casei noastre, a unor astfel de deformări craniene,» pe care le-am întâlnit mai des în călătoriile mele în America de Sud, a fost ceva absolut fascinant pentru mine. De aceea am încercat s-o iau pe urma fiecărui artefact uimitor. Şi chiar am avut ce descoperi.

Mai întâi mi-am încercat norocul la două dintre locurile descoperirilor din regiunea oraşului Straubing. Întrucât descoperirile au fost făcute în cursul demarării construcţiilor orăşeneşti, astăzi nu se mai poate vedea mare lucru acolo. Aşezările sunt modeste şi simplu construite. Pe drum am ajuns la arheologul răspunzător de oraş, dr. Prammer, care lucra la Muzeul Găuboden şi care mi-a explicat că toate descoperirile

de pe teritoriul oraşelor Altburg şi Wittelsbacherhohe şi-au găsit locul în Colecţia Naţională Antropologică din München. Am găsit o urmă.

La începutul lui martie 1998 mi-am început căutările în capitala landului, unde avusesem deja succes în a doua încercare. Mai sus-menţionată Colecţie Naţională Antropologică se află în piaţa Karoline, la o aruncătură de băţ de Obelisc. Este găzduită într-o veche casădin München, joasă, aproape insignifiantă, văruită în galben. Întrucât nu este uşor accesibilă, nu este înscrisă în catalogul oficial al galeriilor şi muzeelor din München.

Pentru că mă aflam deja la faţa locului, am sunat la uşă şi mi s-a deschis imediat.

Mi-a deschis unul dintre arheologii ce activau la Colecţia Naţională Antropologică. În cursul discuţiei noastre mi s-a adus la cunoştinţă că am nimerit exact la „adresa corectă”. Era dr. P. Schroter, un simpatic fumător de pipă, care mi-a răspuns la întrebări răbdător şi pe îndelete.

Ca de obicei am trecut direct la subiect şi am întrebat unde se află descoperirile de la Straubing-Alburg, şi în primul moment am fost mirat când dr. Schroter mi-a împărtăşit că cea mai mare parte a descoperirilor a fost trimisă la Universitatea Göttingen în scopul restaurării. Era de remarcat că toate artefactele se întorceau ulterior la München, pentru a fi înrămate şi expuse în Colecţia Naţională Preistorică.

Îndes, simpaticul arheolog, avea totuşi câteva „delicatese” pregătite pentru mine. M-a condus la parterul clădirii provenind de la cumpăna veacurilor, unde animata discuţie s-a destins repede. Dr. Schroter ştie foarte multe despre aspectele globale ale fenomenului deformărilor craniene, dar nu crede neapărat că există legături între dovezile atât de distanţate în plan geografic şi cele care coincid pe planul temporal. Însă în decursul discuţiei a declarat că şi pentru el coincidenţele sunt uimitoare.

Despre suferinţă şi fondul ei cultural

După aceea dr. Schroter mi-a explicat că au existat mai multe tehnici de bandaj are, ce se pot şi astăzi aproape „citi” de pe craniu. Chiar dacă se diferenţiau în modul de execuţie, ideea de

bază şi rezultatul se aseamănă foarte mult. Când am început să vorbesc despre tortura deosebit de dureroasă pentru copilaşi, dr. Schroter mi-a oferit un argument ce pare foarte plauzibil şi nu este deloc exagerat.

A afirmat în mod surprinzător că există o mare probabilitate ca presupusele proceduri să nu fie atât de

dureroase pe cât credem noi astăzi. Intensitatea senzaţiei de durere este într-o puternică legătură cu cercul cultural în care se află respectivul. „Acum suntem ceva mai sensibili la suferinţă şi luăm o aspirină la cel mai mic semnal. Atunci însă, durerea era un aspect natural al vieţii de zi cu zi, căci totul era privit cu un oarecare fatalism”, spuse simpaticul arheolog.

Dacă aceste precizări ar putea domoli puţin groaza în legătură cu practicile folosite, nu s-a pomenit despre motivul care se presupune că ar fi stat în spatele tuturor acestor lucruri, adică imitarea unei inteligenţe venind „de altundeva”.

În final, dr. Schroter a scos din nenumăratele dosare înghesuite într-un sertar unul pe care l-a deschis şi mi l-a prezentat – un craniu deformat! Inscripţia de pe carton dovedea că este unul din cele şase găsite la Altenerding. Surpriza a fost şi mai mare când a deschis următoarea cutie şi a scos unul dintre craniile de la Straubing-Alburg, care nu a fost trimis cu celelalte părţi de schelet la Göttingen. Dr. Schroter a ţinut răbdător în faţa aparatului artefactul învăluit în mister, atunci când l-am rugat să-mi dea voie să fotografiez craniul lunguleţ.

Într-adevăr, mă aflam din nou în punctul din care începeau căutările. Iar simpaticul arheolog, la uşa căruia bătusem pe neaşteptate şi fără niciun avertisment prealabil, şi-a sacrificat în acea dimineaţă timpul preţios, pentru a da răspuns întrebărilor mele. De-ar fi ca el toţi reprezentanţii acestei bresle!

Am dat deja odată peste „preasfântul” unui muzeu. S-a întâmplat cam acum doi ani, când mă aflam în pustiul sat cilian, San Pedro de Atacama. O figurină temă din lemn, cu evidente însuşiri astronautice, odinioară utilizat ca obiect pentru înmormântări şi astăzi păstrat cu grijă în „Museo Arqueologico R.P. Gustavo ALE Paige”, m-a atras în singurătatea acelei aşezări chiliene. Întâmplător, în respectivul muzeu se găseşte şi cea mai

mare colecţie de cranii umane din lume – este vorba de până la 5.000 –, dintre care un mare număr prezintă şi acele deformări caracteristice. Într-o vitrină de la intrare sunt expuse câteva *dolihocefalii* – astfel sună termenul medical pentru cranii alungite – foarte bine păstrate.

Mult mai multe astfel de cranii înfiorătoare se găsesc într-o cameră de depozitare dosnică, inaccesibilă publicului. Datorită afirmaţiei ghidului turistic, care m-a recomandat fără să roşească drept „cel mai important arheolog din Germania”, şi a câtorva dolari, bacşiş pentru personal, mi s-au deschis uşile acelui depozit. Pe nişte rafturi de la podea până la tavan, am putut admira aproximativ câteva mii de cranii stocate. Nu puţine dintre ele erau alungite în formă de turn, deformate în modul descris.

Rămâne să sperăm că tot mai multe astfel de mărturii uluitoare ale unui trecut enigmatic îşi vor găsi drumul spre expoziţiile publice ale muzeelor. Căci un lucru mi se pare clar: nişte fiinţe, care au aterizat pe planeta noastră în cel mai îndepărtat trecut, au servit drept model pentru cultul practicat pe tot globul, acela al deformării craniilor. După cum am arătat, nici ţara noastră nu face excepţie!

Hartwig Hausdorf

Informaţiile şi indiciile de călătorie pentru acest capitol le găsiţi în partea finală, „Drumul către amplasări”.

„Războiul zeilor”.

Oare distrugerea a venit de sus?

Pe planeta noastră există o serie de aşezări, ale căror ruine ne pun în faţa fantasticei concluzii că distrugerea s-a făcut din aer, deci a venit de sus. Dar în acele timpuri niciun om de pe pământ nu putea să zboare – cel puţin conform istoriei noastre tradiţionale.

Cercetătorul amator slovac, Martin Jurik, care a trăit câţiva ani în Germania, a dat în cursul cercetărilor sale peste un astfel de loc sinistru în Carpaţii de nord-vest, la o depărtare de circa 50 Jfm de Brqtţişlava, capitala

Slovaciei. Acesta părea să prezinte similarităţi clare cu alte locuri din lume, cum ar fi Sodoma şi Gomora de la Marea Moartă, Mohenjo-Daro din Pakistan sau Parhaspur din India.

Poate că locuitorii oraşului fără nume din Carpaţii slovaci şi-au părăsit avuturile în aceeaşi grabă provocată de panică, aşa cum şi indienii anasazi şi-au părăsit metropola acum 500 de ani. Acolo 20.000 de oameni au dispărut peste noapte, în adevăratul sens al cuvântului

— şi într-un mod atât de misterios, ca şi cum ar fi plecat cu totul de pe planeta noastră.

„Anual dispar în aer circa 800 de oameni, fără a lăsa vreo urmă. Nu ştiu, câţi au dispărut de la sol”. MEL NOEL, fost pilot în US Air Force

L

a o distanţă de aproximativ 50 km de capitala Bratislava se află satul Smolenice. Acest nume ar fi fost oarecum obişnuit din cauza oraşului cu acelaşi nume, cu semeţul turn având şase laturi. Totuşi după Smolenice, pe un munte numit Molpir, se întind ruinele unui trecut îndepărtat.

Din când în când, locuitorii oraşului din apropiere Tmava găsesc pe acel munte rămăşiţe ale aşezării de acolo: cioburi şi chiar vase din lut; câtebdată şi bucăţi de fier sau bronz. În mod diferit faţă de locferffe; ho>rthale” în tâarfe s-au mai făcut descoperiri, acest loc nu a fost niciodată ţinta căutătorilor de comori şi a arheologilor amatori. Acolo pare să planeze un fel de tabu. Astfel, ruinele aflate mai sus de orăşelul Smolenice au rămas mult timp neatinse.

Primii oameni de ştiinţă au apărut acolo abia la începutul secolului XX. Primele săpături oficiale au fost efectuate de arheologul A. Loubal la mijlocul secolului XX. Nu cunoaştem astăzi ce a găsit pe muntele Molpir, căci a murit la scurt timp după aceea. Însemnările sale nu au mai fost găsite, iar cele câteva exponate, pe care el le-a donat

Muzeului din Tmava, au dispărut de asemenea fără urmă. Fireşte, nu trebuie să ne gândim imediat la cine ştie ce intrigi şi uneltiri misterioase. Căci de haos total şi distrugere a avut grijă cel de-al doilea război mondial, care abia dacă a cruţat o mică parte din Europa Centrală.

Doar după această mare confruntare între popoare i s-a acordat mai multă atenţie muntelui Molpir. Iii anii ’50 şi ’60, acolo sus a lucrat o echipă de cercetare sub conducerea lui Ştefan Jamsak. S-au făcut măsurători ale oraşului presupus a fi în acel loc şi o mare parte din el a fost degajat. Această suprafaţă măsura

circa 14 hectare – aşadar era vorba de cea mai mare. aşezare preistorică din spaţiul Carpaţilor.

S-au aflat alte informaţii în urma săpăturilor doctorului Mikulas Duşek de la Institutul Arheologic al Academiei de Ştiinţe a Slovaciei; săpăturile au durat din 1963 până în 1971. Acest dr. Duşek a descoperit pe munte rămăşiţele unei aşezări şi a încercat să o reconstruiască. Prin analiza organică C-14 de determinare a vechimii, descoperirea a fost datată la circa 700 – 600 î.e.n. şi încadrată în aşa-numita epocă Hallstatt.

Temperaturi foarte mari

Trebuie să fi fost un loc însemnat. Pentru aceasta stau mărturie nu numai nenumăratele obiecte descoperite, ci şi amplasarea strategică şi mărimea aşezării. Oraşul se afla pe terase create artificial, săpate în stâncă şi nivelate cu pământ. Era fortificat printr-un sistem de trei ziduri de diferite mărimi. S-a scos la iveală un plan cu aproximativ 180 de case şi de aici s-a dedus că odinioară acolo trăiau 800 de oameni.

Această aşezare străveche, fără nume, a ridicat arheologilor o serie de întrebări. Prima ar fi apartenenţa lor culturală. După toate aparenţele aparţineau culturii megalitice, un curent cultural din vechea epocă de fier, întâlnită în sudul Austriei, nord-vestul Ungariei şi sudul Slovaciei. Însă marele mister l-au reprezentat condiţiile

misterioase în care a fost fondat acest oraş pe muntele Molpir.

Este o aşezare distrusă complet. Clădirea principală a fost nimicită până la fundaţii, iar blocuri mari de piatră au fost găsite aruncate la zece metri depărtare. Plăcile de piatră din interiorul zidurilor au fost topite una într-alta prin surse necunoscute de temperaturi foarte mari; nu numai zidurile, chiar şi terasele din stâncă. Arheologii au găsit pretutindeni urme de arsuri, şi de asemenea urme ale unei bătălii. S-au găsit schelete mutilate, ale căror oase indicau, în afară de urme ale unor acţiuni prin forţă, urme ce susţineau ideea unei arderi spontane şi neprevăzute.

Nenumăratele obiecte de valoare rămase – erau chiar vase de gătit întregi pe sobele de atunci – conduc la concluzia că

aşezarea a fost părăsită de locuitori în cea mai mare panică şi grabă. Şi niciunul dintre ei nu ş-a mai întors vreodată. Ce s-a petrecut odinioară pe Molpir? împotriva cărui inamic foarte puternic au avut de luptat locuitorii disperaţi, fără nicio speranţă?

Arheologii au în vedere posibilitatea ca distrugerea să fi fost provocată de un război civil sau o răscoală. Prin urmare, membrii săraci şi exploataţi ai unei „subclase sociale” s-au răsculat împotriva unei „clase privilegiate”. Această ipoteză ar ridica totuşi alte întrebări, dacă am fi în stare să răspundem la ele. Răscoale ale sclavilor ne sunt cunoscute din numeroase culturi – să ne gândim doar la mult citata răscoală a lui Spartacus din Roma antică. Dar niciodată nu au existat astfel de efecte devastatoare. De unde au luat asupriţii răsculaţi forţa şi posibilităţile tehnice ca să distrugă clădirile ca pe nişte piese de domino şi chiar să topească plăcile din piatră? Nu, sunt convins că nu aşa au stat lucrurile.

De asemenea nu trebuie nici să trecem cu vederea că această încercare de explicare oglindeşte exact spiritul epocii, care domina în fosta Cehoslovacie la momentul

săpăturilor din 1963 până în 1971. „Lupta eroică a proletariatului” împotriva unei „clase sociale exploatatoare” reprezentau partea centrală a ideologiei comuniste. De aceea nu mă miră deloc faptul că s-a putut strecura o asemenea idee în raportul săpăturilor cercetărilor arheologice din fosta Cehoslovacie comunistă. Era într-o oarecare măsură un monument ideologic al unui trecut întunecat.

O explicaţie absolut normală

O astfel de concentrare de circumstanţe inexplicabile ne sugerează o variantă neobişnuită de explicare. Au trebuit locuitorii să se apere de o acţiune mult superioară lor din punct de vedere tehnic, care a venit „de sus” în sensul propriu al cuvântului, şi le-a transformat oraşul în ruine? Pe zidurile exterioare nu s-au găsit urme ale unei bătălii. Iar locuitorii plecaţi în panică nu s-au mai întors niciodată să-şi recupereze bunurile lăsate în urmă şi să-i înmormânteze pe cei morţi.

Nu au mai venit nici măcar hoţii de morminte şi jefuitorii. Te pune pe gânduri că tocmai această specie, care ştie să scoată

Hartwig Hausdorf

34, Arenele stranii ale Terrei avantaje din întâmplări tragice, ocoleşte acest loc, asupra căruia pare să plutească un fel de tabu. Abia la răscrucea dintre secolele XIX şi XX, imii locuitori curioşi din oraşul apropiat Trnava au urcat pe misteriosul munte Molpir şi au găsit acolo obiectele menţionate anterior.

Acestea sunt faptele, aşa cum le-a cercetat cercetătorul amator, provenit din Slovacia, ţ/lartin Jurik, şi pe care le-a publicat într-o revistă cu puţin timp în urmă. Articolul mi-a trezit curiozitatea şi am luat legătura cu autorul lui. Acesta mi-a răspuns imediat, spunându-mi ceva mai multe despre pietrele topite: „Corpurile formate din calcar au fost încălzite prin palisadele prăbuşite şi arzânde şi prin părţile din lemn ale caselor; ca urmare a arderii din carbonat de calciu a luat naştere oxid de calciu, deci

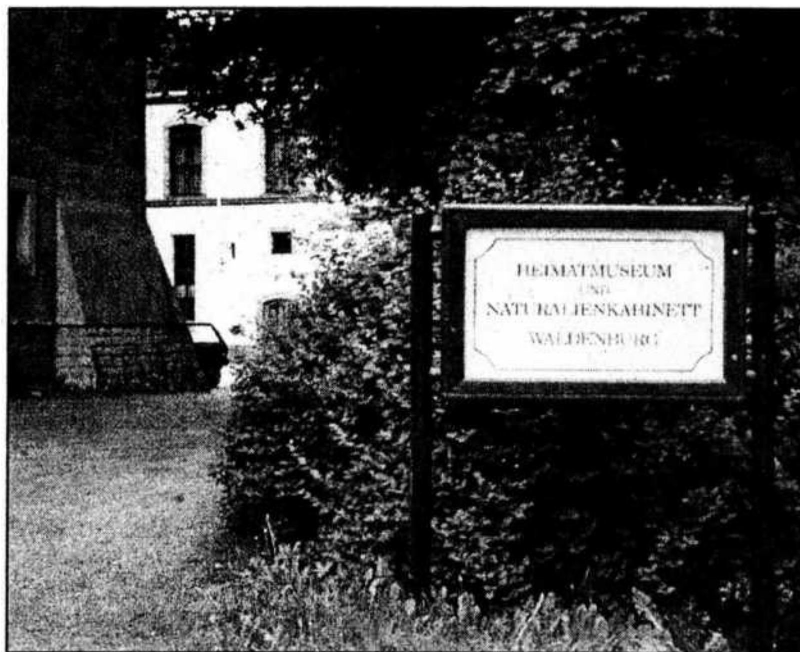
calcar. Ploile au cauzat o altă reacţie, prin case s-a format mortarul. În final, mortarul întărit a fost cel care a unit plăcile de piatră...”

Aşadar este o explicaţie absolut naturală pentru neobişnuitele rămăşiţe de pe muntele Molpir, mai sus de Smolenice? Nu neapărat, căci dr. Duşek, amintit deja în legătură cu săpăturile din 1963 – 1971, scria că „distrugerea a venit foarte repede şi dintr-odată”, şi că „în fundaţiile locuinţelor s-au găsit nenumărate schelete arse, ale unor oameni care nu au putut scăpa la timp”. A mai spus că misterul distrugerii este neexplicat.

Recucerit de la natură

Aşadar, totul în această problemă este dificil de explicat. Având în vedere numeroasele nonsensuri, o anchetă mai exactă chiar la faţa locului mi s-a părut cea mai bună soluţie. Astfel am stabilit cu Martin Jurik un loc de întâlnire şi m-am pregătit să plec în Slovacia.

De la oraşul meu natal din estul Bavariei – traversând Austria pe autostradă – sunt numai circa patru ore până la capitala slovacă Bratislava, situată la mică distanţă de Viena. De la dizolvarea federaţiei cehoslovace, Slovacia se străduieşte în mod evident să-şi construiască propria imagine. Ani întregi a stat în umbra „fratelui mai mare” din nord. În iunie 1995, când în sfârşit am reuşit să ajung în acest loc, vremea a fost de partea mea. Drumul

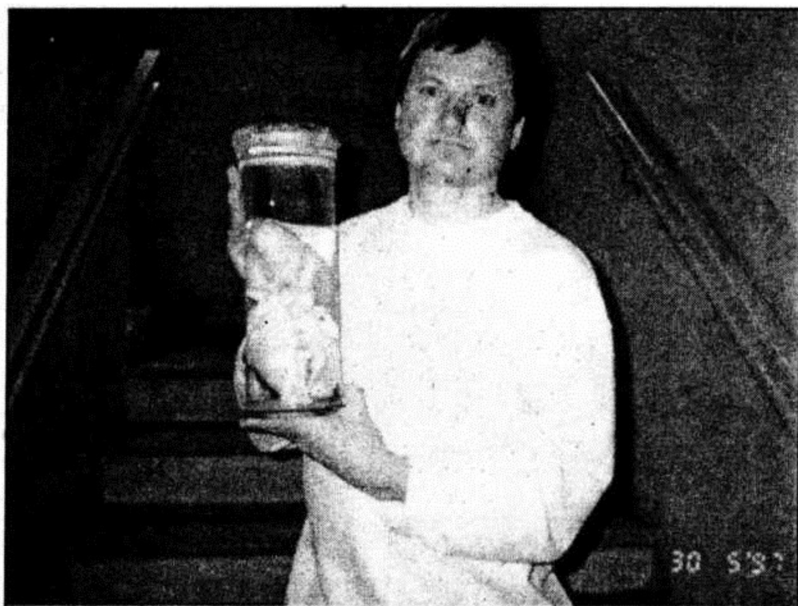
1.*În „Muzeul regional şi cabinetul de ştiinţe naturale Waldenburg „din Sachsen se găseşte un artefact de aproape 300 de ani, care permite ajungerea la nişte concluzii deosebit de neconvenţionale asupra originii sale.*

2.*Autorul în curtea muzeului, la un interviu televizat. Enigma din jurul fiinţei-hibrid, bazată pe experienţe genetice, se bucură în întreaga presă de un interes deosebit.*

3. Autorul pe treptele muzeului, cu recipientul în care este conservat" omul-găină „provenind din anul 1735.

4. Numai un avorton sau mai mult? Este cel puţin bătătoare la ochi asemănarea dintre „Monstrum Humanum Rarisimum" şi „fiinţele mici şi cenuşii", despre care s-au făcut declaraţii legate de răpirile OZN întâlnite în toată lumea!

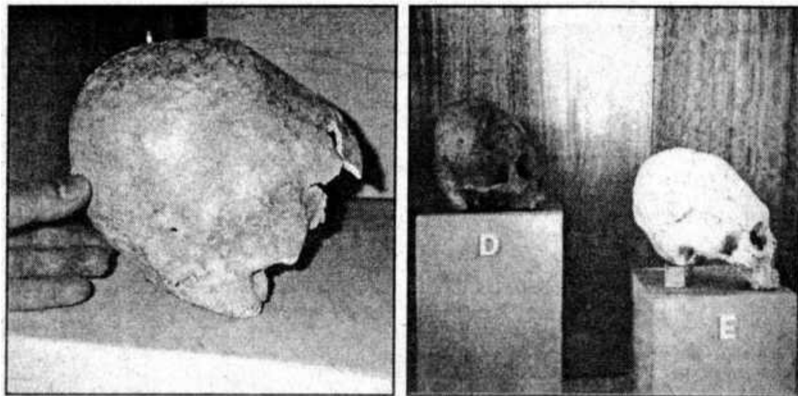
5. Un document rar: în această poză se vede clar cum se deformează craniul unui bebeluş din satele

indienilor din America de Sud. Deformările craniene sunt un fenomen larg răspândit; cineva este imitat din timpuri străvechi. Însă nu se întâlneşte nicăieri pe Pământ această formă craniană, alungită, în stare naturală.

6. Nu trebuie să ocolim o lume întreagă pentru a putea admira deformările craniene. Acest schelet este al unei femei din secolul al V-lea e.n. şi a fost descoperit în timpul săpăturilor din regiunea unui vechi cimitir bavarez din oraşul Straubing.

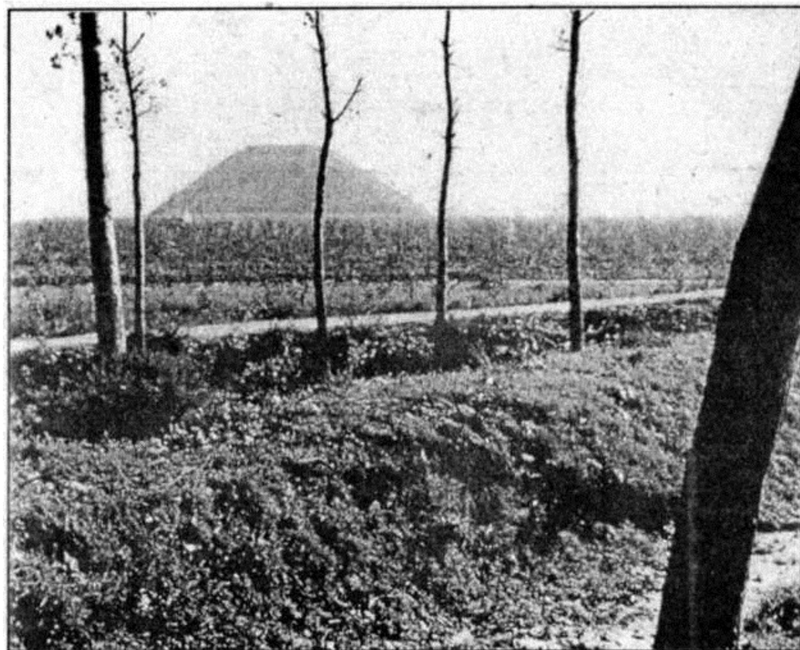

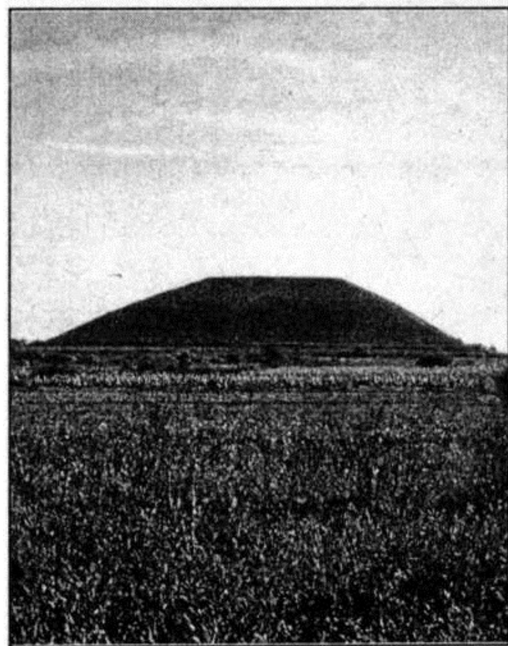
7, 8. Cranii deformate din Straubing-Alburg (stânga) şi San Pedro de Atacama-Chile (dreapta): ideea unei „mode „globale nu pare a fi explicaţia corectă pentru craniile deformate stil turn. Oare erau imitaţi vechii „zei" din cosmos, se dorea asemănarea fizică cu aceştia?

9. O parte reconstruită a zidului 3 din oraşul preistoric, fără nume de pe muntele Molpir (Slovacia). Pe tot globul există ruine misterioase, ce conduc la concluzia că distrugerea lor a venit din aer.

10, 11. Mulţi ani a fost negată existenţa lor: piramidele învăluite în mister din China. Între timp s-a dovedit că numărul lor este de câteva ori mai mare decât al acelora din Egipt. Aceste construcţii au trezit un viu interes în toată lumea.

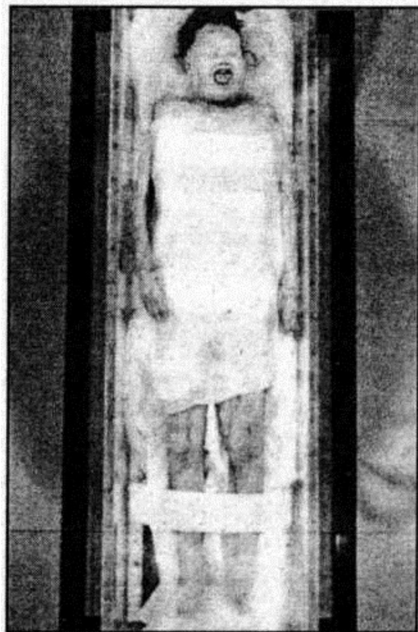

12. Cu această fotografie a început totul: „Piramida albă”, înregistrată în ultimele zile ale celui de-ar doilea

război mondial, de către un pilot din US Air Force. Construcţia are în jur de 300 m înălţime.

13. În cimitirul Ma Wang Dui din Changsha (provincia Hunan) a fost descoperită mumia excelent păstrată a nobilei Xin Zh ui. Când a fost găsit, cadavrul plutea în circa 80 de litri de lichid gălbui. De unde proveneau uimitoarele cunoştinţe de medicină din China antică?

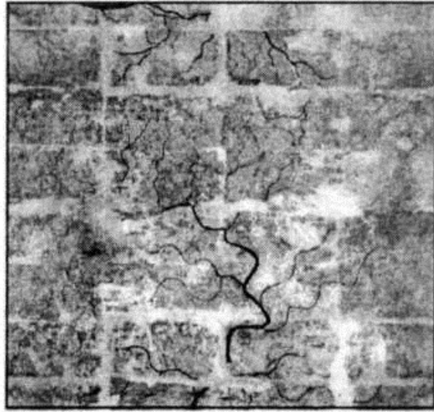

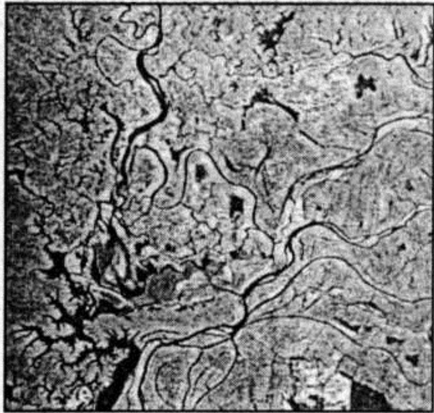

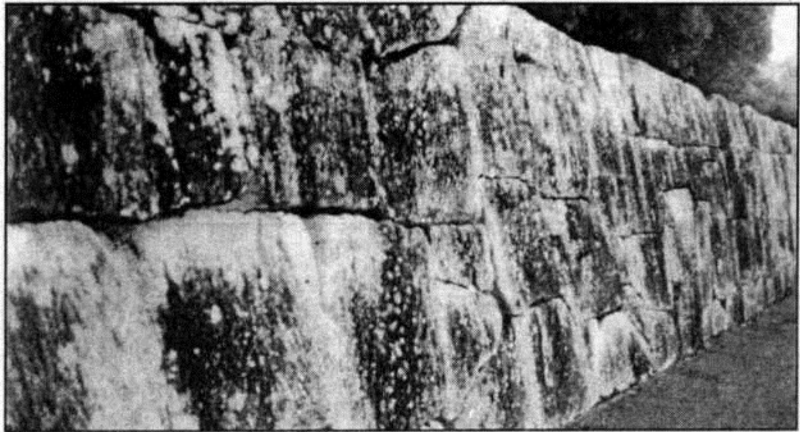
14, 15. O comparaţie ce lasă loc unor speculaţii: o hartă găsită în Ma Wang Dui (sus) arată prin arta execuţiei

asemănări uluitoare cu o înregistrare modernă din satelit (mijloc). Provocatoarea comparaţie vine de la un cunoscut arheolog chinez...

16. Construit din pietrele unei piramide străvechi: în anii ’30 au fost încărcate camioane întregi cu blocuri de piatră, pentru a se construi biserica metodistă din Gympie-Queensland. Nu este nimic de lăudat la modul în care s-a acţionat cu relicvele unui trecut necunoscut!

17. *Aceşti doi monoliţi de la piramida din Gympie erau astfel poziţionaţi, încât razele soarelui treceau exact*

printre ei numai în timpul solstiţiului.

18. *Picturi pe stânci de la aborigeni. Cine au fost „aducătorii de cultură ai timpurilor de vis”? Asemănarea personajelor desenate cu astronauţii este bătătoare la ochi.*

19.*„Maimuţa Gympie” din muzeul Gympie de istorie a patriei. Arheologul Rex Gilroy găseşte asemănări clare cu anticul zeu egiptean Thot, care era prezentat în vechile dinastii sub formă de maimuţă. Oare vechii egipteni au vizitat Australia?*

de la Bratislava până la Smolenice nu a durat decât trei sferturi de oră, iar pitorescul munte a intrat în câmpul

nostru vizual.

Urcuşul abrupt, care începea chiar din spatele bisericii satului şi fusese de curând semnalat cu un indicator, necesita zece minute bune. Pe drum mi s-a povestit că iarna trecută se găseau mereu urme de lupi la poalele Molpirului, iar în zilele deosebit de friguroase înaintau până la marginea satului. Arar se avântau pe munte câţiva călători sau curioşi, care voiau să vadă ruinele.

Ne aflam în faţa primei părţi de zid reconstituit voluntar de arheologi, în spatele căruia se întindea o verdeaţă luxuriantă. Nu-mi puteam înfrânge senzaţia neclară că pe acest vârf de munte din Carpaţii nord-vestici iarba a fost intenţionat lăsată să crească peste acele lucruri. În zadar am căutat stâncile şi pietrele topite una într-alta. Şi ele fuseseră complet acoperite, aşa cum ne-a fost şi confirmat cu prilejul unei discuţii pe care am avut-o a doua zi la muzeul din Tmava. Însă nu păream a fi chiar atât de nefericiţi pentru că natura întinsese între timp „pătura verde a tăcerii” peste secretele de pe Molpir.

Căutarea de indicii privind distrugerea oraşului fără nume prin ardere spontană nu devenise încă un eşec total. Nu departe de zidul reconstruit, deja menţionat, am găsit o piatră cam de mărimea capului unui copil, ce purta urmele unui incredibil şoc prin ardere. Era arsă de la un capăt la altul, iar culoarea era un roşu cărămiziu bătător la ochi. Poate că pentru o ţiglă făcută din argilă era o ardere normală. Însă ce fel de temperaturi infernale sunt necesare pentru ca o bucată de stâncă să se „prăjească” în acest mod? Şi peste ce secrete îngrozitoare şi-a aşternut pădurea stratul verde, fapt pentru care nu au mai continuat săpăturile întrerupte acum peste 25 de ani?

Molpir

După câteva zile am mers la apropiatul oraş Trnava, ca să vizităm muzeul de istorie de acolo. În ziua aceea muzeul era închis, dar Martin Jurik a reuşit totuşi sărie obţină mult dorita permisiune. Probabil acest lucru se datorează apariţiei la televizor din seara precedentă la

postul din mica regiune.

44 Arenele stranii ale Terrei

O asistentă a muzeului ne-a explicat că, după încheierea săpăturilor, descoperirile de la Molpir au fost conştiincios catalogate şi înmagazinate în pivniţă. De atunci stau acolo şi au rămas nebăgate în seamă. Totuşi unele piese sunt expuse – dintre artefactele înmagazinate la subsol, unele au dispărut din motivul lipsei de spaţiu.

Şi atunci s-a întâmplat aproape incredibilul. La întrebarea noastră pusă cu grijă, dacă ar fi posibil să vedem câteva dintre piesele ţinute de mai mult de 25 de ani în întunecoasa pivniţă, s-a trimis după director. În mai puţin de un sfert de oră, asistenta a scos o mulţime de valori, pe care nu le-a mai văzut nimeni de când s-au terminat săpăturile.

Am avut incredibilul noroc de a fi primii cărora li s-au prezentat comorile pivniţei. Bineînţeles că ceea ce am ajuns să vedem nu erau cele mai spectaculoase obiecte, dar erau totuşi foarte impresionante: un mare număr de vârfuri de lance, lucrate atât de precis încât păreau realizate cu o maşină, sau ace de siguranţă, parte făcute dintr-o singură bucată, restul din părţi potrivite între ele.

Supravieţuitorii oraşului fără nume din Carpaţii de nord-vest au lăsat în urmă o mare cantitate de obiecte de valoare pentru ei. Fuga lor a fost precipitată şi nu s-au mai întors niciodată pe tărâmul groazei. Teama de a cerceta acea sinistră aşezare a rămas vie de-a lungul secolelor. A fost transmis ca un tabu din generaţie în generaţie. Altfel nenumăraţi vânătorii de comori şi arheologi amatori ar fi ajuns fără îndoială pe muntele Molpir, iar cele mai multe descoperiri, în loc să fie în pivniţa muzeului din Tmava, ar fi dispărut în colecţii private din ţară şi din străinătate.

Ceea ce, fireşte, nu ne-a fost arătat – şi cu siguranţă reprezintă cel mai mare secret al acestei misterioase aşezări – au fost acele schelete care prezintă inexplicabile urme de arderi, ca şi cum ar fi explodat. La muzeul oraşului Tmava ni s-a spus cu regret că aceste resturi

umane nu se află printre multele descoperiri ce stau în pivniţă de mai mult de 25 de ani. Se bănuieşte că ar fi mai. degrabă în capitala cehă, Praga.

Astfel este nevoie de o adevărată muncă de detectiv pentru a lua urma acelor întâmplări nefericite petrecute acolo. Martin

Jurik, care trăieşte din nou în Slovacia şi vrea să scoată acolo o revistă despre fenomenele misterioase, şi-a luat acest angajament. De curând m-a anunţat că a dat, în tânăra şi totuşi bătrâna regiune est-europeană, peste resturile unui templu din epoca de piatră. Rămâne să sperăm că va face lumină în întunericul ce învăluie deocamdată atât de multe mistere din trecutul nostru enigmatic.

Taina indienilor anasazi

Locuitorii oraşului anonim din Carpaţii de nord-vest au trebuit să-şi părăsească în grabă provocată de panică locurile natale, la fel cum un trib de indieni din „Lumea Nouă" a trebuit să-şi părăsească metropola acum peste 500 de ani. În înalţii munţi din estul statului federal american Arizona, generaţii de arheologi caută răspunsuri concludente la una dintre cele mai uimitoare şi misterioase enigme din istoria umanităţii. Au încercat să cerceteze cum a fost posibil ca într-o singură noapte 20.000 de oameni să dispară literalmente pentru totdeauna, ca şi cum de la o clipă la alta ar fi fost dizolvaţi în aer.

De mai mult de 500 de ani nu a fost clarificat misterul de la Point-of-Pines, aşa cum se cheamă astăzi locul. Oraşul se situează între dunele de nisip şi stâncile roşiatice, într-un peisaj pitoresc; oricât au încercat nenumăraţi experţi să lămurească misterul acestui loc, un singur lucru pare a fi clar în ziua de astăzi: oraşul Point-of-Pines a murit din cauze misterioase, nenaturale!

Într-o seară, locuitorii oraşului s-au dus ca de obicei la culcare. Totuşi în zorii celei de-a doua zi, toţi bărbaţii, femeile şi copiii au fugit. Şi-au lăsat toate bunurile aşa cum erau – armele, podoabele şi chiar jucăriile copiilor. La fel

ca şi în oraşul de pe Molpir, oamenii şi-au lăsat în panică oalele de lut fierbând pe sobele încă aprinse. Nici ei nu s-au mai întors niciodată.

Oare ce întâmplare ciudată i-a alungat şi pe ei, le-a pustiit oraşul, astfel încât trecerea timpului l-a transformat în ruine. Nisipul adus de vânt l-a acoperit cu dâmburi line, care secole la rând nu au fost atinse şi dau întregului ţinut o înfăţişare fantomatică.

46 = Arenele stranii ale Terrei

Point-of-Pines a fost oraşul anasazilor, indieni sedentari, care proveneau din America de Nord, construiau case din piatră şi cultivau pământurile. Casele lor aveau două până la trei etaje, cea mai mare construcţie din oraş având o lungime de 400 m. Deosebit de remarcabile erau sistemele lor de irigare şi îndemânarea la împletitul coşurilor, ţesăturilor şi producerea de obiecte din lut şi instrumente casnice. Bogatele surse de alimente şi relativa stabilitate au condus la naşterea unei deosebite vieţi culturale şi ceremoniale.

Acest oraş a ajuns locul de desfacere a mărfurilor pentru un mare număr de comunităţi şi triburi de pe o rază mai mare de 500 de mile. Locuitorii lui erau un popor foarte elevat. Femeile îşi prindeau părul lung şi negru cu ace din coarne de cerb, iar în cosmetică foloseau rujul şi pudra. Dansurile, care s-au păstrat şi astăzi printre indienii Pueblo din Arizona şi New Mexico, sunt numai o slabă ilustrare a bogatei vieţi culturale şi religioase a tribului Anasazi.

Dispăruţi de pe planeta noastră?

În decursul cercetărilor s-a arătat că această civilizaţie nu a căzut victimă unor triburi nomade, jefuitoare. Căci peste tot pe unde aceste bande războinice îşi organizau jafurile, resturile acoperişurilor carbonizate cădeau peste cadavrele victimelor. Dar la Poirtt-of-Pines nu s-a întâmplat ceva asemănător.

Se poate exclude şi moartea prin înfometare. În magaziile amenajate pentru iarnă s-au găsit resturi de

cereale şi oase: existau destule alimente în oraş! Sau poate că o molimă i-a nimicit şi i-a alungat pe oameni? Dacă s-ar fi întâmplat aşa, atunci arheologii ar fi dat peste scheletele celor care au murit în timpul molimei. Însă şi acestea lipsesc.

Atunci cum se poate explica exodul unei populaţii, ce număra cel puţin 20.000 de persoane? O altă ipoteză sună astfel: a fost o secetă care a durat mai mult de 20 de ani atunci când a fost părăsit Point-of-Pines. Dacă seceta ar fi durat cel puţin peste două decenii, anasazii şi-ar fi săpat fântânile tot mai adânc, până când nu ar mai fi găsit apă. Abia atunci ar fi plecat.

Arheologii au arătat că ruinele fântânilor descoperite până acum sunt considerabil mai adânci decât cele obişnuite. În sfârşit s-a rezolvat misterul? Anasazii şi-au părăsit oraşul odinioară înfloritor, pentru a căuta noi izvoare?

De ce această migrare în masă, în cursul căreia indienii au lăsat în urmă toate bunurile şi chiar au lăsat vasele fierbând în continuare pe sobe, a avut loc peste noapte?

La această teorie, ca la toate celelalte teorii „convenţionale”, o întrebare de bază nu primeşte absolut niciun răspuns: unde s-au dus toţi acei oameni?

Şi de ce au plecat la adăpostul nopţii? Se poate ca anasazii să fi fost înspăimântaţi de un oarecare fenomen inexplicabil, care le ameninţa viaţa? Erau indienii ameninţaţi de ceva ce i-a constrâns să-şi salveze doar vieţile şi nimic altceva?

După mai multe decenii de cercetări intensive, arheologii şi ceilalţi cercetători, care s-au ocupat de această misterioasă enigmă a umanităţii, nu s-au apropiat nici măcar cu un pşs de o soluţie mulţumitoare. Probabil nu-s a început să se pună întrebările corecte, pentru a se putea căuta răspunsurile potrivite.

Între timp continuă să persiste misterul din jurul oraşului Point-of-Pines. După cum se pare, ruinele din estul

Arizonei sunt singurele care ne mai amintesc de cei 20.000 de oameni, care au dispărut aşa de brusc şi pentru totdeauna de pe faţa Pământului.

Atât de inexplicabil şi fără nicio urmă, ca şi cum ar fi părăsit cu totul planeta noastră...

Informaţiile şi indicaţiile de călătorie pentru acest capitol le găsiţi în partea finală, „Drumul către amplasări”.

în umbra uitatelor piramide

Într-o călătorie de cercetare prin China interzisă

Când mă aflam chiar în vârful piramidei şi priveam uimit în jur, am văzut piramide, piramide şi iar piramide, în total trebuie să fi fost mai bine de o sută de astfel de misterioase construcţii, care-şi continuau existenţa acolo, în provincia chineză Shaanxi – neluate în seamă de restul lumii.

Dintr-odată mi-a dat prin cap un gând îndrăzneţ. Trebuiafăcută încercarea de a deschide măcar una dintre aceste nenumărate piramide, pentru a vedea ce ar putea ascunde. Totuşi mă aflam pe un teritoriu interzis, iar încercarea mea s-ar fi sfârşit cu siguranţă într-o celulă de închisoare.

Gândul acesta nu avea nimic evocator în el, de aceea am alungat din nou nebuneasca idee. Date fiind nenumăratele mistere din deceniile trecute, sunt bucuros să fiu primul care să văd aceste incredibile monumente, să le fotografiez şi chiar să le explorez după pofta inimii.

„Nu vă limitaţi gândirea la ideile predominante”. Sir Alexander Fleming (1881 – 1955)

E

rao dimineaţă înnorată şi geroasă în China. Este anul 1945. Şi în Extremul Orient au început în această iarnă târzie ultimele zile ale celui de-al doilea război mondial. Zarurile au fost aruncate: de fapt, trupe japoneze izolate se mai luptă în China, dar forţele unite ale aliaţilor acţionează pentru a-i

alunga pe japonezi din Imperiu.

În această dimineaţă, pilotul din US-Air-Force, James Gaussman, a urcat tremurând de frig în aparatul său. Misiunea sa era de a survola muntele Qin-Ling-Shan, la sud-vest de Xian în China centrală, pentru a anunţa eventualele mişcări de trupe. O misiune de rutină, un zbor obişnuit de recunoaştere.

Totuşi pentru tânărul american, această zi deasupra îndepărtatei Asii Centrale, a fost cea mai tulburătoare din viaţa sa. A făcut cu avionul un viraj peste pisc înalt de munte, spionând permanent mişcări de trupe inamice. Nu a observat nimic ce ar fi putut avea vreo importanţă militară. Însă a descoperit ceva absolut incredibil.

Zburând la joasă înălţime peste o vale laterală, a observat brusc o construcţie fantastică. Pe harta lui militară nu era nicăieri însemnată. A înconjurat de mai multe ori locul pentru a-i face măcar o fotografie, dar din păcate nu a putut ateriza. Nu-şi credea ochilor: o piramidă gigantică în mijlocul Chinei! I se părea ceva incredibil, deoarece la şcoală învăţase că piramidele există numai în Egipt şi America Centrală.

Mai târziu, pilotul Air-Force a scris un raport cu următorul text: „Zburam în jurul unui munte şi am ajuns deasupra unei văi netede. Chiar sub noi era o piramidă albă, uriaşă. Arăta ca în basme. Această piramidă era acoperită cu un alb strălucitor. Ar fi putut fi şi metal sau vreun fel de rocă. Era pe toate părţile complet albă. Remarcabil era însă vârful: o bucată mare de

se = Arenele stranii ale Terrei material asemănător pietrelor preţioase. Ne-a fost imposibil să aterizăm, cu toate că am. fi dorit. Am fost profund impresionaţi de uriaşa mărime a acestei construcţii”.

Când a văzut uriaşa piramidă, lui Gaussman i-a fost clar că niciunul dintre superiori nu-l va crede. De aceea s-a hotărât să facă o poză din avion. La întoarcere poza a fost developată, iar după evaluări şocul a fost puternic. Misterioasa construcţie avea o înălţime de circa 300 m, o

lungime laterală de la bază de aproape o jumătate de kilometru! De aceea, pentru următorii 45 de ani, fotografia a dispărut în arhivele serviciilor secrete militare americane. De atunci nu au încetat zvonurile incredibile cu privire la piramide din China, mai înalte decât piramida lui Keops din Egipt.

Punctul de vedere al colonelului Sheahan

Doi ani mai târziu. Uriaşa construcţie este văzută din nou. La 28 martie 1947, atât *New York Times,* cât şi *Los Angeles Herald Express* scriau despre această piramidă supradimensionată sub titlul „Un pilot american raportează despre o enormă piramidă chinezească în munţii de la sud-vest de Sian”.

Maurice Sheahan era numele pilotului şi am putut afla câteva lucruri interesante despre al doilea om căruia i-a fost dat să vadă cea mai mare piramidă de pe planeta noastră.

Astfel, o cerere oficială de la *California State Library* din Sacramento arată că colonelul Maurice E. Sheahan a fost trecut în ediţia 1964 – 65 a anuarului *World Who's Who în Commerce and Industry.* Născut la 14 mai 1902 în Kewanee-Illinois, a activat spre sfârşitul anilor '30 drept consilier al guvernului din China. Între anii 1945 şi 1947 a lucrat ca *Assistant General Manager* la compania aeriană TWA. în timpul activităţii sale aici a avut loc observarea legendarei „Piramide albe”.

Colonelul Maurice Sheahan a murit la 27 februarie 1975 în Vacaville-Califomia, unde trăieşte şi astăzi fiul său, Donald E. Sheahan. Acesta îşi aduce bine aminte că tatăl său i-a spus în mai multe rânduri cum văzuse cunoscuta piramidă deja din timpul războiului şi după aceea din nou, când Sheahan era în serviciul companiei aeriene TWA. Sheahan jr. este sigur că la

THE NEW YORK TIMES, FRIDAY, **MARCH** 2*8, 1947*

U. S Flier Reports Huge Chinese j***Pyramid în Isolated Mountainst Southwest of Sian*** aald, the py

thoaie of Eg helght ăt 1, 0

luuxl, stla: e. \A d, ajf

SHANGHAji. March 27 OLT.) – 1

felant pyramid în laolalted mounţ taina of Shenal Provinfce în weatero China waa nported today by Col Maurtee Sheahan. Far Ea atem cită rector tor Trana World Atrllne.

From! the; jalr, Colonel Sheahan mici aeema to dwarf L He «atârnated lta O feet and îţi wâdth at the baaa alt 1, 500 feet.

The i pyramid, fac aald. it ai th foot o/i the1 Tain Ung Mountalul, about forty milea fcouthweat

Ştan, capital of the province. aecond pyra nici» he cenllnued, peara much i maHer.

The pyrâxild, Colonel Sheiahan went on, luat the far end iof! k Ion* vaOey, | an Inacfceaalble part. At the hearlend. he aâld, arejnuqdrede; 6 (email buri al moundi.

Theae cin bi aeen, he aald, Xrorji the Lun (g*Ha l raliroad, i *

„Whep I f: rat flew over It I wi Impresaed by Ua perfect pyrunidil form – iad itf fiâcat» Ue”, Colori

Sheahaţ aald”. I did motive thouffet duri if the war. yeara pa;

ly becauae It aeemed incredible a4; larfe could b4

Ui *i* world. j., thi ale we could e conţ tpitha laadfng to a Vil i tu of th4 pyr-mid.7

d that becauae of r atmoat complete absence of corn. mimleatlona, even jt ralia, în aomjr partla of the Weat Chin* mountalna it Waa rlot impoaalble that **a** hutfe pyramid. mitht have been long forţottjen.; j)

Colonel Sheahan, from Ontax Jo. Calif., haa apent nine yeara în leuir-ki\own areaa of weatem

China. FI rat he waa a transportatlonj advlaer to the Chineae Government During. the wnr, să an

American Army colonel, he w-a forward au pply director for the
Flyfo* Ţi-ar.

Di. Jamea LTcufrk of the Amerleari Muaeum of Natural Hiatory and Dr. Arthur Up)» am Pope of the A al A Institute laat niyht characterlied the report-o diaţovery of a

Chliefce pyrkmid >a of rreat acientl Xic Intereat.

1>T. Clark cailei it-a „very alfnifkantjfind. *” D\ Pope aald the preferate of aueh a pyramid waa entirely eonaişt* it with the earlicat knowh ph-se i of the Chineae rell*10 n. V. *!

’01 what ve know of the rell Hon.lt mifht b «expected that

«eh a (pyramid would be dlicov

?! *?!” hJ îl<L 4 [tu Widoubtedly tot burlâl moii id – compoa-d of

= di

Fig. 3. Un document istoric: raportul din New York Times de pe 28 martie 1947 despre zborul colonelului Maurice E. Sheahan deasupra „Piramidei albe „din Shaanxi

52 = Arenele stranii ale Terrei respectivul zbor TWA au luat parte mai mulţi directori ai firmei şi probabil se pot găsi printre lucrurile rămase de la ei multe schiţe şi chiar fotografii ale uriaşei piramide.

Fostul membru de la „Flying Tigers” a precizat amplasarea piramidei la 40 de mile sud-vest de Xian, la capătul unei văi lungi din munţii Qin-Ling-Shan, loc deosebit de greu accesibil pe jos. De asemenea, a ştiut să spună şi despre „sutele de tumuli mici” aflaţi tot în respectiva vale. Lângă Piramida albă a mai văzut una mai mică. Şi toată viaţa lui a fost uimit de faptul că „ceva aşa

de uriaş nu este cunoscut de toată lumea”.

Cel puţin la fel de uimitor este faptul că în 1974 această veste din China a provocat un viu interes mai ales în Statele Unite, dar în anii următori existenţa piramidei a fost trecută sub tăcere atât de arheologi, cât şi de politicieni.

Intrarea în zona interzisă

Schimbare de decor. Suntem în iulie 1993. Au trecut 46 de ani de când colonelul Maurice Sheahan a văzut marea piramidă din îndepărtata Chină. Lucrez la o carte despre urme extraterestre în Orientul îndepărtat, care a apărut anul următor sub titlul *Die weifie Piramide* (Langen Müller, 1994).

La o conferinţă susţinută de Erich von Däniken am cunoscut un tânăr chinez, domnul Chen, care a studiat turismul în Germania şi acum lucra la o companie de turism de zona Chinei şi a Extremului Orient. Am discutat cu el despre viitoarea mea carte, deoarece într-unul din capitolele lucrării era vorba despre piramidele presupuse a se afla în regiunea capitalei de provincie, Xian.

Măcar aici, orice arheolog ar fi protestat vehement, căci ideea de piramide în China contravine gândirii academice oficiale. Nu a fost şi cazul domnului Chen: născut fiind în Xian, şi-a putut aminti de povestirile spuse în şoaptă despre exact acea piramidă, pe care le-a auzit în copilărie.

Simpaticul chinez mi-a făcut o ofertă atrăgătoare. Încerca să-şi pună în mişcare toate legăturile din ministere şi cadrele din Beijing, pentru a obţine permisiunea de a intra în zona

Interzisă şi plină de mistere a piramidelor din provincia Shaanxi. Bineînţeles că am primit recunoscător curajoasa ofertă.

Pe scurt, la mijlocul lui martie 1994 s-a aranjat totul, împreună cu prietenul meu din Viena, Peter Krassa, co-autor la cartea mea *Satelliten der Gdtter* („Sateliţii zeilor”), mi s-a acordat permisiunea să pun piciorul pe

acest pământ interzis nu numai turiştilor, ci şi chinezilor. A doua oară a fost în luna octombrie a aceluiaşi an, când am condus acolo un grup de cititori.

Ceea ce până acum a fost visul atâtor colegi-autori şi jurnalişti, precum şi subiectul nenumăratelor speculaţii, a devenit în sfârşit ceva real! în China există piramide, de fapt atât de multe că numărul lor este mult mai mare faţă de cele egiptene. De fapt sunt piramide de tipul celor întâlnite în America Centrală, aşadar terminate sus cu o platformă. Pe lângă aceasta nu trebuie să uităm un lucru: când au fost scoase la iveală nenumăratele piramide mayaşe existente în pădurile seculare din México şi Guatemala şi au fost eliberate de vegetaţia luxuriantă, acestea nu arătau diferit faţă de piramidele din China descrise aici. Având în vedere aceste asemănări, ne putem întreba dacă nu există posibilitatea de a se fi stabilit contacte între cele două culturi.

Cum se ajunge la Mao Ling

Este de-a dreptul paradoxal cât de puţini oameni cunosc misterioasele construcţii aflate chiar în imediata lor apropiere. Abia în 1991 au fost descoperite trei piramide, plus încă una, destul de dărâmată, la aproximativ 20 km de porţile de la Xian. S-a produs accidental, când se construia o autostradă ce lega noul aeroport cu capitala de provincie, Xian. Şi în ianuarie 1994

— cu două luni înainte de prima mea expediţie în teritoriul interzis al Chinei – s-au găsit mai multe piramide la nord de Xian, pe malul râului Wei Ho. După cum au arătat calculele efectuate între timp, una dintre aceste construcţii se află aproape exact în centrul geometric al vechiului Imperiu. Se bănuieşte deja că în piramidele din China este ascunsă o incredibilă ştiinţă străveche.

 în aceeaşi regiune, nu departe de oraşul Xianyang numărând 500.000 de locuitori, se întinde câmpul de piramide Mao Ling. De la periferia Xian-ului sunt aproape 50 km, pentru care am avut nevoie de o oră şi jumătate de mers cu maşina, din

cauza drumurilor aproape impracticabile. Nu este un loc prea uşor de găsit: şoferul şi translatorul au întrebat pe drum cel puţin zece oameni până au primit răspunsurile căutate. Am cotit la locul corect şi am traversat linia ferată a traseului Lung-Hai ce trecea pe acolo, şi astfel a început să se contureze în depărtare silueta marii piramide de la Mao Ling. În mijlocul suprafeţei agricole se găsea o privelişte a cărei existenţă acolo cu greu ai fi putut s-o crezi. Se înălţa o construcţie de aproape 100 m, a cărei formă piramidală nu putea fi negată.

Uriaşa piramidă, în care se presupune a fi mormântul unui împărat din prima dinastie Han (206 î.e.n. -220 e.n.) şi care a fost pentru prima dată fotografiată de un pilot german în 1934, se înalţă ca un corp străin în mijlocul peisajului neted. Nu m-a ocolit gândul că se ascunde ceva în acest loc. Căci de cinci-şase ani s-a început plantarea de mici conifere pe suprafeţele laterale ale acestei piramide şi ale altora – spre deosebire de cele din Egipt, sunt făcute din argilă întărită şi loess. Este posibil ca în 20 de ani să nu se mai numească oficial piramidă, ci pur şi simplu deal natural?

Un tabu pentru ştiinţă?

Oare să fie caracteristică pentru această atitudine informaţia obţinută de prietenul şi colegul meu din Viena, Peter Krassa, de la un arheolog chinez de rang înalt, când l-a întrebat după deschiderea acelei misterioase piramide: „De această problemă trebuie să se ocupe generaţia viitoare”.

Evident, piramidele din China au reprezentat un fel de tabu pentru ştiinţă, un secret adânc, de la a cărui cercetare învăţaţii s-au retras din anumite motive. De ce se tem, ce fel de descoperiri, ce ar putea distruge viziunea tradiţională asupra lumii, îi îngrozesc?

Încet, dar sigur, timpurile s-au schimbat. Pozele şi înregistrările video pe care le-am făcut – nestingherit! – la

piramidele Chinei, au ajuns prin intermediul presei în

nenumărate ţări. Nici măcar televiziunea australiană nu a fost mai prejos şi a dat un reportaj la ştirile de seară. Fireşte, însuşi Imperiul de Mijloc a devenit curios în legătură cu enigma ce-şi aştepta încă rezolvarea. În momentul în care aştern pe hârtie acest capitol, la China Economics Publishing House din Beijing se lucrează intens la ediţia chinezească a cărţii mele *Die weifie Piramide.* Măcar atunci, Imperiul de Mijloc va realiza că are mult mai multe atracţii turistice decât Marele Zid, armata soldaţilor din lut a împăratului Qin Shi Huangdi şi o serie de alte puncte atractive. Aşteptaţi şi veţi vedea!

Ce-mi pot dori mai mult, decât ca miile de chinezi, cu *Die weifie Piramide* în mână, să pornească în căutarea fantasticului trecut al ţării lor? Apropo de Piramida albă: regiunea piramidelor din provincia Shaanxi vizitată de mine se întinde pe o suprafaţă de cel puţin 2500 km^2, şi este identică cu acel „capăt apropiat al văii cu sute de piramide mortuare”, după cum o descria colonelul Maurice Sheahan în 1947.

„Mama tuturor piramidelor din China”, măsurând 300 m, se află la capătul celălalt al văii, aproape inaccesibil, între munţii Qin-Ling. După cele mai noi informaţii, se află în imediata apropiere a bazei de lansare a rachetelor din cadrul programului astronautic chinezesc. Acesta ar putea fi motivul pentru care nu mi s-a permis până acum să ajung personal la uriaşa construcţie.

Probabil NASA sau serviciul secret american CIA ştiu de această regiune prin înregistrări ale sateliţilor de spionaj, însă respectivele organizaţii sunt învăluite în tăcere…

Impresii dintr-o lume străină

Cele mai multe piramide erau în jurul oraşului Xianyang, aflat la peste 50 km de Xian. Zona din jurul oraşului este aproape nepopulată, chiar sinistră. Numai o mână de ţărani ară cu plugul de lemn şi boi, în umbra piramidei, în peisajul larg având la sud Qin Ling Shan iar la nord munţii Shensi. În această câmpie întinsă din Qin Chuan, o „vale a piramidei”, construcţia pur şi

56 = Arenele stranii ale Terrei simplu stă acolo amintind de un corp străin venit dintr-o altă lume. Aproape că pare mutat de pe o planetă străină.

Impunând respect, se înalţă o piramidă mai mare de 70 m, aflată cam la un kilometru de limita oraşului Xianyang – şi totuşi epoci şi lumi depărtare de civilizaţia modernă. Copacii şi oamenii par a fi nişte jucării la picioarele acestei înalte construcţii. Când l-am escaladat, m-a aşteptat o mare surpriză.

Chiar în vârf am găsit un veritabil crater. Provocată de eroziunea de mii de ani, probabil s-a surpat şi o încăpere aflată înăuntru. Ce ascundea această cavernă? Camere secrete cu resturile lumeşti ale vechilor stăpâni, comori şi lucruri preţioase din epoci demult uitate?

Însă nu am putut rătăci prea mult cu aceste gânduri căci lui ş-a arătat imaginea împrejurimilor, care mi-a luat respiraţia, învârtindu-mă, am numărat în imediata apropiere 17 piramide de diferite înălţimi, parte din ele aranjate în grupuri de două-trei, altele singure. În total trebuie să fie mult peste o sută de astfel de construcţii în „valea piramidelor”. Putem vorbi de un adevărat oraş de piramide – sau chiar mai bine, de o pădure de semne de întrebare, în care vor fi în sfârşit vânate nişte răspunsuri.

Când stăteam acolo sus pe piramidă şi priveam în jur uimit, fără cuvinte, mi-a trecut brusc prin cap un gând foarte îndrăzneţ: trebuia făcută încercarea de a deschide măcar una dintre aceste nenumărate piramide, pentru a vedea ce ar putea ascunde de noi. Dar următorul gând m-a readus la realitatea că mă aflam pe un teritoriu interzis. Orice încercare de acest fel s-ar fi sfârşit cu siguranţă într-o celulă de închisoare chinezească. Gândul acesta nu avea nimic evocator în el, de aceea am respins din nou nebunescul plan. Date fiind nenumăratele secrete din deceniile trecute, sunt bucuros să fiu primul care văd aceste incredibile monumente, să le fotografiez şi chiar să le explorez după pofta inimii.

Amintiri despre fiii cerului?

Vom reuşi într-o zi să elucidăm toate secretele ce înconjoară misterioasele piramide din China? Ce reprezintă aceste construcţii? Au fost „doar” mormintele anticelor dinastii de

domnitori, ai căror urmaşi i-au adus aici cu comori şi bogăţii pentru odihna veşnică? Sau fac parte dintr-un sistem uriaş de linii sfinte, cunoscut în China sub numele de Feng Shui sau Drumul zmeilor? Această străveche tradiţie din Imperiul de Mijloc descrie exact locul în care poate fi înălţată o construcţie şi cel în care nu poate fi. Răspunzător de stricta respectare a acestor ordonanţe era, în vechile timpuri, serviciul imperial de ritualuri căruia trebuiau anunţate şi astfel de evenimente din imperiul uriaş.

Poate aceste ordonanţe se bazau pe observări ale OZN-urilor din vechile timpuri. Trebuie să ne pună pe gânduri faptul că noţiunea de dragon din China antică indica mai degrabă un obiect de zbor de înaltă tehnologie decât o fiinţă fabuloasă, mistic-religioasă. În mitologia Chinei antice, dragonii veneau mai degrabă făcând zgomote puternice şi scuipând foc pe pământ, decât sub forma unor fiinţe în came şi oase. Mereu au fost caracterizate drept metalice. „Dragonul zburător” al anticului erou chinez, No-Cha, se poate interpreta astăzi – fără a denatura prea mult basmul – ca un sistem de luptă de înaltă tehnologie.

Profesorul Wang Shiping de la muzeul provinciei din Xian

— Peter Krassa şi eu am avut lungi discuţii cu el despre incitantele secrete din trecutul măreţ al Chinei – presupune că toate piramidele din provincia Shaanxi sunt orientate după constelaţii. Circumstanţele ne îndreaptă către stele şi ne conduc înapoi, spre un trecut fantastic, probabil influenţat de extratereştri, al acelor nenumărate piramide din China. Astfel, doi comis-voiajori australieni, când au ajuns în regiunea respectivă la începutul secolului, au avut posibilitatea de a vorbi despre marile

construcţii cu un călugăr bătrân. Acesta le-a explicat fără ocolişuri că în cele mai vechi schiţe din mănăstirea sa, cam de 5.000 de ani, aceste clădiri nu sunt doar menţionate, ci sunt descrise ca fiind chiar „foarte vechi”.

5.000 de ani sau mai mult – o mare perioadă de timp. În Europa oamenii abia coborâseră, mai mult sau mai puţin, din copaci. Totuşi în China era deja dezvoltată o cultură. Ne aflăm în toiul unei epoci, în care au dominat legendarii împăraţi. Şi ei nu au încetat să presupună că nu provin din strămoşi tereştri, ci

58. Arenele stranii ale Terrei din fiii cerului care au coborât demult din cosmos pe pământ, cu zmeii din metal, ce aruncau flăcări.

Din ce se cunoaşte, nu sunt singuri. Căci în jurul globului îi întâlnim cu regularitate: acei străini din cosmos, din care îşi trag originile dinastiile de domnitori.

Oare misterioasele piramide din China trebuie să ne amintească de vechii dascăli din cosmos – nouă, oamenilor dintr-o lume mică şi lipsiţă de importanţă, de care suntem atât de mândri, ca să realizăm că nu suntem nici singurii, nici cei mai deştepţi din universul acesta infinit?

Informaţiile şi indicaţiile de călătorie pentru acest capitol le găsiţi în partea finală, „Drumul către amplasări”.

Secretul „mumiei plutitoare”.

Dovezi ale unei tehnologii superioare nouă?

În Xian, profesorul Wang a emis nişte aluzii misterioase, ce ne-au uimit. Ne-a spus următoarele: „Dacă nu ar suna aşa de fantastic, s-ar spune că modelul pentru această hartă este o înregistrare din satelit, care a fost făcută acum câteva mii de ani de pe un vehicul spaţial aflat pe orbita Pământului”.

Având în vedere aceste cuvinte venite de la un om de ştiinţă, trebuie mai întâi să stăm şi să analizăm cum se cuvine cele auzite. Căci aparţin mai degrabă orelor de astronomie din viaţa noastră de cercetători, când

contemporanii cu înclinaţii academice recurgeau nu la explicaţii clare, „raţionale”, ci aveau în vedere variante absolut contradictorii în sensul unui –, realism fantastic

Şi într-adevăr: compararea cu o înregistrare modernă, ca cea de pe „NASA-Landsat”, ne dezvăluie asemănări uluitoare

„Întrebarea «De ce?» este greşit pusă. Trebuie să ne întrebăm mai degrabă «De ce nu?»” George Bernard Shaw (1856 – 1950)

v /

I

n Wulipai, o comună suburbană estică a oraşului Changsha, capitala provinciei estice chinezeşti Hunan, se află un dâmb de formă conică, cu o circumferinţă de aproximativ 500 m. De multe secole, acest loc poartă numele de „Ma Wang Dui”, ceea ce înseamnă „Tumulul împăratului

Ma Yin”. Cunoscutul împărat a fost un domnitor din vremurile neliniştite ale „Dinastiei a cincea” (907 – 960 e.n.), când Imperiul de Mijloc, după războaie sângeroase, s-a destrămat în mai multe părţi. După mai mult de 1.000 de ani, acest loc a revenit în conştiinţa cercetătorilor din propria ţară mai întâi, şi ulterior din toată lumea. O descoperire învăluită în mister a atras atenţia asupra sa.

Terminarea timpurie a unui proiect de construcţie

Era la începutul lunii ianuarie a anului 1972 iar „războiul rece” dintre puterile occidentale şi statele comuniste împărţea lumea în două, influenţând politica şi viaţa de zi cu zi. Statele Unite ale Americii intraseră deja în coşmarul prelungit, Vietnamul, şi o extindere a conflictului asupra altor ţări părea aproape inevitabilă. În Republica Populară China, care atunci era de partea Vietnamului nu numai ideologic, se făceau pregătiri grabnice, în caz că războiul din Indochina s-ar fi extins spre nord.

În Changsha se forma un departament de genişti al

„Armatei populare de eliberare”, ca să facă la poalele lui Ma Wang Dui o galerie în vechiul tumul. Planul era ca în acest loc să se aranjeze un adăpost de urgenţă pentru populaţia civilă şi armată.

După ce soldaţii au săpat cam zece metri în munte, s-a produs brusc o alunecare de teren. După ce s-a risipit praful.

61

geniştii au găsit o substanţă de un alb strălucitor, semănând cu un fel de argilă, ce nu se găsea în mod normal acolo. Pe neaşteptate s-a găsit un loc de înmormântare nedescoperit încă şi arheologii de la „Muzeul Hunan” au venit în mare grabă. Nu se mai punea problema continuării construirii adăpostului de urgenţă – în ciuda instabilităţii politice. Însă mă întreb, printre altele, ce anume a determinat decizia autorităţile politice şi militare. Cu siguranţă nu de dragul unor oase şi cioburi antice, îndrăznesc să remarc.

Când am fost într-o excursie de cercetare în China „interzisă” împreună cu Peter Krassa, în martie 1994, şi am vizitat Ma Wang Dui, am văzut această galerie care se termină după numai câţiva metri şi stă astăzi drept mărturie pentru încheierea timpurie a proiectului de construcţie.

Deja la 16 ianuarie 1972 – la câteva zile după întâmplătoarea descoperire – s-a dezgropat mormântul din sectorul estic al muntelui artificial, cunoscut mai târziu sub denumirea de „Mormântul nr. F\ Până la evacuarea completă a întregului interior au trecut mai mult de trei luni. Săpăturile s-au încheiat oficial la 28 aprilie 1972 şi toate obiectele descoperite au fost trimise la „Muzeul Hunan” pentru conservare şi catalogare.

- „Mormântul nr. 2” se află în sectorul de vest al amplasării, în timp ce „Mormântul nr. 3” a rămas aproape nedescoperit. Căci în timpul lucrărilor de salvare de la „Mormântul nr. 1” a fost astupat cu moloz.

În toate cele trei morminte s-au făcut descoperiri

substanţiale, al căror caracter senzaţional este pus încet în evidenţă abia acum, la trecerea spre al treilea mileniu.

„Mumia plutitoare”.

În camera centrală a. primului mormânt a fost găsită o construcţie de patru sarcofage protejate de umiditatea din interiorul muntelui printr-un strat de mangal. În interiorul acestui sicriu a fost găsită mumia unei femei, ce plutea în 80 de litri de lichid gălbui. Suportul din „Muzeul Hunan”, pe care mumia şi-a găsit odihna veşnică, anunţă vizitatorii că nu s-a putut analiza până astăzi compoziţia lichidului.

Hartwig Hausdorf

Fără îndoială, acest lichid servea conservării cadavrului. Persoana decedată avea o înălţime de 1, 54 m şi cântărea – la momentul descoperirii – exact 34, 3 kg. Cel care a* vrut să păstreze corpul pentru posteritate şi-a dat toată silinţa. Structura celulelor şi toate organele interne erau într-o stare excepţională

— după cum a arătat disecţia realizată la Facultatea de Medicină a Universităţii din Changsha. Muşchii erau încă absolut elastici iar tenul gălbui nu era decolorat. Medicii descriu drept o minune faptul că această mumie a traversat secolele fără niciun cusur. Este de necontestat că tehnica de conservare folosită aici este nemaiîntâlnită, având în vedere că alte mumii sunt atât de distruse, încât doar bandajele le mai ţin.

Arheologii au aflat că este vorba de decedata Xin Zhui. Era soţia lui Li Chang, un nobil de rang înalt din poporul lui Dai (Thai). În timpul perioadei dinastiei vestice Han, acesta a ocupat funcţia de prim-ministru la curtea prinţului din Changsha. Xin Zhui a murit în 168 î.e.n., deci acum mai mult de 2160 de ani.

Arta mumificării nu era prea răspândită în China antică, de aceea Xin Zhui pare uimitor de bine păstrată; însă nu este nici singura mumie, nici cea mai veche. Abia în 1981 a fost descoperită în provincia Xinjiang o altă

mumie păstrată fără cusur. Experţii apreciază că „Young Lady Loulan” (tânăra doamnă Loulan) are o vârstă de peste 6400 de ani şi astfel se poate măsura cu mumiile din cele mai vechi dinastii egiptene. Unii oameni de ştiinţă din China susţin că este cea mai veche mumie din lume.

Arta de a vindeca şi chirurgia

Xin Zhui a fost în timpul vieţii o personalitate de rang înalt, o *Very Important Person* (VIP) – după cum am spune astăzi. De aceea nu este de mirare că, după ce a murit la vârsta aproximativă de 50 de ani, a avut parte de o înmormântare fastuoasă.

Nu erau doar obiecte cu valoare obişnuită sau artistică, ce se găsesc în acest mormânt şi în altele. Au fost scoase şi zece cărţi despre medicină, ce demonstrează un nivel neobişnuit de înalt al artei de a vindeca din Imperiul de Mijloc. Acest fapt m-a făcut

odată să mă întreb, dacă fenomenalele cunoştinţe de medicină ale chinezilor antici nu aveau ceva din darul oferit de „zei”.

În cercurile academice predomină ideea că abia în medicina modernă occidentală şi-a găsit chirurgia adevărata apreciere, în timp ce tradiţionala artă chinezească de a vindeca se limita la fabricarea de medicamente. Hârtiile găsite la mormântul lui Ma Wang Dui arată fără îndoială că, de mai mult de 2000 de ani, în medicina chineză, intervenţiile chirurgicale complicate sunt tot atât de obişnuite ca şi în sălile de operaţie de astăzi. În cartea „Descrierea a 52 de boli” se găsesc instrucţiuni detaliate privind efectuarea de operaţii complicate, precum îndepărtarea unei tumori sau alte intervenţii nepericuloase. Şi „Cartea despre 11 feluri de pulsuri la braţe şi la picioare” reprezintă o lucrare modernă, ce nu este inferioară nici unui compendiu de diagnostice aplicate. Se enumeră simptomele exacte ale unei boli, în multe cazuri letală, a vaselor de sânge, pe care medicul şi patologul german, dr. Ludwig Traube, a descris-o şi a comentat-o pentru prima dată în anul 1872.

Este destul de târziu să mai punem întrebări incomode. De unde provin aceste cunoştinţe exacte de medicină, pe care se bazează cartea de specialitate găsită în Ma Wang Dui? Cu siguranţă, specialitatea nu a apărut ad-hoc acum 2200 de ani, trebuie să se fi bazat pe cunoştinţe mai vechi. Medicina noastră occidentală a dat peste faptele descrise abia la sfârşitul secolului al XIX-lea şi începutul secolului XX. Dar urmează ceva şi mai incredibil!

Cunoştinţe despre stele – de la stele?

În „Mormântul nr. 3" de la Ma Wang Dui a fost descoperită o altă carte, al cărei cuprins constituie o provocare pentru ştiinţa noastră. Este manuscrisul „Rotaţiile a cinci planete", o tabelare înscrisă pe mătase a perioadelor de rotaţie a cinci planete „interne", Mercur, Venus, Marte, Jupiter şi Saturn, din sistemul nostru solar.

— Aceste schiţe trădează cunoştinţe incredibile în domeniul astronomiei. Sunt însemnate poziţiile relative ale planetelor Venus, Jupiter şi Saturn, în perioada 246 – 177 î.e.n. O atenţie

deosebită a fost acordată şi datelor traiectoriei planetei învecinate nouă, Venus. Durata unei rotaţii sinodice – ce marchează intervalul de timp, în care planeta reia aceeaşi poziţie relativ la Soare – este dată aici ca fiind de 584, 4 zile. Această valoare diferă cu 0, 48 de zile faţă de rotaţia sinodică indicată de astronomii de astăzi, adică 583, 92 zile.

Conţinutul acestor însemnări fenomenale este atribuit astronomilor Gan Deşi Shi Shen. Au fost doi oameni de ştiinţă geniali din vremurile neliniştite ale „Statelor rivale" (475 – 221 î.e.n.). În China, aceste însemnări riguroase despre mişcarea planetelor se numără printre cele mai vechi cărţi de artă astrală.

Dar la fel de bine sunt un alt exemplu pentru cunoştinţele ce nu pot fi explicate cu teoriile conservatoare, cunoştinţe dintr-un timp pe care, cu

uşurinţă, îl atribuim barbarismului şi neştiinţei. Pentru încă o dată, aproape din obişnuinţă, se pune întrebarea: de unde, din ce resurse provine această ştiinţă care ne uimeşte neîncetat şi ne zdruncină din temelii viziunea, aparent foarte solidă, asupra lumii?

Este posibil ca din nou acei „zei” şi „fii ai Soarelui”, care au venit din univers şi ne-au ajutat pe noi, oamenii, să aibă propriul drum?

Cartografie de pe orbită?

Cea mai senzaţională descoperire a fost făcută tot în „Mormântul nr. 3” de la Ma Wang Dui. Când eu şi Peter Krassa ne aflam în căutarea legendarei piramide, profesorul Wang Shiping de la muzeul de provincie din Xian s-a referit la o descoperire ce provocat o considerabilă agitaţie printre colegii lui.

Este vorba de o hartă topografică de 96 cm * 96 cm, reprezentată pe mătase foarte fină. Pe ea sunt ilustrate provinciile învecinate Guangxi, Guangdong şi Hunan. Harta cuprinde districtul Daoxian din provincia Hunan, peste valea râului Xiao, până la regiunea oraşului Nanhai, aflată în provincia Guangdong. Haita, realizată la o scară de 1: 180.000, este incredibil de exactă!

În Xian, profesorul Wang a emis nişte sugestii misterioase, ce ne-au uimit. Ne-a spus următoarele: „Dacă nu ar suna aşa de

fantastic, s-ar spune că modelul pentru această hartă este o înregistrare din satelit, care a fost făcută acum mii de ani, de pe un vehicul spaţial străin aflat pe orbita Pământului”.

Având în vedere aceste cuvinte venite de la un om de ştiinţă, trebuie mai întâi să stăm şi să analizăm cum se cuvine cele auzite. Căci aparţin mai degrabă orelor de astronomie din viaţa noastră de cercetători, când contemporanii cu înclinaţii academice recurgeau nu la explicaţii clare, „raţionale”, ci aveau în vedere variante absolut contradictorii în sensul unui „realism fantastic”.

Şi într-adevăr: compararea cu o înregistrare modernă, ca cea de pe „NASA-Landsat”, ne dezvăluie asemănări uluitoare. La fel ca pe exemplarele moderne, pe harta străveche şerpuiesc râuri, sunt prezentate o mulţime de alte detalii. Pe harta Ma Wang Dui sunt trasate chiar şi râurile secate. Sunt făcute cu o culoare mai ştearsă, dar care se deosebeşte de fond. Astăzi se cunosc posibilităţile oferite de cartografierea de la mare înălţime: se pot recunoaşte amănunte pe care un privitor de pe sol nu le-ar putea vedea niciodată.

În acest mod, arheologii au făcut descoperiri pe care terenul şi vegetaţia le-au ascuns pentru mult timp. Pe înregistrările din aer apar totuşi ca nişte contururi şterse.

Modalitatea neobişnuită de a privi, dezvăluită nouă de către oamenii de ştiinţă din Xian, ne-a redat neîndoielnic faptul că între cer şi pământ există nenumărate lucruri ce nu pot fi explicate nici măcar prin ştiinţele exacte. Dacă toate personalităţile academice ar fi avut posibilitatea de a fi prezente personal la toate evenimentele din istorie! în timpul discuţiei noastre, profesorul Wang Shiping a subliniat expresia „cultură tăinuită”. El a găsit numai o transpunere pentru „ajutorul în dezvoltare” primit de noi, oamenii, de la „zei” în timpurile străvechi. Profesorul Wang înclină să creadă de altfel în posibilitatea că harta topografică din „Mormântul nr. 3” reprezintă numai un fragment dintr-o reprezentare în totalitate a Chinei din timpurile preistorice.

Punerea faţă în faţă a acelei hărţi, descoperite într-un mormânt vechi de 2200 de ani, cu o înregistrare modernă

66 = Arenele stranii ale Terrei dintr-un satelit este deosebit de provocatoare. Fireşte, în niciun caz nu afirm că acea anexă din mormânt reprezintă o imagine din cosmos – acest lucru se înţelege de la sine. Totuşi, modelul pentru această uimitoare descoperire rămâne un mister: a existat un satelit? Mai rămâne de lămurit încă o întrebare: cine deţinea astfel de mijloace tehnologice acum câteva mii de ani?

Semnale din univers

Ar putea suna absolut absurd, dar există indicii că aceste curente de idei îndrăzneţe au un suport real. Şi nu este deloc exclus ca obiectele de zbor ale unei inteligenţe străine să mai treacă şi prin sistemul nostru solar!

În decembrie? 1927, profesorul norvegian Carl Stromer a fost informat de doi americani, Taylor şi Young că în timpul experienţelor lor cu undele radio au recepţionat nişte semnale ciudate, fragmentate. Specialistul în unde electromagnetice a luat legătura cu olandezul Van der Pol, care era conducătorul experienţelor de la firma Philips din Eindhoven. La 25 septembrie 1928 au început la rândul lor o serie de experimente. Au emis la intervale de 30 de secunde semnale radio pe diferite lungimi de undă. Au trecut trei săptămâni, după care, la 11 octombrie, au fost înregistrate aceleaşi semnale în receptor. Fireşte erau întârzieri măsurabile, ce durau între trei şi cincisprezece secunde. Pe 24 octombrie 1928 au fost emise alte 48 de semnale, cu aceleaşi întreruperi caracteristice. Cuprinşi de uimire, experimentatorii Van der Pol şi Stromer s-au adrasat cercurilor de specialişti solicitând sugestii.

Au fost făcute o serie de speculaţii despre cum ar putea fi explicate aceste transferuri temporale ale impulsurilor de unde scurte. S-au gândit la radiaţii cosmice, anomalii existente în stratosferă şi chiar reflexii de la Lună sau de la alte corpuri cereşti. Totuşi nu s-a rezolvat nimic, deoarece misterioasele ecouri soseau la intervale diferite.

Acest fenomen s-a repetat în anul 1929, la 14, 15, 18, 19 şi 28 februarie, precum şi la 4, 9, 11 şi 23 aprilie. Aceste ecouri au fost înregistrate de diverşi oameni de ştiinţă din toată lumea.

Hartwig Hausdorf

Astfel, savantul norvegian Stromer a notat într-o perioadă de 15 minute următoarele intervale de recepţie (în secunde): 15 – 9 – 4 – 8 **–** 13 – 8 **–** 1**2 –** 10 – 9 – **5 – 8 – 7**

– 6 – 1**2 –** 1**4 –** 12 – 8 – 12 **–** 5 **–** 8 – 12 **–** 8 **–** 14 – 14 **–** 15 **–** 12 **–** 7 **–** 5 **–** 5 – 13 **–** 8 **–** 8 **–** 8 **–** 13 – 9 – 10 – 7 – 14 – 6 – 9 – 5 – 9**.**

Respectivele observaţii s-au repetat în anii 1934, 1947, 1949 şi 1970. La începutul anilor ’70, misteriosul fenomen a atras atenţia astronomului scoţian Duncan Lunan iar acesta s-a hotărât să se ocupe amănunţit de perturbările de semnal.

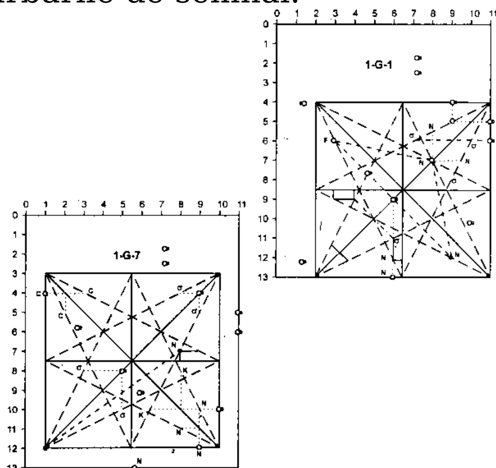

Fig. 4. Două dintre hărţile astrale cu sectoare din sistemul stelar Epsilon Bootis, obţinute de astrologul scoţian Duncan Lunan, când a transformat intervalele semnalelor din anii ’20 şi ’30 într-o reţea de secunde.

Lunan nu a fost un contemporan lipsit de importanţă, care a încercat să aducă în atenţia presei nişte veşti şocante. La începutul anilor ’70 deţinea funcţia de preşedinte la „Scottisch Association for Technology and Research”, prin urmare a putut să fie considerat drept o personalitate demnă de luat în serios din domeniul său de specialitate.

Rezultatele cercetărilor lui Lunan au fost incredibile: în câteva secunde, ecourile recepţionate la 11 octombrie au redat o hartă astrală, care reprezintă sistemul solar Epsilon Bootis, aflat la o distanţă de 103 ani lumină (1 an lumină = 9, 461 miliarde de kilometri)! Astronomul a

verificat de nenumărate ori datele, pentru a fi sigur că nu s-a strecurat nicio greşeală. De asemenea a evaluat semnalele radiofonice emise ulterior, iar aici îl mai aştepta o surpriză. În concluzie, cercetătorului i-au ieşi şase hărţi astrale detaliate. De fiecare dată erau variante mărite ale sistemului stelar Epsilon Bootis, văzute din perspective uşor modificate.

„Spion” de pe o altă stea?

Concluziile astronomului scoţian ar putea suna fantastic: încă din anul 1960, profesorul R.N. Bracewell, de la Institutul radioastronomic al Universităţii Stanford din California, a avut în vedere un scenariu corespunzător. Bracewell a constatat atunci fără emoţii: „Dacă o inteligenţă extraterestră vrea să stabilească legături cu noi, aceasta s-ar putea produce probabil prin fragmentarea semnalelor radio”.

După mai bine de un deceniu, acelaşi cercetător comenta incredibilele rezultate ale astronomului scoţian Duncan Lunan după cum urmează: „Hărţile întocmite pe baza analizelor lui Lunan pot reprezenta posibilitatea un ei legături cu o altă inteligenţă. Dacă vreau să informez pe cineva, a cărui limbă nu o cunosc, de unde vin, folosesc cel mai bine o imagine... Sonda descrisă de Lunan nu ar putea fi lansată de pe Pământ nici cu cele mai puternice rachete. Nu asemănăm propriile noastre sonde din spaţiu, care înconjoară Luna, cu cele mai puternice telescoape ale noastre”.

Duncan Lunan a publicat rezultatele calculelor sale în 1973, în revista *Spaceflight,* sub titlul „Space-Probe from Epsilon Bootis” (Sonda spaţială din Epsilon Bootis). În anul următor a apărut şi sub formă de carte. Cu această lucrare a şocat instituţiile ştiinţifice din întreaga lume. Pe baza constelaţiei stelei fixe Epsilon Bootis din harta astrală, astronomul scoţian a ajuns la concluzia că, de 12600 de ani, un satelit artificial, creat de o civilizaţie superioară nouă, ce călătoreşte prin cosmos, şi-a mutat traiectoria în sistemul nostru solar. Acesta a fost astfel

programat încât să reacţioneze la undele radio ale planetei Pământ imediat ce a luat pe orbită poziţia de receptare.

Semnalele venite de la a treia planetă a sistemului nostru sunt înregistrate şi retransmise pe aceeaşi lungime de undă cu fragmentări intenţionate. Astfel de mod de operare trădează strategie şi previziune. Acea inteligenţă necunoscută trebuie să fi ştiut că specia de pe Pământ este dezvoltată din punct de vedere tehnic. Mai devreme sau mai târziu, cei ce receptează urmau să-şi dea seama că ceva „acolo sus” nu este în regulă şi vor analiza lucrurile.

Un şoc pentru ştiinţă

De oriunde ar proveni aceste sonde spaţiale, trebuie să fi fost aduse intenţionat în acea parte a sistemului solar apropiată de Pământ. Iar fiinţele inteligente care au realizat acest lucru, trebuie să fi fost cândva pe planeta noastră. În anii ’70, când Duncan Lunan şi-a făcut concluziile publice concluziile, lumea specialiştilor s-a simţit deosebit de provocată.

Oare toate aceste lucruri nu au fost privite ca fiind speculaţii lipsite de dovezi cu puţin înainte de apariţia cărţilor lui Erich von Däniken, Robert Charroux sau Peter Kolosimo, care priveau pozitiv posibilitatea că în trecut am fost vizitaţi de inteligenţe extraterestre? Cât de mare să fie acum şocul, când cineva din rândul ştiinţei recunoscute are aceleaşi idei eretice şi are chiar obrăznicia de a le publica?

Astfel s-a creat puternicul pact al „Contradictoriului” şi „Dezminţirii”, ce pretindea să preia spre analiză presupusele dovezi contradictorii. Acestea au rămas vinovate până în ziua

 de astăzi. Cu cea mai mare convingere, aceste onorabile autorităţi au constatat că Lunan pur şi simplu s-a înşelat şi misterioasele fragmentări ale semnalelor s-au întors din stratosferă datorită unor „cauze naturale”. Dacă după această logică de fier toate programele radio şi de televiziune s-ar face independent, undele radiofonice nu s-ar distruge într-un

haos de fragmentări neregulate?

Şi harta astrală? „Totul pură întâmplare”, afirmă repede descendenţii moderni ai Inchiziţiei.

Imediat – din păcate prea repede – s-a lăsat tăcerea în jurul descoperirii curajosului astronom, ce a pus un semn de întrebare asupra întregii noastre viziuni asupra lumii. Încă o dată s-a reuşit ascunderea faptelor incomode sub covor, nu analizarea lor. Chiar şi noi, cei din interior, am fi căzut victime uitării, dacă nu am fi luat la cunoştinţă o veche hartă chinezească, ce lasă privitorului impresia unei înregistrări din satelit, de la mare înălţime. Ce bine că aceste evaluări vin din gura unor oameni de ştiinţă competenţi...

Pe un perete din „Muzeul Hunan” atârnă o hartă străveche, ce ştie încă să-şi apere secretele – la fel ca mumia, aflată un etaj mai jos, a lui Xin Zhui, decedată de aproape 2200 de ani.

Informaţiile şi indiciile de călătorie pentru acest capitol le găsiţi în partea finală, „Drumul către amplasări”.

Cu totul altceva decât un continent lipsit de istorie

Descoperiri misterioase din „timpurile de vis” ale Australiei *într-o mică vale, în mijlocul unei păşuni pentru oi atât de caracteristică Australiei, se afla o mică fermă. „Hartwig, fii atent căci tipul ăla nebun trage câteodată în vizitatorii nepoftiţi”, mi-a şoptit David, iar Mark, însoţitorul nostru, conducătorul unui grup local de cercetare al OZN-urilor, aproba mut, dând doar din cap. Evident, proprietarul acestei ferme, pe al cărui teren se afla o parte din „Gympie Pyramid”, avea resentimente împotriva vizitatorilor nepoftiţi, care doreau să vadă străvechiul loc de cult. După excesele descrise mai sus, determinate de descoperirea din anul 1975, nu-i pot lua aceasta în nume de rău.*

Astfel, ne-am decis să abordăm de pe fiecare parte structurile, încă greu de recunoscut, ce nu se aflau în raza vizuală a celui cu degete nervoase. Deja de la urcuşul prin

deasa vegetaţie m-am simţit înspăimântat din cauza resturilor enorme rămase din această piramidă, care are acum exact 25 de ani mai avea nivele şi terase uşor de recunoscut. Fapt ce nu aruncă o lumină prea bună asupra înţelegerii culturii din civilizaţia noastră atât de „glorificată”.

„Fantezia nu înseamnă să născoceşti ceva. Înseamnă să faci din anumite lucruri altceva”. Thomas Mann (1875 – 1955)

A

vând o suprafaţă de circa 7, 7 milioane km², Australia este cel mai mic continent de pe planeta noastră. Sunt nu mai mult de 17 milioane de locuitori, ce-şi împart enormele depărtări de la „Down Under”, cum îşi numesc australienii, puţin ironic, ţara ce a aparţinut cândva Coroanei Marii Britanii.

Din punct de vedere geologic, „al cincilea continent” s-a separat de continentul asiatic la graniţa dintre cretacic şi terţiar, deci acum aproximativ 60 milioane de ani. Datorită acestui fapt, în Australia – şi nu numai – întâlnim o faună neobişnuită, arhaică, ce în alte locuri de pe Pământ este dispărută de mult timp. Reprezentanţii fostei lumi a animalelor, precum peştii-amfibie, ornitorincii şi, fireşte, cunoscuţii reprezentanţi ai marsupialelor, cangurii, continuă să supravieţuiască în acest ecosistem izolat, rară să fie nevoie de crearea unor condiţii artificiale.

Primul navigator european care a descoperit „Terra Australis Incognita” („lumea necunoscută din sud”) în anul 1601, a fost portughezul de Ereida, iar cinci ani mai târziu spaniolul Luis Vaez de Torres, care a traversat strâmtoarea dintre Auastralia şi Noua Guinee, denumită după el. Însă abia în 1770 a acostat la est vestitul navigator englez James Cook (1728 – 1779), iar din anul 1818 au avut loc primele expediţii în inima continentului.

Din 1788 până în 1854, britanicii au folosit Australia numai ca loc de exil pentru infractorii condamnaţi, şi după aceea coloniile Queensland, New South Wales, Victoria,

Australia de Sud şi de Vest, precum şi insula Tasmania au primit dreptul limitat la auto-administrare. În 1901, împreună cu „Northern Territories”, acestea au format „Commonwealth of Australia”, federaţia australiană. Astăzi la trecerea spre secolul XXI, Australia votează pentru o separare totală de ţara-mamă, Marea

Britanie, şi se pregăteşte pentru transformarea în republică. Această despărţire de Coroană este, în definitiv, normală căci, din cauza puţin glorioasei istorii drept colonie de deţinuţi, sunt de înţeles resentimentele populaţiei continentului.

Uneori, Australia este denumită „continentul fără istorie”. Greşit, după cum voi arăta în cele ce urmează: pe acest pământ aparent lipsit de istorie există foarte multe descoperiri misterioase, ce ne duc mult în trecut.

Enigmaticii aborigeni

Populaţia originară („aborigenii”) au trăit până de curând tot ca în epoca de piatră. Zvelţi şi înalţi, cu părul negru şi ten brun închis, îşi duceau traiul sărăcăcios în triburi de 25 până la 200 de oameni. Peşterile, colibele simple din frunze sau doar apărătorile împotriva vântului le serveau drept locuinţe iar la vânătoare mergeau cu bumerangul, suliţa şi ghioaga. Lupta zilnică pentru supravieţuire era dominată de nenumărate ritualuri bazate pe mitologie, şamanism şi credinţa în magie.

În tradiţionalele lor incantaţii monotone se vorbeşte mereu despre aşa-zisul „timp de vis”, acea eră de legendară, când „zeii” de pe al cincilea continent erau încă prezenţi. În acest „Timp fără început şi fără sfârşit”, cu o istorie mult mai îndelungată decât a noastră, fiinţele urcau spre cer în mari „păsări” strălucitoare, trăiau o perioadă de timp printre băştinaşi, pentru a se întoarce după aceea în cer. Cel mai mare „aducător de cultură” a fost *Birramee Omul-Pasăre.* A fost înfăţişat în numeroase picturi pe stâncă drept umanoid îmbrăcat în haine ciudate, ce amintesc de astronauţii din zilele noastre.

La fel de des apare în imaginile de pe stânci şi

picturile rupestre aborigenul Wondijna, zeiţa cerului, în „veşmântul de raze”. Aceste desene, ce seamănă izbitor cu astronauţii din zilele noastre, apar cu precădere în Kimberley Mountains din nord-vestul Australiei.

Wondjina nu este singurul personaj de acest fel iar costumaţia de tipul cosmonauţilor este aproape standard la imaginile de pe stâncile din Al cincilea continent:

— în ţinutul Arnhem, la vest de Darwin, a fost găsit un monolit ornamentat cu un personaj îmbrăcat într-un costum grosolan şi cu un coif supradimensionat;

— la Laura, în nordul Queenslandului, este ilustrat într-o pictură pe stâncă un om zburând fără nicio greutate;

— la aproximativ zece kilometri est de Alice Springs s-au descoperit pe stâncile prăpastiei Ndahla desene ale unor zei cărora le ieşeau din cap nişte antene. În acelaşi loc există, săpată în stâncă, figura unui zeu ce poartă ochelari de) rotecţie.

Pe întinderile celui de-al Cincilea continent dai mereu de astfel de reprezentări. Pilotul de elicopter Tony Carmody din Noosa, Queensland, cu care am vorbit cu ocazia excursiei mele în Australia din iunie 1996, nu a vrut să-mi divulge locul spectaculoasei sale descoperiri. Tony mi-a arătat numeroase fotografii făcute în timpul raidului deasupra „Gregory National Park”, situat în Northern Territories, Printre acestea erau şi poze ale desenelor de pe stânci ale aborigenilor, în care se puteau vedea exact acele personaje sinistre, care, sub numele de „micile fiinţe cenuşii”, au devenit cunoscute drept protagoniştii răpirilor de coşmar. Probabil deja din „timpul de vis” aceste fiinţe aveau grijă de întâlnirile de gradul trei şi patru…

Faptul că multe figuri de zei din acea perioadă par să poarte adevăraţi ochelari de protecţie, i-a salvat odinioară viaţa pionierului german de aviaţie, Hans Bertram. A fost constrâns să facă o aterizare forţată într-o rezervaţie de băştinaşi din îndepărtatul Outback – el şi însoţitorul lui n-au fost atacaţi de indigeni pentru că purtau ochelari de

zbor groşi. „O dată în viaţă am părut un zeu şi aceasta mi-a salvat viaţa în faţa aborigenilor agitaţi”, a rezumat Hans Bertram.

În 1973, arheologul Rex Gilroy, director la *Mount York Natural History Museum* din Mount Victoria, scria: „În Blue Mountains din New South Wales [la nord de Sidney; H. H.] am găsit o serie de desene pe stâncă şi gravuri primitive, care, printre altele, redau figuri ciudate şi obiecte neobişnuite, ce astăzi nu pot fi descrise decât drept nave spaţiale, care evident au fost văzute de locuitorii străvechi ai Australiei”.

Respectivii Blue Mountains sunt şi astăzi un loc în care s-au observat deseori apariţii de OZN-uri.

Secretul de la Moon City în ciuda uriaşelor întinderi de teren, cele mai importante oraşe ale Australiei se află în principal pe coasta de est, în

sud-estul şi sud-vestul continentului. În schimb, rezervaţiile de aborigeni predomină în Northern Territories, în Australia centrală şi de vest.

În cel mai nordic punct al Teritoriilor de Nord se află peninsula Arnhem-Land. Noua Guinee şi Indonezia sunt la numai câteva sute de kilometri depărtare. La nord de Roper River este situat „Moon City”, oraşul secret al indigenilor. La prima vedere, acţionând mai degrabă bizarele capricii ale naturii, nu se poate scăpa de senzaţia că acolo nu domnea odinioară decât o arşiţă neobişnuită. Totul arată de parcă ar fi fost distrus cu mult timp în urmă de o forţă apocaliptică. Ce povestesc legendele aborigenilor despre acest loc sinistru?

În acest loc ar fi coborât cu corabia sa „zeul Soarelui”. Zeul Pământului ar fi declanşat împotriva lui un barbar război de apărare, dar, în cele din urmă, a fost învins de uriaşa arşiţă. Oare aici s-a intrat în acţiune cu arme nucleare, pe care aborigenii le-au interpretat greşit drept „război între zei”? Aceste scenarii sunt destul de cunoscute din miturile popoarelor din întreaga lume.

În anii ’40 a fost invitată o soră decorată, din al

şaptelea oraş ca vechime. Aceasta relatează că a intrat într-o peşteră ai cărei pereţi erau în întregime acoperiţi cu desene rupestre. În anii ’60, jurnalistul australian Colin McCarthy a reuşit să ajungă la Moon City. A găsit peştera descrisă de soră şi a putut recunoaşte resturile de desene, deşi întregul complex arăta de parcă fusese distrus cu explozibil. Ce s-a întâmplat între timp?

Aborigenii invocă un ordin dat de zei: scrierile şi desenele trebuie distruse după un timp. Astfel, ei o umplu cu iarba aspră, ce conţine parafină şi creşte din belşug în acea regiune, şi îi dau foc. În timp ce ei pompează aer în peşteră, stânca începe să se încingă iar la sfârşit stropesc cu apă rece. Explozibilele moderne ar putea acţiona numai în mică măsură mai distrugător.

Ce secrete din „timpul de vis” au fost distruse aici pentru totdeauna?

Piramide – şi în Australia!

Aşa cum am remarcat deja pe scurt, mitologiile aborigenilor au apărut ca urmare a „aducătorilor de cultură din timpul de vis” ce au venit din cer cu „marea pasăre”. De asemenea au ridicat nenumărate monumente megalitice din piatră.

În jurul acestor construcţii s-a lăsat voalul uitării, iar acum trec drept realităţi de nezdruncinat, multe dintre ele fiind în Australia şi semănând în mare parte cu piramidele. În 1890, un fermier a găsit o piramidă din piatră în partea nordică a Queenslandului, în apropiere de Atherton, la vest de Cairns. Descoperirea nu a fost făcută cunoscută atunci de teama sarcasmului neîncrezător, pe de o parte – Australia este cunoscută până în zilele noastre drept continentul fără istorie
— iar pe de altă parte din cauza aborigenilor, care au ţinut locul secret din motive religioase.

Nu mai este necunoscută, cel puţin pe al cincilea continent, existenţa unei piramide la Gympie, aşezată la jumătatea distanţei dintre Brisbane şi Fraser Island.

Aceasta a fost descoperită în 1975 de către arheologul Rex Gilroy, după ce fermierii din regiune găseau mereu obiecte antice. Gilroy descria astfel descoperirea sa, care a atras atunci mulţi curioşi în acea zonă: „Când ne apropiam de zona muntoasă, într-o zi a anului 1975 mi-a sărit în ochi o «colină» stâncoasă, bogat împădurită. Soţia mea, Heather, m-a însoţit şi am urcat împreună prin pădurea de foioase.

La un moment dat am observat că m-am poticnit de un zid din piatră grosolană, după câţiva paşi de încă unul şi tot aşa, până am ajuns în vârful dealului. Fiecare dintre aceste ziduri avea patru picioare înălţime (1, 20 m şi forma terase largi de până la şase picioare (1, 80 m). După ce ne-am croit drum prin trunchiurile căzute, am aflat că nivelele inferioare erau formate din bucăţi mai mici de gresie, în timp ce ultimele patru terase păreau a fi alcătuite din bucăţi mult mai mari de stâncă, care ar cântări între una şi patru tone. Vârful era încoronat de o placă de gresie, a cărei greutate atingea cu uşurinţă opt tone.

Curând m-am lămurit că această misterioasă structură avea patru laturi. Se înălţa circa 60 m, în timp ce baza era de aproximativ 500 m. În această formaţiune destrămată creşteau copaci de până la 600 de ani, ceea ce dovedea că acel lucru nu putea proveni dintr-o perioadă apropiată. Nu aveam nicio îndoială că era vorba despre o piramidă grosolană, terasată, de genul celor construite în Egipt acum peste 3.000 de ani”.

Din păcate, Gilroy a făcut atunci greşeala de neiertat de a avea încredere într-un ziarist, căruia i-a permis să-l însoţească

(fâaodwiQ

Într-una dintre călătoriile sale la „Piramida Gympie”. Acesta a promis să ţină secretă amplasarea ruinelor. La întoarcere a publicat imediat descoperirea în mai multe ziare din Queensland, iar autorităţile locale în domeniul turismului au adulmecat imediat o afacere.

Distrugeri fără sens

Adevărate hoarde de curioşi, printre care familii

întregi cu copii, s-au năpustit spre Gympie. Căutători de comori amatori, vandali au lăsat în urmă semnele unei devastări. Toţi credeau că acea construcţie conţine o cameră secretă cu comori, şi au început să sape în piramidă cu sape şi lopeţi. S-a declanşat o nebunie, s-a izbit cu buldozere până a fost dărâmată partea estică a piramidei. Nu mai e nevoie să menţionez că niciunul dintre căutătorii de comori – care nu au fost opriţi de nimeni – nu a găsit nimic în această goană după aur.

În iunie 1996, la invitaţia lui David Summers, care editează pe coasta de est a Australiei revista *Exposure Magazine*, am căutat răspuns la întrebarea, ce se ascunde în spatele zvonurilor tot mai puternice din jurul piramidelor de pe al cincilea continent. Ne-am apropiat de ţintă pe nişte drumuri prăfuite, până când David a oprit la o casă mică, în faţa căreia erau parcate nişte camionete. De acolo am continuat drumul pe jos – după ce am trecut de un gard din sârmă ghimpată.

Într-o mică vale, în mijlocul unei păşuni pentru oi atât de caracteristică Australiei, se afla o mică fermă. „Hartwig, fii atent căci tipul ăla nebun trage câteodată în vizitatorii nepoftiţi”, mi-a şoptit David, iar Mark, însoţitorul nostru, conducătorul unui grup local de cercetare al OZN-urilor, aproba mut, dând doar din cap. Evident, proprietarul acestei ferme, pe al cărui teren se afla o parte din „Gympie Pyramid”, avea resentimente împotriva vizitatorilor nepoftiţi, care doreau să vadă străvechiul loc de cult. După excesele descrise mai sus, determinate de descoperirea din anul 1975, nu-i pot lua aceasta în nume de rău.

Astfel, ne-am decis să abordăm de pe fiecare parte structurile, încă greu de recunoscut, ce nu se aflau în raza vizuală a celui cu degete nervoase. Deja de la urcuşul prin deasa vegetaţie m-am simţit înspăimântat din cauza resturilor enorme

78 Arenele stranii ale Terrei rămase din această piramidă, care acum exact 25 de ani mai avea nivele şi

terase uşor de recunoscut. Fapt ce nu aruncă o lumină prea bună asupra înţelegerii culturii din civilizaţia noastră atât de „glorificată”.

Se mai pot observa relativ uşor pe terasa cea mai de sus – pentru a evita cuvântul eronat, în cazul unei piramide pe nivele, „vârf – doi monoliţi, care au fost poziţionaţi în aşa fel încât se formează o rază continuă în momentul solstiţiului constelaţiei noastre centrale.

Nu este singura piramidă

Spre sfârşitul vizitei noastre, când am mers la Gympie, aflat la câţiva kilometri depărtare de piramide, am putut vedea încă o dată, cum timpurile noastre cu relicve învăluite în mister evită o epocă de mult apusă. Astfel, în anii 1936 – 37, au fost cărate cu camionul nenumărate încărcături de gresie de la piramidă, ce mai târziu au fost prelucrate pentru construirea zidului de ftnprejmuire al bisericii metodiste din Gympie. Drept urmare a acestor erori incorigibile, astăzi multe dintre bucăţile de piatră dislocate sunt împrăştiate la mare distanţă de locul lor de origine, pe povârnişurile din jur. La fel trebuie să se fi întâmplat şi în anii ’60, pe terenul de antrenament al armatei australiene, aflat la câteva mile depărtare est de Gympie.

Se poate presupune că Gympie nu este singura construcţie de piramidă din Al cincilea continent. Ceva mai departe, la nord, în apropiere de oraşul Rockhampton, se află o piramidă construită din dolorit, care de asemenea este aproape în totalitate acoperită de vegetaţie. Numai pe partea vestică se mai zăresc nişte porţiuni hexagonale din bazalt. Pe frontul de vest a fost odinioară o terasă din dolorit, de 30 cm înălţime şi 35 m diametru. De la această terasă, exact de la est la vest, se întindea un lanţ de 54 de dealuri din piatră pe o lungime de peste un kilometru. Rex Gilroy, arheologul din New South Wales, presupune că această amenajare este un observator astronomic din timpurile străvechi.

Cine au fost constructorii acestui monumental artefact? Aborigenii neagă vehement că strămoşii lor ar fi

constructorii piramidelor, şi indică mereu o rasă „venită de altundeva.

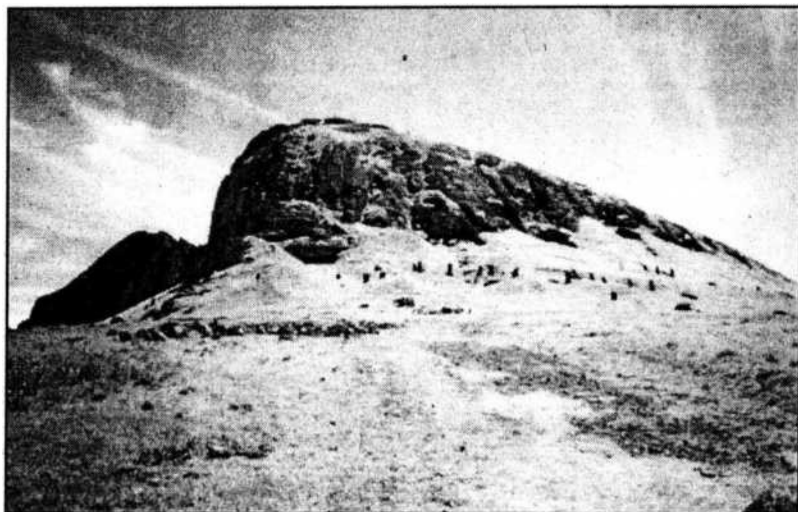
20. Romantismul mărilor sudului: pitorescul golf Anakena din Insula Paştelui. Celor de pe insulă, cerul şi stelele le sunt mult mai apropiate decât celor de pe continentul aflat la aproape 4.000 km distanţă.

21. Moais privesc muţi de pe platformele lor pe vizitatorii de astăzi. Aproape că sunt puţin încrezuţi – şi păstrează tăcerea...

22. Cea mai mare statuie uriaşă, neterminată, se află pe versantul craterului Rano Raraku – este doar parţial dezgropată.

23. Craterul Rano Raraku. Sute de statui au fost scoase acolo şi tot atât de multe se mai ascund în grohotişul de pe povârnişurile sale. Până acum nu s-a efectuat nicio cercetare arheologică.

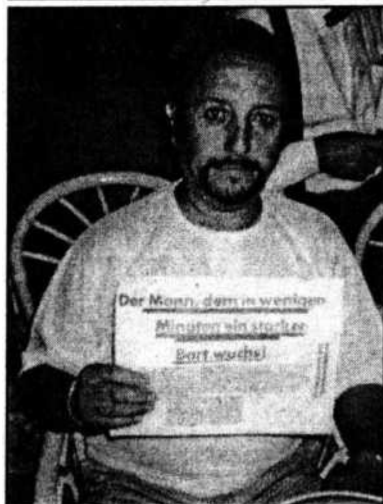

24. O statuie este îngropată în pământ de parcă s-ar fi luptat din răsputeri să ajungă la suprafaţă. Hazliu este

că se numeşte „Figura marţiană de pe Insula Paştelui”.

25.Zona avistamiento Ovni –

„Zona cu dese observări de OZN-uri”. În regiunea Anzilor din nordul Chile au fost foarte des observate obiecte de zbor necunoscute. Ce se întâmplă în această regiune izolată?

26. *Lui trebuie să-i mulţumim pentru minuţiosul raport despre una dintre cele mai misterioase răpiri OZN ale timpului nostru: Don Pedro Araneda, fost învăţător în Putre, s-a grăbit la orele dimineţii din ziua de 25 aprilie 1977*

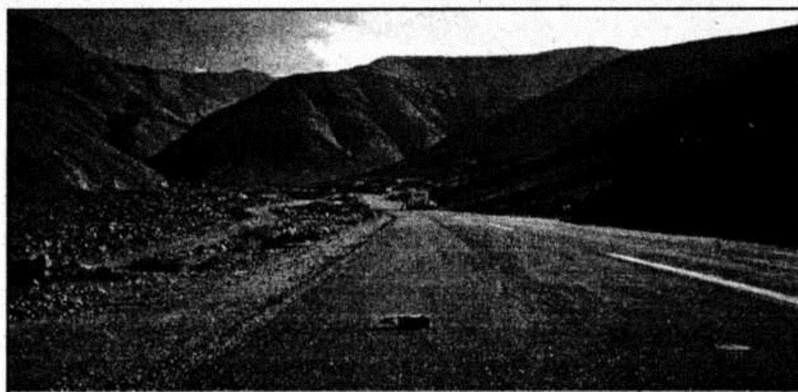
să ajungă la cel răpit şi la martori, înregistrând un interviu pe o bandă de magnetofon.

27. *Avanpostul garnizoanei din Putre, aflat la o depărtare de patru kilometri de locul respectiv. Există şi astăzi – şi este păzit de soldaţi foarte bine echipaţi cu arme. Au venit spre noi cu mitralierele pregătite pentru tragere...*

28. Cercetări la locul original al desfăşurării răpirii: aici a fost răpit caporalul Armando Valdés la 25 aprilie 1977, de către un obiect de zbor necunoscut, din faţa camarazilor îngroziţi!

29, 30. Când fizica noastră este contrazisă. Într-adevăr, sticla se rostogoleşte la deal pe o distanţă de mai multe sute de metri! Dr. Johannes Fiebag şi cu mine am mers răbdători în urma ei.

Iluminaţii aducători de cultură". Aici ne putem gândi la faptul că, atunci când primii călători din Europa au

ajuns în această regiune, ei au dat peste străvechii locuitori, care se diferenţiau clar de aborigenii normali. Aceia aveau pielea izbitor de albă, ochi albaştri, păr roşcat; nici forma feţei nu semăna cu cea a băştinaşilor „normali”, care aveau nasul lăţit şi fruntea bombată.

În partea de sud a statului federal Queensland au fost găsite mai multe piramide făcute din pământ – asemănătoare acelora descoperite de mine în China, în anul 1994. Trei dintre ele sunt în apropiere de oraşul Toowoombar şi au în jur de 300 m înălţime. Construcţii asemănătoare mai sunt la sud de New South Wales şi în nordul statului Victoria.

În timpul excursiei mele în Australia mi-a parvenit informaţia că s-ar mai afla trei piramide foarte înalte în vestul continentului, respectiv în zona controlată de armată. Din păcate, această informaţie nu este momentan nici confirmată, nici dezminţită.

Vizită din Ţara Faraonilor?

Nu se poate decât specula asupra datei la care s-a produs prima vizită a ciudaţilor „aducători de cultură”, provenind probabil de pe altă planetă. Cele mai noi descoperiri indică faptul că, de câteva mii de ani, continentul din emisfera sudică primeşte vizite din cu totul alte regiuni. Şi anume din Egipt, ţara faraonilor de pe Nil.

Din anii ’50 ai secolului al XIX-lea, colonişti şi fermierii dezgropau mereu artefacte, ce proveneau neîndoielnic din Orientul Apropiat – din Palestina, Fenicia şi mai ales din Egipt, în anul 1966, fermierul Dai Berry a dat în timp ce ara peste o statuetă cu format grosolan, ce reprezenta cu siguranţă un idol. Când artefactul a fost curăţat, Berry a constatat că era vorba despre o maimuţă.

Pentru Rex Gilroy, această statuie, aflată astăzi într-o vitrină din Muzeul de Istorie Naţională din Gympie, are asemănări clare cu zeul egiptean Thot, reprezentat în vechea dinastie – până în circa 1.000 î.e.n. – de obicei sub formă de maimuţă. Thot era zeul erudiţiei şi scribul zeilor.

Există destule indicii că egiptenii de pe timpul faraonilor veneau în îndepărtata Australie. În mina de cărbune de la Mareeba s-a dezgropat o statuetă a zeului egiptean Aton, ce poate fi atribuită din punct de vedere stilistic „Vechiului Imperiu” (circa 2620 – 2100 î.e.n.). La nord de Cooktown au fost descoperite ilustraţiile unui car de luptă şi a unui disc solar şi în 1912 muncitorii din Gordenvale au găsit un monolit cu muchii tăioase, pe care era reprezentat un *Rammboot* egiptean antic.

În final, în regiunea Cairns, la nord de Queensland, cresc sălbatic plante de lotus şi papirus, care au fost descoperite de coloniştii albi abia în secolul al XIX-lea. Însă lotusul şi papirusul

— aşa cum poate confirma orice botanist – nu aparţin florei naturale a Australiei. În districtul Central Kimberley, aborigenii utilizează rituri caracteristice de mumificare, ce se aseamănă uluitor de mult cu cele practicate în timpul celei de-a 21-a dinastii egiptene.

În concluzie, aş dori să avem în vedere, ca o curiozitate de ultimă oră, o vizită din imperiul faraonilor. Astfel, cercetătorul, autorul şi realizatorul de filme australian, Paul White, a descoperit la mijlocul anilor ’90, în partea de nord-est a regiunii New South Wales, hieroglife scrise pe pereţi de stâncă, de o neîndoielnică origine egipteană.

Foarte multe înclină către ideea că al cincilea continent primea vizitele „Profesorilor din univers” de foarte mult timp. Iar într-o eră mult mai apropiată de a noastră, au venit egiptenii

— probabil pentru a exploata abundentele bogăţii ale solului. Nu-mi mai rămâne decât să pun întrebarea, de unde ştiau vechii egipteni de existenţa Australiei. Oare aveau aceeaşi „profesori”?

Întrebări peste întrebări. Neîndoielnic este faptul că Australia nu este în niciun caz un continent fără istorie.

Informaţiile şi indiciile de călătorie pentru acest capitol le găsiţi în partea finală, „Drumul către amplasări”.

Dacă pietrele ar putea vorbi

Uriaşii de pe Insula Peştelui îşi ţin secretul ascuns

0

Această mică insulă din îndepărtatul sud al Oceanului Pacific este un loc învăluit în mister, ce caută pe cineva de seama ei. Întinse pe toată insula, sunt sute de statui uriaşe din piatră, cele mai multe între zece şi douăzeci de metri înălţime, grele de până la 100 de tone, asemănătoare unor roboţi care nu aşteaptă altceva decât să fie repuşi în funcţiune.

Cum au ajuns aici? Teoria, conform căreia au fost transportaţi pe platformele lor folosindu-se role de lemn, se clatină în faţa evidentei lipse de material.

O veche tradiţie de pe Insula Paştelui sună criptic:

„Mergeau pe jos...”

„Tot mereu se găsesc eschimoşi care să le spună locuitorilor din Congo ce să facă”. Stanisław Lem (1921)

D

e aproape trei sute de am, o mică insulă vulcanică pierdută în nesfârşitul Ocean Pacific, nu chiar atât de mare precum Malta, preocupă fantezia arheologilor şi oamenilor interesaţi. Este vorba de Insula Paştelui, botezată aşa de către amiralul olandez Jacob Roggeveen, care a pornit vara în misiunea comercială Olanda-Indiile de Est, cu trei nave, şi a descoperit-o în Sâmbăta Mare, la 5 aprilie 1722.

Abia în 1770 a ajuns spaniolul Don Felipe Gonzales y Haedo pe insula denumită în limba băştinaşilor Rapa Nui, după ce navigatorul francez Louis-Antoine de Bougainyille nu a reuşit să o găsească după indicaţiile lui Roggeveens. În 1774 a ajuns şi englezul James Cook pe insula pe care a descris-o ca fiind mult mai puţin paradiziacă decât Jacob Roggeveens. În final nu trebuie să-l omitem pe francezul La Perousse, care a acostat în 1785 pe insula Rapa Nui. Acesta a lăsat posterităţii cea mai exactă descriere a pământului şi oamenilor, ce număra circa 2000 de suflete.

Locuinţele semănau cu nişte bărci întoarse, ce puteau cuprinde chiar 200 de persoane. Fundaţiile acestora se găsesc şi astăzi în diverse părţi ale insulei, iar de aceasta m-am convins şi eu la faţa locului.

Muraroa este mai aproape…

De foarte mult timp, Insula Paştelui este prima pe lista mea de locuri misterioase pe care doresc să le vizitez. Şi cu toate că au trecut de mult timpurile în care, aparţinând de Chule, insula era vizitată de o navă de război numai de două ori pe an, drumul până acolo este foarte lung. Pentru călătorie trebuie să socoteşti cel puţin două zile întregi de călătorie cu avionul. La „Isla de Pascua” zboară de două ori pe săptămână un Boeing 767 de la

„Linea Aerea Nacionál de Chile”, făcând o scurtă escală la Papeete, capitala insulei Tahiti. De imaginea Insulei Paştelui te poţi bucura cel mai bine de pe locul de la fereastră căci pentru a lua cursul pistei de aterizare situată în extremitatea vestică, nu departe de craterul Rano Kao, aparatul face un tur ce-ţi ia respiraţia ca să se fixeze pe cursul de sud al pistei.

Ceea ce i-a frapat pe călătorii ce vizitau pentru prima dată Insula Paştelui, nu erau ghirlandele de flori oferite de fetele drăguţe de la aeroport în cea mai bună tradiţie a mării de sud. Mult mai impresionantă este izolarea insulei. La câteva sute de kilometri în partea de est se află insula stâncoasă Sala y Gomez. Iar coasta chiliană este la 388 km depărtare de sinistrul atol Mururoa, fost dominion francez. În rest nu vezi decât apa albastră a Pacificului de Sud şi orizontul nesfârşit.

Adesea, Insula Paştelui este descrisă ca fiind minusculă, ceea ce este adevărat: are o relativă formă de triunghi dreptunghic, cu baza măsurând 22 km. Cea mai mare latură a „triunghiului”, înălţimea lui, este în jur de 11 km. La ambele capete ale bazei se află peninsule slab conturate şi rotunjite. În sud-vest se află masivul marelui crater Rano Kao, şi în nord-est Poike. Masivul principal al

insulei se înalţă la nord, cu muntele Terevaka, la 507, 64 m deasupra nivelului mării, Suprafaţa totală a Insulei Paştelui măsoară circa 160 km².

Lipseşte ceva Insulei Paştelui, ceva ce face ca insulele din mările sudului să fie de vis, adică plaje cunisip sau un recif de corali îngrijit, în formă de inel, şi lagune. Într-un singur loc, în golful Anakena din nord, există un golf mic cu o pădurice de palmieri şi plajă cu nisip, dar nicio lagună. Insula poate oferi descoperiri ce nu-şi găsesc asemănare pe planeta noastră. Pe întreaga insulă se află sute de statui misterioase, aşezate în picioare sau culcate. Au fost făcute din rocă vulcanică, ce măsoară în medie între zece şi douăzeci de metri şi cântăresc până la 100 de tone, seamănă cu nişte roboţi, ce aparent nu aşteaptă altceva decât să fie repuşi în funcţiune.

„Mergeau pe jos”.

Sunt o mulţime de mistere neelucidate, ce învăluie aceşti coloşi denumiţi Moais. Deja întrebarea, cum au fost mişcaţi şi

transportaţi, rămâne fără răspuns din cauza lipsei de lemn potrivit pentru roţi. Băştinaşii ştiu dintr-o tradiţie străveche, ce afirmă criptic: „Mergeau pe jos”.

Izolarea insulei dă statuilor o imagine ireală şi în acelaşi timp grandioasă. De aceea Rapa Nui este astăzi un muzeu supradimensionat în aer liber, provenind din timpuri preistorice misterioase, cu nenumărate resturi ale unei culturi despre care nu ştim mai nimic şi de care nu ne mai amintesc decât cele foarte puţine lucruri rămase moştenire.

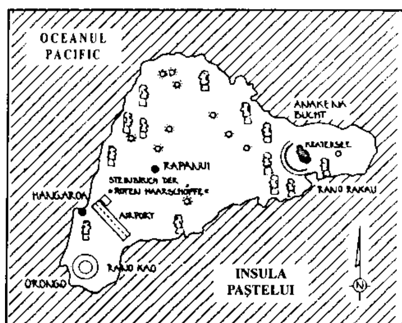

Fig. 5. Singuratica insulă-enigmă din îndepărtatul Ocean Pacific. Cele câteva sute de statui uriaşe de pe Insula Paştelui lasă loc speculaţiilor mai mult sau mai puţin îndrăzneţe.

Când europenii au păşit pe insulă, nu se găsea niciun Moai stând drepţi pe *Ahus,* platformele create anume pentru ei. Ceea ce noi putem vedea astăzi la faţa locului, s-a realizat graţie unei macarale trimisă special acolo pe calea apelor. Aceasta a avut de scos greutăţi de până la 80 t. Cu foarte multă îndemânare, câţiva arheologi au restaurat Moai cu Moai, Ahu cu Ahu. Iniţiativa acţiunilor de reconstruire trebuie să mai aştepte, din cauza lipsei momentane a unor condiţii adecvate de cazare a

turiştilor, care sunt încă destul de puţini la număr. Important este că acum se face într-adevăr ceva pentru a păstra aceste relicve ale unei civilizaţii uluitoare.

La muntele uriaşilor neterminaţi

Toate aceste statui Moai sunt făcute, fără excepţie, dintr-o rocă unică, provenind din craterul vulcanic, Rano Raraku. De la depărtare inspiră imaginea unui atelier gigantic de piatră, în care munca abia a fost întreruptă. Pe verticală şi pe orizontală, în lung şi-n lat, sunt împrăştiate statui terminate, pe jumătate gata sau abia începute. Sunt fixate în cea mai mare parte pe povârnişurile craterului, care sunt formate fără excepţie din bucăţi de piatră căzute în timpul lucrărilor. Totuşi nimeni nu ştie tot ce se ascunde în conul vulcanic de la picioarele lui Rano Raraku. Nici până astăzi nu s-a efectuat o sondare măcar, căci de o

cercetare arheologică temeinică nici nu poate fi vorba. Mai sus, pe stânci, mai sunt fixate multe statui – unele aproape terminate, altele abia schiţate în roca vulcanică. În partea de jos se găseşte figura din piatră cea mai veche dintre cele găsite până acum, cu o lungime de 23 m.

La doar câţiva metri depărtare de aceasta se poate recunoaşte în piatră o schiţă de aproape şase metri lungime. Acesta este locul în care, în anul 1955 – 56, cercetătorul norvegian Thor Heyerdahl i-a pus pe nenumăraţi localnici de pe Insula Paştelui să sape în stâncă cu unelte primitive. Toate acestea au avut un rezultat deosebit de slab, pe care l-am putut şi eu vedea. Totuşi din risipa de muncă a dus la concluzia că s-ar ajunge la un an de muncă pentru fabricarea unei figuri de mărime mijlocie. Aceasta se poate pune fireşte la îndoială, având în vedere rezultatele modeste ale experimentului heyerdahlic.

Este posibil ca statuile să fi fost săpate doar cu unelte primitive în stânca dură a vulcanului? Această teorie pare absolut improbabilă, dacă stai în faţa unei statui jumătate prelucrată, jumătate doar stâncă, aflată la 20 de minute de urcat pe Rano Raraku. Suprafeţele figurilor se aflä într-o stare aproape perfectă.

90 – Arenele stranii ale Terrei fără niciun cusur. Spaţiul până la stânca brută este de 1, 50 până la 1, 80 m. Roca pare că a fost tăiată ca untul!

Cum au fost statuile dislocate din stâncă şi, mai important, de către cine? Sărăcăcioasa insulă găzduieşte astăzi ceva mai mult de 1500 de locuitori, care sunt aprovizionaţi de pe continent. Nu se poate să fi fost mult mai în il ţi locuitori în trecut; rezultă de aici că nu trebuia să se îngrijească un procent mare al populaţiei de obţinerea alimentelor pentru „clasa muncitoare”. Astfel, cei 1500 de locuitori luaţi în calcul nu reuşeau în niciun caz să sape în stâncă cu acele unelte primitive miile de figuri uriaşe de pe povârnişurile muntelui Rano Raraku, chiar dacă ar fi lucrat zi şi noapte, chiar şi în zilele de

sărbătoare. Iar existenţa unei populaţii numeroase este imposibilă, deoarece ar fi murit tragic, prin înfometare.

Nu există lemn pe Rapa Nui

Cercetătorul norvegian Thor Heyerdahl a reuşit să scoată din stâncă, după o muncă de 18 zile, o statuie de mărime mijlocie, cu ajutorul unui mare număr de băştinaşi şi a numeroase roţi din lemn (aduse), şi să o mute pe o platformă dinainte pregătită. În acel punct s-a dezvăluit următoarea problemă: nu s-a făcut nicio descoperire care să indice că în acea perioadă băştinaşii ar fi avut lemn la dispoziţie. Puţinii copaci, care se pot vedea astăzi, au fost aduşi pe insulă acum 25 de ani. Sunt arbori de eucalipt, ce cresc maiestuos, cu toate că provin de la peste 9.000 km, din îndepărtata Australie.

Dacă urci pe povârnişurile craterului Rano Raraku, la atelierul de sculptură cu nenumăratele statui fixate în grohotişul pantelor, te întrebi fără să vrei, câţi dintre uriaşii din piatră sunt în pământ, ascunşi privirilor. Un indiciu ar putea fi cei trei Moais scoşi de Thor Heyerdahl în timpul expediţiei sale din 1955 – 56. Într-adevăr, aceste trei statui, din care se vedeau, ca şi la altele de pe Rano Raraku, numai capetele, ascundeau în pământ o lungime totală de 10 – 12 m până la 20 m. La cel de-al doilea Moai erau frapante mâinile deosebit de îngrijit lucrate, cu degete lungi şi fără degetul mare. Încă mai speculăm pe tema, pe cine reprezintă cele aproximativ 1.000 de statui găsite pe Insulă…

Secretul tăbliţelor Rongo-Rongo

Uriaşii din piatră, a căror neobişnuită fizionomie nu corespunde figurilor polineziene ale locuitorilor insulei, îşi păzesc încăpăţânaţi secretele. Printre acestea se numără şi tăbliţele din lemn găsite la mai multe statui; aceste tăbliţe sunt inscripţionate cu hieroglife stranii şi se numesc *konau rongo-rongo* („lemnul care vorbeşte”). În anul 1864, preotul francez Eyraud a primit sute de astfel de tăbliţe, dar astăzi nu se găsesc mai mult de zece originale în toate muzeele lumii. Misionarii zeloşi au făcut şi aici toată

munca. Astfel, puţinele tăbliţe Rongo-Rongo expuse în câteva din muzeele de pe insui sunt numai duplicate, realizate de câţiva ani. Ultimul grafolog, care a putut descifra semnele, a dus secretul în mormânt în anul 1914, fără a încredinţa vreunui urmaş ştiinţa acestor semne.

Astfel, în legătură cu misterioasele tăbliţe avem prea mul” * speculaţii şi prea puţine cunoştinţe. De exemplu, se crede că pe tăbliţele Rongo-Rongo era vorba despre cer, stele şi Calea Lactee sau despre un arhipelag scufundat în adâncurile oceanului când a căzut pe Pământ o minge de foc acum câteva mii de ani. S fie oare o aluzie la misteriosul continent Lemuria, bănuit Gesoterici a se afla pe fundul Oceanului Pacific – ca un fel ac pol opus al nu mai puţin miticului continent Atlantida?

Cercetătorii vorbesc despre asemănări izbitoare ale semnelor grafologice de pe Insula Paştelui cu cele găsite ne rămăşiţele de la cultura scufundată, ce şi-a dus existent’înfloritoare 5.000 în valea Indului. Aici este vorba despre cuiiu; Mohenjo-Daro şi Harappa, ambele pe teritoriul aparţinând astăz: statului Pakistan. Într-adevăr, din cele 270 de grafeme găc” acolo, circa 130 seamănă cu cele de pe tăbliţele Rongo-Rongr. din Insula Paştelui până la identitate.

Să fie doar o coincidenţă oarecare? Am fi tentaţi să încadrăm o astfel de asemănare la categoria „întâmplări” frapante, dacă ar fi fost numai semne elementare, precum cercuri, triunghiuri sau pătrate. Totuşi, aici ne confruntăm cu idiomuri specializate, executate într-un mod foarte complicat şi care se repetă des. Pe tăbliţele Rongo-Rongo se văd, de exemplu, personaje umane

92 = Arenele stranii ale Terrei cu găuri în formă de U în diverse locuri din palmă. Mai multe dintre aceste personaje ţin în mână tuburi, în interiorul cărora se poate recunoaşte ceva ce seamănă cu un scafandru. Şi în Mohenjo-Daro se găsesc personaje umane identice, cu tuburi în formă de U, iar pe o reprezentare se află de asemenea un personaj cu un tub caracteristic, în care

plutește un scafandru.

Zei în obiecte de zbor necunoscute

Se pare că locuitorii din Mohenjo-Daro adorau zei ce locuiau pe o stea îndepărtată din univers. Este acest lucru valabil şi pentru cei de pe mica insulă din sudul Pacificului?

Există o tradiţie Rapa Nui străveche, conform căreia şapte străini, caracterizaţi şi drept zei, au venit pe insulă, comandaţi fiind de un al optulea. Dintre aceştia a rămas unul, care era răspunzător pentru insulă. Conform unei alte versiuni puţin schimbate, ceijapte domneau din „buricul Pământului" peste toată planeta. În vechea limbă Rapa Nui, insula se mai numea „te pito o te henua", adică „buricul Pământului". Alte legende spun că aceşti zei ar fi venit pe insulă într-un ou.

Indicii şi mai clare în legătură cu posibila legătură a celor de pe insulă cu inteligenţe din univers, am putut să culeg în timpul şederii mele pe insula-enigmă din buricul Pământului, de la începutul lui martie 1996. Aceste indicii speciale sunt lingyistice şi au rămas până acum total neobservate.

În vechea limbă a Insulei Paştelui se cunosc numeroase creări de cuvinte, ce dovedesc o influenţă extraterestră. Nota bene: nu sunt cuvinte noi, împrumutate din spaniolă sau engleză, ci noţiuni străvechi, aşa cum au fost folosite de oamenii de pe Rapa Nui.

Foarte cunoscută celor de pe Insula Paştelui este noţiunea *atua-hiva* – tradusă: „Zeul venit de altundeva". Aceeaşi expresie este folosită şi pentru obiectele de zbor necunoscute de pe cer. Cântecele de pe insulă, purtătoare ale tradiţiilor de odinioară, sunt pline de descrieri despre *papa-ahiro,* adică „Ciudatele fiinţe din cer". Atenţii *papa-hirangi* îi examinau pe locuitorii insulei – astăzi s-ar spune „contactanţi" sau *abductees*
— cărora Luna şi celelalte stele le erau mult mai cunoscute decât celorlalţi din tărâmurile îndepărtate.

Pescarii de pe Insula Paştelui au zărit deseori obiecte

ce par a fi identice cu „OZN-urile subacvatice”, observate adesea în zilele noastre. Pentru aceste obiecte se foloseşte, din timpuri necunoscute, termenul de *ura-titia-moana,* ce înseamnă „mişcare rapidă şi strălucitoare în mare”. Pentru oamenii Rapa Nui aceste expresii sunt încă „extraordinar” de actuale căci nu rareori se observă şi în zilele noastre astfel de fenomene. Mi s-a spus că la numai două zile înainte de sosirea mea se produsese o spectaculoasă apariţie de OZN-uri, ce îi neliniştise puţin pe locuitorii micuţei insule din Pacific.

Ce ne-ar putea spune coloşii din piatră de pe Insula Paştelui, dacă ar putea vorbi: ar putea răspunde atâtor întrebări arzătoare, însă ei îi privesc muţi pe vizitatorii de astăzi. Aproape că dau impresia de încrezuţi…

Informaţiile şi indiciile de călătorie pentru acest capitol le găsiţi în partea finală, „Drumul către amplasări”.

8. Bărbatul care a îmbătrânit în 15 minute

La locul desfăşurării unei răpiri OZN

Aproape în acelaşi timp am privit în direcţia cazărmii învecinate şi nu am presimţit ceva bun. Căci soldaţii în costume de camuflaj, cu mitraliera pregătită, se apropiau rapid – mult mai repede decât ne-am fi dorit. Din capul locului ne-a fost clar că am intrat fără autorizaţie pe un teritoriu militar de siguranţă, ceea ce în ţările sud-americane poate conduce la cele mai mari încurcături.

De aceea ne-am grăbit să facem cât mai multe poze într-un timp cât mai scurt. Totuşi, când trupele înarmate până-n dinţi ne-au înconjurat, ni s-a făcut frică şi ne-a cuprins o uriaşă supărare.

Nu este ceva nou că am o înclinaţie înnăscută pentru situaţii foarte tensionate şi complicate. Însă ce m-a adus încă o dată într-o situaţie şi mai gravă?

„Nu mai râd de oamenii care susţin că au văzut OZN-uri, pentru că eu însumi am văzut unul”. Jimmy Carter, fost preşedinte al

SUA

utre, o mică aşezare la nord de Chile, 27 februarie 1996.

Împreună cu dr. Johannes Fiebag, cu siguranţă cel mai mare cercetător german al fenomenului răpirilor OZN, am sosit la locul desfăşurării celei mai spectaculoase răpiri OZN petrecute în ultimii patru sute de ani. Este vorba de răpirea subofiţerului chilian, Armando Valdés, care în orele dimineţii zilei de 25 aprilie 1977 a fost răpit din faţa ochilor camarazilor lui paralizaţi de groază şi dus într-un obiect de zbor neidentificat. Incidentul a stârnit atunci atâtea valuri, încât presa din toată lumea vuia. Chiar şi pe la noi, „cazul Valdés” a agitat spiritele.

Protocolul absurdului

Ce s-a întâmplat atunci? Spre ora 4: 15 a fatalei dimineţi de aprilie, şase soldaţi din armata chiliană stăteau în jurul unui foc de tabără, în timp ce alţi doi camarazi stăteau de pază în imediata apropiere. Brusc au apărut pe cer două obiecte de zbor strălucitoare, ce au coborât încet asupra zonei înconjurate de lanţul muntos şi făceau manevre. După cum toţi soldaţii au declarat la fel mai târziu, unul din cele două OZN-uri s-a lăsat clar în spatele unui munte din apropiere. Se afla în afara razei vizuale, dar se observa o aură luminoasă în jurul presupusului loc de aterizare. În schimb, celălalt OZN zbura la o depărtare de numai câteva sute de metri de soldaţi şi, în final, s-a apropiat foarte mult de mica trupă. Avea o culoare violet şi păreau să fie pe obiect două puncte de o culoare roşie intensă.

Având în vedere situaţia ameninţătoare, comandantul patrulei a ordonat subofiţerului Armando Valdés, care avea atunci 22 de ani, să aranjeze imediat oamenii în poziţie de luptă.

P

Când obiectul necunoscut s-a apropiat şi mai mult, Valdés a pornit singur în cercetarea apariţiei misterioase. Ceea ce s-a întâmplat după aceea a făcut să îngheţe

sângele în venele oamenilor săi.

Din farfuria zburătoare, ce plutea la câţiva metri de sol şi sub care stătea acum caporalul, a pornit o rază de lumină strălucitoare, orbitoare. În clipa următoare parcă l-ar fi înghiţit pământul pe yaldes. Iar aceasta la numai câţiva metri de camarazii săi! în acel moment a plecat şi OZN-ul. Soldaţii au început febril să-şi caute superiorul, însă nu au găsit nicio urmă a dispărutului. Nedumerirea a început să se amestece cu groaza oamenilor.

Totuşi, după un sfert de oră, Valdés s-a întors. A apărut atât de brusc în faţa oamenilor săi, ca şi cum s-ar fi rematerializat. A încercat să le mai spună ceva, dar din gură nu i-au ieşit decât nişte sunete confuze, de neînţeles, după care a leşinat.

După mai bine de două ore, spre ora şapte a acelei dimineţi, subofiţerul şi-a recăpătat cunoştinţa. S-a uitat extrem de surprins la ceasul lui de mână. Aşa după cum au spus toţi martorii, acesta mai arăta încă ora 4: 30. Era ora exactă la care s-a întors Valdés. Totuşi, indicatorul datei era dat înainte cu cinci zile întregi.

Şi era ceva şi mai de necrezut: în timpul absenţei de numai un sfert de oră, soldatului i-a crescut barba de parcă nu s-ar fi bărbierit de cinci zile. Sau altfel spus: în timpul celor 15 minute, Armando Valdés a îmbătrânit cu cinci zile!

Răspândită repede ca focul

Puţin mai târziu în acea dimineaţă plină de evenimente – vestea despre neobişnuita întâmplare a soldatului s-a răspândit ca fulgerul în comunitatea de 2000 de suflete din Putre – povestea a ajuns şi la urechile învăţătorului de atunci. Acesta nu a mai stat pe gânduri şi s-a dus cu micul său casetofon la locul desfăşurării misteriosului incident. Înainte de a interveni cenzura militară, a reuşit să ia un interviu victimei răpirii şi martorilor oculari.

Cu Don Pedro de Araneda, inimosul învăţător căruia ufologia îi datorează un raport detaliat despre răpirea Valdés.

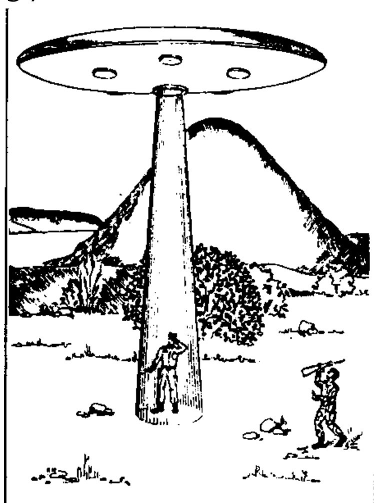

Fig. 6. Extraordinara întâlnire de gradul patru din zorii zilei de 25 aprilie 1977. În faţa camarazilor săi înmărmuriţi, caporalul, care avea atunci 22 de ani, Armando Valdés, a fost răpit şi dus într-un obiect de zbor neidentificat.

ne-am întâlnit la 26 februarie 1996 în Arica. Acesta este cel mai nordic oraş chilian, aflat la graniţa cu Bolivia, şi în care am ajuns după o zi întreagă de zbor cu avionul din capitala boliviană, La Paz. Şi acum ne aflam alături de omul a cărui curiozitate şi hotărâre curajoasă au învins cenzura militară, iar lumea a aflat vestea unui spectaculos caz de răpire. A fost o seară lungă şi tulburătoare, în cursul căreia am aflat mult mai multe amănunte decât s-au spus în presă la acea vreme. Căci la scurt timp după

ce cazul de răpire a fost publicat, a domnit o bruscă şi continuă tăcere...

La această întâlnire, Don Pedro, pe care nu se vede vârsta de 60 de ani, a adus şi înregistrarea originală pe bandă de magnetofon din acea memorabilă zi de 25 aprilie 1977. Fiind tradusă simultan de translatoare, ne-am putut face o imagine vie a întâmplărilor de atunci. Din vocile

tulburate, sugrumate de panică ale lui Armando Valdés şi ale camarazilor lui, martori oculari ai absurdului, am putut realiza foarte clar în ce stare de excepţională emoţie se aflau cei care participaseră. Se murmurau mereu rugăciuni, se implorau rugăminţi, ca totul să fie doar un vis urât – şi asta din partea unor flăcăi neînfricaţi. Probabil nu vor uita toată viaţa acea frică plină de panică, trăită în acele ore. Tot timpul auzeam lucruri incredibile despre acea întâmplare, dorinţa de a se trezi din acel îngrozitor coşmar.

Totuşi era cruda realitate, aici, în podişul Chilian de la capătul lumii.

ne vom întoarce!”

La aproape 19 ani după spectaculoasa întâmplare mi s-a oferit posibilitatea de a găsi la faţa locului detalii noi, necunoscute până acum.

Astfel mi-a fost posibil acolo să corectez o ştire, care la timpul respectiv a fost greşit răspândită prin presă. Soldaţii nu erau în niciun caz „o patrulă în retragere”, ci era vorba despre o echipă a avanpostului garnizoanei din Putre, situată la 3 – 4 km depărtare. Acest avanpost există şi astăzi şi sunt crescuţi acolo caii şi catârii garnizoanei. Cu toate acestea, este o zonă de siguranţă militară, iar drumul prăfuit nu este accesibil decât pe jos, pe cal sau autoturisme de teren.

Să ne întoarcem încă o dată la incidentul dramatic din 25 aprilie 1977, aşa cum se prezintă luând în consideraţie noile detalii găsite de mine la faţa locului. Cu puţin timp înainte de observarea obiectelor de zbor necunoscute, animalele crescute la avanpostul menţionat au fost neobişnuit de liniştite – mai degrabă în sensul unei stări încordate de atenţie. Un câine s-a ghemuit la pământ scâncind încet şi cu urechile ciulite.

După aceea au apărut cele două OZN-uri, dintre care unul s-a lăsat în spatele lanţului de munţi, care cuprinde şi o parte a Cordilierilor. Cel de-al doilea OZN a plutit în

apropiere şi a zburat direct către soldaţi. Caporalul Valdés s-a îndreptat către obiect şi a părut de parcă ar fi fost tras de o rază puternică de lumină, ce pornea de la obiectul de zbor. Când s-a aflat chiar sub OZN, a dispărut într-o clipă.

Tulburarea camarazilor lui a fost şi mai mare, când Valdés a apărut la fel de brusc, după 15 minute. Însă abia după ce şi-a revenit într-o oarecare măsură din repetatele leşinuri, a putut să-şi aducă aminte câteva amănunte din timpul nedoritei şederi la bordul OZN-ului. Nu a fost în stare să spună nimic despre fiinţele care l-au răpit – acea parte a memoriei sale părea ştearsă –, dar a putut remarca o comunicare. Ciudatele entităţi i-au spus că nu este pentru prima dată în viaţa lui Valdés că le vede. Şi i-au făcut o promisiune: „… ne vom întoarce!”

Un loc extraordinar în ziua următoare interviului cu Don Pedro de Araneda, am mers – un grup de cititori, dr. Johannes Fiebag şi subsemnatul – la locul desfăşurării acestor întâmplări. De la Arica se întinde singurul drum peste serpentinele ameţitoare prin Anzii Cordilieri, în direcţia triunghiului format de cele trei ţări: Chile, Perú şi Bolivia. După un drum de aproximativ 150 km, am ajuns în orăşelul Putre, ce pare tot atât de adormit ca şi acum 20 de ani. Într-acolo duce un drum prăfuit, în apropiere de un *canon*
— în partea stângă se aflã clădirile unităţii militare staţionate acolo, în al cărei avanpost s-a desfăşurat cazul de răpire. Autobuzul nostru a trebuit să oprească chiar de la început, iar noi ne-am întrebat dacă şoferul va reuşi să întoarcă vehiculul greoi şi să-l scoată cu bine de acolo. Nu ştiu nici până astăzi cum a realizat acest lucru, dar a reuşit. Când ne-am întors mai târziu pe jos, deja ne aştepta cu autobuzul în direcţia corectă şi cu motorul fumegând.

Când am traversat canionul, a trebuit să mai mergem încă doi kilometri de-a lungul văii unui râu cu munţi abrupţi pe margine. În final, peisajul s-a deschis într-o câmpie mărginită

Hartwig Hausdorf

Ioo = Arenele stranii ale Terrei de lanţuri muntoase, iar acolo se vedeau mai multe barăci militare de mică înălţime. Am înteţit marşul şi ne-am atins scopul.

Un coleg al învăţătorului Don Pedro de Araneda, care era cunoscător al împrejurimilor şi cunoştea întâmplările de atunci, ne-a condus pe lângă un complex de clădiri, spre locul exact al răpirii. Am trecut în revistă terenul de mai multe ori şi fotografiam cu râvnă; după toate probabilităţile, eram primii cercetători din ţara noastră, care am ajuns în acest loc misterios. Am tresărit speriaţi. Aproape în acelaşi timp am privit în direcţia cazărmii învecinate şi nu am presimţit ceva bun. Căci soldaţii în costume de camuflaj, cu mitralierele G_3 pregătite, se apropiau rapid – mult mai rapid decât ne-am fi dorit. Din capul locului ne-a fost clar că intraserăm fără autorizaţie pe un teritoriu militar de siguranţă, ceea ce în ţările sud-americane poate conduce la cele mai mari încurcături. În timpul marşului prin tabără am fotografiat neîntrerupt, încercând chiar şi atunci să facem cât mai multe poze posibil. Totuşi, când trupele înarmate până-n dinţi ne-au înconjurat, ni s-a făcut frică şi ne-a cuprins o uriaşă supărare.

În final, am avut o idee salvatoare. Când ne-am împachetat demonstrativ aparatele şi am revenit la plimbare, şi soldaţii s-au întors. Am avut noroc!

Un zid al tăcerii

Ce s-a mai întâmplat de atunci cu Valdés, victima răpirii? Povestea are cu siguranţă o continuare. În aceeaşi dimineaţă, la puţin timp după ce învăţătorul din Putre le-a luat interviul, subofiţerul şi ceilalţi martori ai incidentului au fost izolaţi de armată complet. Valdés a fost mai întâi mutat din Putre la Arica şi de acolo a fost trimis cu avionul în capitala Santiago de Chile, unde a fost internat într-un spital militar.

După circa un an, Valdés s-a mai întors o dată în Putre – fiind însoţit de doi bărbaţi civili. Poate erau agenţi ai serviciilor secrete militare, care nu-l mai scăpau din ochi. Şi-a luat câteva lucruri personale şi şi-a luat rămas

bun de la prieteni. Totuşi ambii agenţi aveau foarte mare grijă ca răpirea să nu intre în

discuţiile lor: orice comentariu pe această temă era imediat întrerupt!

Când am fost eu în Arica, Armando Valdés – acum în vârstă de peste 40 de ani – era tot în serviciul forţelor armate chiliene. După externarea lui din spitalul militar din Santiago, a staţionat în Conception, o garnizoană aflată la 500 km sud de capitală, un loc aflat, în cel mai adevărat sens al cuvântului, la capătul lumii. Şi acolo mai este încă strict izolat iar interviurile nu sunt permise. În jurul lui s-a ridicat un zid înalt de tăcere.

În 1979, s-au observat din nou în Conception obiecte de zbor necunoscute, însă de această dată toată garnizoana a fost martoră a apariţiei. Aici a acţionat atât de bine muşamalizarea militară, încât până de curând nu s-a ştiut nimic despre acest fapt. Oare extratereştrii şi-au respectat cuvântul dat în Putre şi au revenit?

Aş vrea să menţionez aici un aspect extrem de misterios din viaţa de familie a subofiţerului. Fără a avea mai multe informaţii, nu sunt în stare să răspund nici afirmativ, nici negativ, la întrebarea dacă acestea au legătură cu experienţa răpirii lui Armando Valdés. Între timp, Valdés s-a căsătorit şi are o fetiţă, care suferă de „o boală necunoscută”. Aceasta înseamnă că, în ceea ce priveşte simptomele bolii, medicii care se ocupă de fetiţă sunt în faţa unei enigme.

Asemănări între întâmplări

Din păcate, nu a fost posibil să obţin informaţii mai exacte legate de boala misterioasă a fiicei lui Valdés. Plasa izolării, întinsă asupra ofiţerului chilian de 40 de ani şi a familiei sale, este prea groasă. Am putut însă să strâng informaţii despre o altă răpire, care are amănunte aproape identice cu cele din cazul sud-americanului. Aceasta s-a desfăşurat deja cu aproape doi ani mai înainte, la celălalt capăt al Pământului. Pentru a fi mai exacţi: în Republica Populară Chineză.

Într-o seară de toamnă a anului 1975, doi soldaţi ai Armatei Populare de Eliberare se aflau în serviciul de pază pe timp de noapte la poarta cazărmii batalionului Jianshui, în provincia yiinnan. Dintr-odată s-au confruntat cu un uriaş obiect de zbor

102 = Arenele stranii ale Terrei roşu-portocaliu, ce plutea pe cer şi învăluia toată zona cazărmii într-o lumină gri, ireală. OZN-ul se învârtea deasupra taberei militare şi făcea diverse manevre.

Santinelelor le-a fost teamă că aveau de-a face cu avioane de spionaj ale unei naţiuni străine şi de aceea unul din cei doi şi-a părăsit postul, pentru a-şi anunţa superiorii. Când s-au întors la locul întâmplării cu întăriri, camarazii lor nu au mai găsit nicio urmă! întregul batalion a fost pus imediat în stare de alarmă şi înjur au mişunat trupe de căutare înarmate până-n dinţi. Fără succes.

Abia patru ore mai târziu, unei patrule de patru soldaţi i-a atras atenţia un geamăt uşor. L-au găsit pe camaradul lor pe jumătate leşinat, stând lângă poarta cazărmii. Nu putea să vorbească, lăsa o impresie foarte tulburătoare şi-şi pierdea mereu cunoştinţa – la fel ca „tovarăşul de suferinţă” chilian, doi ani mai târziu.

La o analiză mai atentă, soldaţii s-au speriat îngrozitor: celui care a reapărut i-au crescut părul de pe cap şi barba în timpul absenţei atât de mult, de parcă nici nu s-ar fi bărbierit, nici n-ar fi trecut pe la frizerul trupei. De asemenea, ceasul i s-a oprit. Mai era ceva misterios: atât ceasul, cât şi mitraliera i se magnetizaseră.

Două cazuri identice de răpiri din spaţiu şi timp, aşa cum le cunoaştem noi, nu pot conduce decât la o concluzie neliniştitoare: „acolo afară” ne aşteaptă cineva, în faţa căruia suntem relativ fără apărare. Vrem să sperăm că „aceia” nu se vor dovedi, mai devreme sau mai târziu, a fi un pericol serios!

Informaţiile şi indicaţiile de călătorie pentru acest capitol le găsiţi în partea finală, „Drumul către amplasări”.

Gravitaţie? Nu, mulţumesc...

* * *

Când lucrurile rotunde se rostogolesc în sus *în acest loc, toate legile fizicii cunoscute de noi par a fi date peste cap. Incredibil de uimiţi a trebuit să luăm la cunoştinţă că greoiul autobuz, imediat ce şoferul l-a scos din viteză şi nu a mai ţinut frâna apăsată, urca în gol.*

Ceea ce părea să funcţioneze atât de bine cu autobuzul, am vrut să probăm şi cu o sticlă, al cărei conţinut, am observat printre altele, a luat-o chiar înainte pe drum. Şi într-adevăr: jucăria s-a pus imediat în mişcare! După toate aparenţele, obiectul se rostogolea continuu şi imperturbabil la deal, în loc să o ia la vale – aşa cum ar trebui să facă toate lucrurile rotunde. Dr. Johannes Fiebagşi eu am mers în total mai multe sute de metri în urma sticlei şi am documentat incredibilul cu numeroase fotografii.

Am încercat să ne pregătim pentru faptul că aşa-zisa realitate ne pregăteşte multe surprize incredibile.

„În ziua în care ştiinţa va începe să cerceteze fenomenele ne-fizice, ea va face într-un deceniu progrese mai mari decât în toate secolele trecute de la naşterea ei”.

Nikola Tesla (1856 – 1943)

I

marginaţi-vă că vă aflaţi pe marginea unei străzi la prima vedere absolut normală, care merge dinspre dumneavoastră în sus. Sunteţi pe drum cu maşina şi aţi oprit. Aţi scos din viteză şi aţi tras frâna de mână pentru ca maşina să nu pornească înapoi. Iar când aţi vrut să plecaţi mai departe şi pentru un scurt moment nici nu era în viteză, nici nu aveaţi frâna trasă, maşina dumneavoastră începe să se mişte. Spre marea dumneavoastră mirare, în sus – mai clar spus: la deal!

Acum veţi începe să vă agitaţi căci conform „înţelegerii umane sănătoase” şi a cunoştinţelor de la

şcoală, acest lucru este pur şi simplu imposibil.

Greşeală. Căci eu însumi am avut parte deja de o astfel de experienţă, ca să spun aşa, „pe viu”.

Mă aflam la jumătatea drumului între oraşul portuar chilian Arica şi aşezarea Putre. împreună cu dr. Johannes Fiebag şi un grup de cititori eram în drum spre locul de desfăşurare a întâmplării caporalului Armando Valdés, care a fost dus într-un obiect de zbor necunoscut. Un loc de pe şoseaua ce duce la Quebrada Cardones, prin singurătatea aproape lipsită de un suflet de om a Anzilor, se remarcă printr-un fenomen neobişnuit, ce se repetă.

Deja cu câteva zile înainte ni s-a atras atenţia că un anume punct nu este aşa cum ne-am fi aşteptat în mod normal. Cei din zona respectivă au observat mereu că autovehiculele urcă muntele, când sunt puse în acel loc. Altfel ar fi trebuit să se apese puternic pe acceleraţie ca să se poată merge la deal.

105

Când am ajuns acolo, am putut constata că se formează o uşoară pantă în direcţia nord-est – ceea ce invers ar fi însemnat o uşoară urcare în direcţia opusă.

O lume sucită în acest loc, toate legile fizicii cunoscute de noi par într-adevăr a fi date peste cap. Aproape toţi am încercat să verificăm locul anormal cu cutii de Cola şi cu alte obiecte rotunde. Unii au răsturnat pe stradă lichide, ce s-au scurs în direcţia vârfului micului deal, peste care trecea strada în direcţia Arica.

Pentru spectatorii neinteresaţi, care nu ştiau nimic de ciudăţenia acestui loc, trebuie să fi fost un spectacol deosebit. Mai bine de două duzini de oameni maturi, echipaţi cu aparate de fotografiat şi, o parte, cu camere video, îngenuncheau, alunecau sau stăteau pe asfalt întinşi pe burtă. A trebuit să luăm la cunoştinţă cu o uimire imensă că autobuzul greoi urca în gol imediat ce şoferul îl scotea din viteză şi nu mai ţinea frâna apăsată.

Ceea ce părea să funcţioneze atât de bine cu autobuzul, am vrut să probăm şi cu o sticlă, al cărei

conţinut, am observat printre altele, a luat-o chiar înainte pe drum. Şi într-adevăr: jucăria s-a pus imediat în mişcare. După toate aparenţele, obiectul se rostogolea continuu şi imperturbabil la deal, în loc să o ia la vale – aşa cum ar trebui să facă toate lucrurile rotunde. Dr. Johannes Fiebag şi eu am mers în total mai multe sute de metri în spatele sticlei şi am documentat incredibila întâmplare cu numeroase fotografii.

Am încercat să ne pregătim pentru faptul că aşa-zisa realitate ne pregăteşte surprize incredibile.

Rocca di Papa

Despre un alt loc „binecuvântat” cu o astfel de anomalie povesteşte şi cunoscutul moderator de televiziune Rainer Holbe, în serialul său „Fenomene fantastice”. Acesta se află totuşi de această parte a Oceanului Atlantic, deci nu trebuie să pornim la drum în direcţia America de Sud, pentru a ne convinge de efectele descrise aici.

Hartwig Hausdorf

106 Arenele stranii ale Terrei

Nu mai departe de capitala italiană Roma, în munţii Albani, este târguşorul Rocca di Papa. Acolo, pe îngustul Via dei Laghi, pare că lumea este cu susul în jos pe o distanţă de 100 m – la fel ca în nordul Anzilor chilieni. Fenomenul a dobândit între timp rangul de atracţie locală: mai ales la sfârşit de săptămână, numeroşi locuitori ai apropiatei capitale, aflată la circa 30 km, vin să se convingă singuri de fenomenul prezent în acest loc. Astfel, ei pun cutii de la băuturi să urce muntele rostogolindu-se, iar unii biciclişti urcă fără pic de efort, fără să trebuiască a da din pedale nici măcar o singură dată. Uneori domneşte starea de spirit a unei adevărate sărbători populare.

Chiar şi maşina echipei de televiziune, ce filma cu Rainer Holbe, s-a mişcat din loc la deal, imediat ce nu a mai acţionat frâna de mână.

Locurile cu evidente comportamente anormale ale magnetismului terestru – având în vedere drumul spre

Putre şi Via dei Laghi din Rocca di Papa – sunt mult mai dese pe planeta noastră, în cele ce urmează aş dori să menţionez alte câteva dintre aceste locuri enigmatice, fără a avea pretenţia că sunt toate:

— pe partea poloneză a unei pârtii de zăpadă, din munţii a căror înălţime maximă se ridică la 1603 m peste nivelul mării, există o stradă îngustă, ce duce la o aşezare numită Kr. Numai câţiva localnici ştiu de ciudăţenia acelui loc;

— un alt loc se află în vestul Scoţiei, între Ayr şi Maidens, în apropiere de Firth of Glyde. Locuitorii de acolo au denumit ciudata poţiune din şoseaua A 719 „Electric Brae”;

— în New Brunswick, Canada, există „Magnetic Hill” (Dealul magnetic). Şi acolo automobilele urcă în gol, iar pentru a merge la vale şoferii trebuie să accelereze foarte mult.

Stimaţi cititori, dacă mai ştiţi alte locuri cu astfel de caracteristici fenomenale, aş fi foarte bucuros să-mi trimiteţi informaţiile la editura a cărei adresă se află în anexa acestei cărţi.

„Oregon-Strudel”.

Anomaliile ce se manifestă într-un loc numit „Oregon-Strudel”, sunt de o natură şi mai bizară. Situat nu departe de graniţa dintre statele federale americane Oregon şi

California, la liziera Sardine Creek, la o distanţă de circa 30 de mile de Grant’s Pass, acest loc nu se potriveşte cu cunoştinţele pe care le posedă cercetătorii ştiinţelor naturii despre legile fizicii.

Zona anomaliilor are o formă relativ rotundă, cu un diametru de aproximativ 50 m, care însă trebuie să fi fost supuse observaţiei, după un interval de 90 de zile de fluctuaţii. Este un fel de pol magnetic – asemănător polilor magnetici de nord şi de sud – care migrează la fel? în acest loc nu trebuie să uităm un lucru: influenţele „normale” ale magnetismului terestru ridică încă-geologilor şi fizicienilor nenumărate probleme!

În interiorul lui „Oregon-Strudel” este o cabană veche din lemn, ce servea la sfârşitul secolului al XIX-lea drept birou de control pentru metalele nobile şi monede. Influenţa anormală a gravitaţiei s-a dovedit până la urmă atât de supărătoare, încât în anul 1890 s-a renunţat la cabană. În acei ani se afla la picioarele unui deal, totuşi de-a lungul anilor a alunecat cu o parte a terenului datorită influenţei lui „Ştrudel”, fără a mai putea fi oprită. Se mai află şi astăzi acolo – ţinută în picioare de forţe neidentificate. Dacă intri în ea, crezi că te afli într-o altă lume, în care legile naturii cunoscute de noi nu mai au nicio valabilitate.

Te simţi de parcă ai fi tras înspre pământ, ca şi cum forţa de atracţie ar fi de câteva ori mai mare. Fără să vrei, adopţi o poziţie a corpului, ce formează un unghi clar faţă de verticala obişnuită. Dacă vrei să te apleci în direcţia opusă, acest lucru va fi făcut aproape imposibil de către influenţa puternică a gravitaţiei. Fumul de ţigară se întoarce în formă de spirală; la fel se întâmplă şi cu foile de hârtie aruncate în aer. Aproape că nu mai trebuie menţionat: obiectele rotunde se rostogolesc, depinzând de punctul de vedere, ori în sus, ori în centrul „Strude-P-ului.

Oamenii de ştiinţă au făcut măsurători, au încercat ani de-a rândul să descifreze fenomenele neobişnuite, chiar anormale din acest loc. Nu s-a reuşit până astăzi. Se pare că sunt implicate câmpurile electromagnetice, însă nu se pot încă explica diversele influenţe asupra materiei. Să fie răspunzătoare pentru aceasta combinaţia de forţe încă neidentificată, din cauza căreia bastoanele sau cozile de mătură se află în echilibru stând într-un

unghi de zece grade? O bilă de oţel de 15 kg, care a fost legată cu o sfoară de tavanul cabanei, atârnă oblic şi nu poate fi mişcată din acea poziţie decât cu mare greutate. Compasele şi alte instrumente se comportă „nebuneşte”.

Nici astăzi nu s-a găsit o explicaţie a motivului pentru care, în acel loc, legile fizice sunt cu totul altfel definite.

Nu ne rămân decât nişte speculaţii mai mult sau mai puţin extravagante care, momentan, nu fac să progreseze cu nimic ştiinţa noastră.

„Stai complet înclinat!”

Aceasta se referă la un loc misterios nu prea departe de domiciliul meu, unde am putut afla pe propriul corp efectul de echilibru, fiind clar înclinat faţă de verticală.

Sunt invitat cu regularitate la un post de radio local, aflat la puţini kilometri de locuinţa mea. În primăvara anului 1997 – atunci îmi prezentam cartea abia apărută, *Wenn Gotter Gott spielen* (Când zeii se joacă de-a Dumnezeu) * – Tom, unul dintre moderatorii postului, m-a luat de o parte. Deja fusesem la el *on air,* cum spun oamenii de radio. Mi-a destăinuit câteva trăiri ciudate, ce i s-au întâmplat în acest loc nu prea îndepărtat. Nu degeaba cer în presă, cu fiecare ocazie, să ne lărgim fundamental vechea noastră imagine asupra lumii.

La locul respectiv este vorba despre vârful unui deal, de pe care te poţi delecta cu imaginea îndepărtată a unei văi învecinate cu Austria. Cea mai mare parte a dealului este acoperită de păduri de foioase. Numai puţini oameni ştiu că se întâmplă ceva neobişnuit în acel loc, ce măsoară numai câţiva metri în diametru. În orice caz, Tom a făcut nişte aluzii, cum că acolo legile gravitaţiei nu mai erau respectate. Totul era puţin mai deosebit decât cum eram noi obişnuiţi.

Încă o dată, curiozitatea mi-a fost stârnită.

Agenda mea de lucru supraîncărcată m-a făcut ca abia în primele zile ale anului 1998 să găsesc timp pentru a căuta apropiatul loc misterios împreună cu Christian, un prieten foarte interesat de orice fel de fenomene. Tom, moderatorul de radio.

— Apărută în lb. română sub titlul „Experimentul Pământ”, Ed. Domino, (n. red.).

a descris focul suficient şi astfel nu am mai avut nevoie de prea multe lucruri.

Într-adevăr, de la primele imagini se observau ciudăţeniile caracteristice ale influenţelor neobişnuite. Pe o suprafaţă măsurând câţiva metri pătraţi nu creştea niciun fel de vegetaţie. Doar acest fapt nu ar fi însemnat mare lucru. Însă toţi copacii, fără excepţie, ce creşteau în jurul locului se îndoiau în mod frapant. Cel mai misterios lucru se întâmpla când păşeai în interiorul acestei suprafeţe ovale. Exact ca la Oregon-Strudel descris mai înainte, şi în acest loc luai fără să vrei o poziţie oblică, în care îţi găseai echilibrul numai la un unghi de 20 de grade faţă de verticală. Când m-a văzut în acel loc, Christian a comentat cu următoarele cuvinte: „Stai complet înclinat!" Ceea ce nu l-a împiedicat nici pe el să ia aceeaşi poziţie imediat ce a păşit în oval.

Bizara noastră realitate în timp ce pe o câmpie apropiată nişte piloţi amatori făceau cercuri în aer cu modelele de avioane, am fost uimiţi de un alt loc din lumea noastră, în care cunoştinţele fundamentale învăţate în şcoli şi universităţi sunt complet date peste cap.

Deseori m-am surprins gândindu-mă la ce inovaţii s-au făcut în ultimii 50 de ani. Ce vom schimba în următorii 50 de ani – sunt sigur, deja mult mai devreme! – în ştiinţa despre lume, pentru care nu este suficientă nici cea mai bogată fantezie? Cunoaştem şi fenomene bizare, ce fascinează o parte a omenirii, în timp ce altele sunt negate riguros cu zel misionar.

Istoria ştiinţei cuprinde multe aprecieri absolut jenante şi arogant justificate, ce sunt opuse lucrurilor, astăzi, de la sine înţelese. Oare societatea noastră ştiinţifică mai este capabilă să înveţe?

Atunci ar fi inutilă o clasificare valabilă încă, deoarece nu

* 7

ar mai exista fenomene „paranormale". Încă nu ştim sigur unde le este locul într-o viziune asupra lumii, în care ar fi luate în consideraţie toate aspectele acelor manifestări de neînţeles, pe care noi le numim „realitate"...

Informaţiile şi indiciile de călătorie pentru acest capitol le găsiţi în partea finală, „Drumul către amplasări”.

Puma Punku

Mai este folosit vechiul astroport din platoul Anzilor?

Când Gloria s-a uitat pe fereastră, a văzut după câmpia întinsă, aflată în teritoriul împrejmuit de ruinele Tiahuanaco, un disc uriaş luminat strident, ce plutea în permanenţă.

Niciodată Gloria al Dragă Cortez.nu a crezut în poveştile nebuneşti despre „farfurii zburătoare”, considerându-le pe toate poveşti pentru copii. Totuşi, acum se confrunta cu o teamă reală. De două sau trei ori a îndrăznit să se apropie timid de uşă, pentru a fi martoră pentru ultima dată la felul cum se îndepărtează obiectul de zbor cu o viteză incredibilă către orizontul înserării.

A doua zi, pe câmpia undez a plutit obiectul de zbor, pe o suprafaţă în formă de cerc perfect, iarba a început să moară încetul cu încetul. Trei ani nu a mai crescut nimic acolo, abia după aceea vegetaţia a început încet să-şi revină. Chiar şi câţiva locuitori din sat au observat cum obiectul de zbor plutea deasupra ruinelor din timpuri preistorice întunecate.

Oare în zilele noastre s-au întors zeii, care acum mii de ani şi-au ridicat aici o bază?

„Din ceaţa teologică se ridică permanent noi nori – niciodată nu se dau răspunsuri plauzibile despre Dumnezeu şi zei”. Erich von Däniken

S

— Au făcut deja nenumărate speculaţii în legătură cu ruinele învăluite în mister de la Tihuanaco şi Puma

Punku, aflate la 4.000 m peste nivelul mării, în podişul Boliviei, nu departe de lacul Titicaca. Însă este fascinant ce trecut orientat, fără îndoială şi de neînţeles, spre tehnică ni se dezvăluie. Pe o suprafaţă de 450 m *

1.000 m se află Acapana şi Kalasasaya, principalele construcţii din Tiahuanaco. De la cea din urmă nu au mai rămas decât nişte blocuri uriaşe paralelipipedice din rocă dură. Ambele locuri luate împreună sunt, de fapt, multe părţi de ziduri şi elemente de construcţie, ale căror fragmente, chiar şi astăzi, în stare de ruină totală, măsoară până la zece metri lungime şi cântăresc între 30 şi 50 de tone. Unele dintre ele trebuie să aibă chiar 100 de tone sau mai mult.

Încă nu s-a spus ultimul cuvânt despre aceste amenajări şi constructorii lor. Căci există noutăţi senzaţionale, precum faptul că, la începutul anului 1996 am constatat un recent amplasament la ruinele misterioase...

A

Împreună cu Johannes Fiebag, am condus un grup de cititori în podişul bolivian, la trei ore de mers cu maşina de capitala La Paz. Pentru Johannes şi mine nu era prima vizită în această sinistră aşezare, ale cărei origini se pierd în negtfra timpului. Aproximându-i vechimea la peste 15.000 de ani, arheologii de astăzi atribuie construcţia de la Tiahuanaco şi Puma Punku indienilor Aymara, care au terminat această lucrare acum 2000 de ani, utilizând numai unelte din piatră. Însă această presupunere trece la câţiva ani-lumină de realitate, aşa după cum voi arăta în cele ce urmează.

112 = Arenele stranii ale Terrei

Primul dintre istoricii care s-au ocupat de Tiahuanaco şi Puma Punku este spaniolul Garcilaso de la Vega, căruia îi datorăm planul exact al cuceririi imperiului incaş. Vega a constatat că „niciun om nu a văzut Tiahuanaco altfel decât în ruine căci a fost construit de zei într-o singură noapte”. Se referă la tradiţiile Aymara, care afirmă că aceasta este aşezarea primilor oameni şi că a fost făcută de zeul creaţiei, Viracocha, chiar înainte de naşterea Soarelui şi a stelelor.

Păcate de moarte

Incontestabil, asupra acestor ruine, ce trebuie să aibă o vârstă inimaginabilă, planează ceaţa trecutului şi enigmele lui de nepătruns. Din păcate până astăzi s-a făcut puţin, mult prea puţin, pentru a se încerca măcar o firavă explicaţie.

În ultimul secol, armata boliviană a folosit relicvele ciclopice pentru exerciţii de tragere. Tehnologia militară de atunci, aflată încă la început, este răspunzătoare că aceste barbarii, slavă Domnului, nu au provocat prea multe pagube vizibile. Doar din loc în loc se observă urme mici de glonţ pe blocurile din jur, parte din ele fiind din rocă dură ca oţelul.

Foarte mult a contat că în relativ aceeaşi perioadă au început să se descopere ruinele unui depozit de materie primă pentru o construcţie modernă. Chiar şi arheologii zilelor noastre încep în parte să nu mai comită păcatele reparatorii. Spre ejcemplu: când au umplut absolut voluntar cu blocuri pestriţe de piatră intervalele existente între uriaşii monoliţi, pentru a reconstrui în acest mod un zid, care nu a existat niciodată sub această formă. În bestsellerul lui Erich von Däniken *Zurtick zu den Sternen** putem admira acei monoliţi liberi, înalţi de până la zece metri, cu jgheaburile făcute parcă cu o maşină şi orificiile cu diametru de patru până la cinci milimetri. Datorită „performanţelor de maeştri” ale arheologilor – şi aici ar trebui să folosesc mai bine termenul de „păcat de moarte” – aceste imagini aparţin din păcate pentru totdeauna trecutului.

— „Înapoi la stele”, apărută la Editura Lucman, colecţia OZN.

Sau domnii din breasla celor care adună cioburi încercau să ascundă o dată pentru totdeauna de privirile curioase că această prelucrare este imposibil să fie opera unui popor indian, ce lucra cu unelte primitive?

Multe s-au scris până acum despre „Poarta Soarelui” de la Tiahuanaco. Robert Charroux, scriitor francez decedat, credea că se poate citi o istorie fantastică în cele

48 de figuri de pe partea din faţă a porţii. Este vorba despre zeiţa Orejona, venită pe Pământ de pe Venus, care a acţionat drept străbună a umanităţii împerechindu-se cu un tapir.

Am avut obiecţiile mele în ceea ce priveşte această istorioară drăguţă – mai ales de când ştim că putem exclude existenţa pe planetele învecinate a unor forme de viaţă umanoide. Totuşi realitatea desfăşurată acolo, pe platoul Anzilor, şi care mai este încă în desfăşurare, este şi mai fantastică!

Eu nu voi înţelege niciodată de ce acea „Poartă a Soarelui" este reprodusă numai pe partea din faţă. Partea din spate a monumentului din piatră de andezit, măsurând 3 m * 4 m, este mult mai interesantă. Crestăturile şi adânciturile, făcute incredibil de precis, vorbesc o limbă a lor, proprie. Trebuie să fi fost lucrată cu o tehnologie cel puţin egală cu a noastră. Canturile sunt atât de exacte şi precise, de parcă ar fi fost tăiate cu o freză din oţel sau chiar cu laserul, iar colţurile se potrivesc exact, la fracţiune de grad. Cum au putut indienii Aymara, conform variantei oficiale a celor care au reconstruit amenajarea, să facă lucrări tridimensionale în piatră dură, doar cu unelte primitive din piatră, lucrări pentru care noi folosim astăzi computerul, laserul şi alte aparate de precizie? Inteligenţii domni arheologi nu recunosc nici măcar o dată că presupuşii constructori aveau unelte din metal!

Dar poate că amenajarea aceasta, care neagă viziunea noastră asupra lumii, a fost ridicată de cu totul altcineva. Oare la sfârşit s-a ridicat un gard din sârmă ghimpată în jurul „Porţii Soarelui", pentru că nu avea nimic, dar absolut nimic, în comun cu viziunea asupra lumii, pentru care arheologii noştri pledează încă atât de vehement?

O bază a extratereştrilor

Dacă stăm deja uimiţi în faţa ruinelor „Metropolei

Anzilor” de la Tiahuanaco, atunci vom rămâne muţi de uimire la amenajarea de la Puma Punku, „Poarta Leilor”, aflată la exact un kilometru. Stăm aici – nu pot descrie altfel – în faţa rămăşiţelor ţâşnind în aer ale unei baze, „o centrală energetică” a unei inteligenţe superioare nouă. De-a lungul şi de-a latul sunt nenumărate elemente de construcţie, parte din ele gigantice, care produc impresia că sunt din beton. Totuşi nu sunt din beton, ci din roci vulcanice mult mai dure, andezit şi diorit, care au o duritate apropiată de a granitului. Acestea sunt prelucrate, şlefuite şi polizate. De exemplu, pe un monolit lung de cinci metri este un fel de jgheab lat de exact şase milimetri şi adânc de doisprezece milimetri. Este imposibil ca o astfel de precizie să reuşească oamenilor epocii de piatră, fără unelte din metal şi desene precise de construcţie.

La fel de imposibilă este şi transportarea blocurilor de până la 43 de metri lungime, şapte metri lăţime şi cu greutatea de până la 1.000 de tone, fără să te gândeşti că aici s-a acţionat cu cele mai moderne tehnici. În sfârşit, arheologii trebuie să fie conştienţi că toate încercările de a mişca uriaşii din piatră cu sforile moderne au eşuat. Cine a ridicat o astfel de amplasare gigantică, aici, în acest colţ de lume, la 4.000 m peste nivelul mării, unde aerul este atât de rarefiat încât îţi accelerează bătăile inimii şi îţi ia respiraţia? Şi ce motiv a stat în spatele tuturor acestor lucruri?

Cine a urmărit serialul de televiziune a lui Erich von Däniken *Auf den Spuren der All-Mâchtigen* („Pe urmele celor atotputernici”), îşi aminteşte probabil de o animaţie pe computer ce viza o serie de părţi de construcţii găsite la Puma Punku. Elementele de construcţie acţionează fără excepţie precum nişte norme – şi într-adevăr s-a dovedit ceva deosebit de uimitor. Toate aceste elemente sunt combinate ca la sistemul de construire al unei ecluze, unde este obligatoriu să se închidă nu numai ca să nu poată intra apa, dar nici măcar aerul! Iar eu pun

Încă o dată aceeaşi întrebare: cine poate fi avut în

vedere drept constructor al acestei fenomenale amplasări?

Astronauţi misterioşi au creat o bază în podişul Boliviei. S-au folosit de tehnologii deosebite, precum laserul, freze de mare precizie şi aparate electronice. Cu acestea au realizat o serie de construcţii funcţionale. Despre ce au făcut acei străini acolo, pe Altiplano, înainte să-şi ridice operele de măiestrie tehnică şi să zboare spre casă, pe alte stele, nu putem în acest moment decât să facem speculaţii...

Efecte incredibile

Nu este speculaţie ceea ce putem constata la toate prelucrările în piatră de la Tiahuanaco şi Puma Punku: după cum se pare, în amplasamentele de înaltă tehnologie s-a lucrat cu energie de înaltă frecvenţă.

Cercetătorul berlinez de paleoastronomie, Wolfgang Siebenhaar, care ne-a însoţit la locul de la capătul lumii, a luat „pur întâmplător” şi o busolă. Am aşezat-o pe câteva din marile blocuri de piatră de la Tiahuanaco. Brusc, acele au început să se mişte, în unele locuri chiar cu o forţă dramatică. Aceasta era ceva nou! Astfel am început o serie de încercări cu instrumentul şi am măsurat sistematic o mare parte a blocurilor prelucrate. După aceea nu mai încăpea nicio discuţie: la toţi aceşti monoliţi de vârstă incertă se constata un efect puternic de declinare, mai ales la elementele de construcţie menţionate anterior din Puma Punku, făcute cunoscute prin animaţia pe computer din serialul pentru televiziune a lui Erich von Däniken. Oare toate au fost expuse unei energii de înaltă frecvenţă în timpuri imemoriale?

Părea incredibil efectul acela asupra busolei, pe care-l puteam tot timpul demonstra pe monoliţii aflaţi lângă bucăţile supradimensionate de piatră de la Puma Punku – şi aceasta în faţa a numeroşi martori oculari. Aici se manifestă efectul unei înalte tehnologii ce acţiona aici odinioară. În acest element de construcţie (Fig. 7) se numără de la stânga la dreapta cinci planşee mici, care sunt executate milimetric – cum s-ar putea altfel. Au muchii atât de exacte. Încât te poţi tăia la deget pe ele.

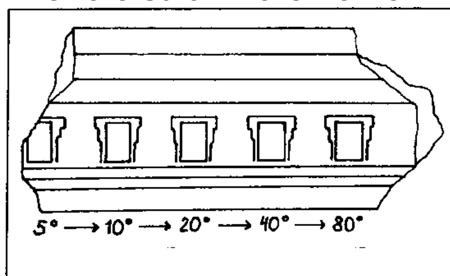

Fig. 7. Un fenomen ce poate fi repetat de fiecare dată în faţa martorilor: la acest element de construcţie se dublează deviaţia busolei de la o adâncitură la cealaltă. Fireşte, magnetismul este clar exclus!

Am băgat busola în prima nişă de la stânga şi am remarcat o deviaţie de trei-cinci grade. După aceea am băgat compasul în cea de-a doua adâncitură, unde am constatat o declinare de zece grade.

Ciudate lucruri, m-am gândit în timp ce am introdus busola în următoarea nişă, cea de-a treia din stânga. Acum arăta o deviaţie de 20 de grade, iar în curând nu mi-am mai putut reveni din uimire. Ce se întâmpla? Nu mică mi-a fost mirarea când deviaţia busolei a fost în următoarea nişă de 40 de grade şi – pentru a fi confuzia deplină – la ultima adâncitură pe dreapta indica exact 80 de grade!

Într-un mod mai explicit, aceasta înseamnă: de la planşeu la planşeu, deviaţia compasului se dubla. Iar aceasta este, nu sunt în stare să mă exprim altfel, curată nebunie! Avem aici de-a face cu un fenomen fantastic, reprezentat printr-un fenomen repetabil – pentru sceptici.

În acest moment nu pot decât să fac presupuneri în legătură cu ce s-ar putea afla în respectivul element de construcţie din

timpuri necunoscute. O variantă nu chiar lipsită de logică ar fi o aparatură, care s-ar asemăna cu un

transformator, în cel mai larg seftis al cuvântului. Un transformator – cine nu-l cunoaşte de la trenul electric – are sarcina de a schimba tensiunea curentului electric. Pe de o parte energia este mărită, pe de alta este scăzută. Aici trebuie să fie vorba de un transformator în 5 trepte, activ în acest element de construcţie. Are un efect ce poate fi măsurat chiar şi; n zilele noastre. Oare extratereştrii aveau nevoie la baza Puma Punku de o mare cantitate de energie pentru scopurile lor?

Încă din 1969, pe baza ciudatelor semiconducte, caracterizate de arheologi drept „conducte de apă", Erich von Däniken a presupus că este vorba mai degrabă despre protejarea cablurilor de energie. Tot Erich von Däniken a arătat că nu există decât partea superioară a acestor învelişuri nefaste. Dacă ar fi fost într-adevăr conducte de apă, s-ar fi putut renunţa, în cel mai rău caz, la partea de sus, în niciun caz la cea de jos. Cea mai mare probabilitate este ca autorul elveţian de bestseller să aibă dreptate, iar descoperirile mele ar închide cercul.

Aparatul de fotografiat a funcţionat greşit

Dacă răspunzătoare pentru următoarele întâmplări misterioase sunt efectele activităţii de atunci sau vreo apariţie OZN din timpurile antice, nu sunt în stare să afirm cu certitudine, chiar dacă înclin către cea de a doua afirmaţie. În secţiunea cu ilustraţii a cărţii am redat o fotografi e, ce m-a uimit peste măsură

— şi acasă, în Germania – când am luat materialul foto de la studio.

Am făcut poza cu câmpia aflată în regiunea ruinelor de la Tiahuanaco, între restaurantul „La Cabana" şi micul muzeu. Am folosit un aparat de buzunar simplu şi uşor, care era în posesia mea de 20 de ani şi pe care îl aveam mereu împachetat alături de celelalte echipamente, pentru orice eventualitate.

Fotografia prezintă unul din aceste blocuri de andezit prelucrate, care este imposibil să fi fost realizat de indienii Aymara cu unelte din piatră, aşa cum mereu încearcă arheologii să ne facă să credem. Blocul se aflã acolo unde,

118 Arenele stranii ale Terrei după o apariţie OZN, nu a mai crescut deloc iarba pe o arie rotundă. Transversal pe poză trece o linie orizontală, sub care culorile sunt clar mai şterse decât în partea de sus. Ce fel de energie, ce radiaţie a acţionat asupra emulsiei filmului folosit, a cărei dată de expirare era foarte îndepărtată?

Pe întreaga rolă de film, aceasta era singura anomalie de acest fel. În afară de aceasta, aparatul de fotografiat folosit nu a avut niciodată înainte, şi nici după aceea, niciun fel de asemenea tulburări. Funcţionează şi acum fără cusur, ceea ce face misterul şi mai de nepătruns.

După ce ghidul nostru vorbitor de limba germană, Señor Reinaldo, s-a arătat o perioadă interesat de ce făceam eu cu busola, am făcut în treacăt următoarea afirmaţie: „Anomaliile magnetice au fost adesea măsurate în locuri care au fost locul de desfăşurare al apariţiilor OZN sau chiar un loc de aterizare pentru astfel de obiecte.

Vă mai întoarceţi?

Cu această observaţie am declanşat o neaşteptată avalanşă. Aşa cum am aflat atunci, Señor Reinaldo nu era absolut deloc interesat de tematica „noastră”. El ştia despre noi că povestim întâmplări nereale, ce s-ar fi petrecut în primele perioade ale ruinelor de pe platoul Anzilor bolivieni. Mai mult: a aranjat acolo un interviu captivant cu o martoră – ce trăia acolo – a unei extraordinare întâlniri de gradul trei.

Gloria al Dragă Cortez este proprietara micului restaurant „La Cabana”, rar vizitat acum de turişti, aflat la o aruncătură de băţ de ruinele împrejmuite de la Tiahuanaco. Într-o seară – era aprilie sau mai 1989 – femeia se întorcea la restaurantul ei, venind din satul de la 800 m depărtare. De când a plecat, a frapat-o faptul că mereu dădea peste căderi de curent electric, însă nu a stat prea mult pe gânduri, deoarece în ţinuturile Americii de

Sud asemenea întâmplări sunt la ordinea zilei. După câteva minute a ajuns la „Cabana”.

Când intra în casă, i-a sărit în ochi comportamentul celor doi câini, care se ghemuiseră la pământ de frică şi scheunau încet. Ceva nu era în regulă. Brusc a văzut lumina strălucitoare.

ce se vedea puternic şi în casă – mult prea puternic ca să provină de la vreo maşină ce trecea întâmplător. Şi când s-a uitat pe fereastră, a văzut peste câmpia întinsă, aflată în zona împrejmuită de amplasarea de la Tiahuanaco, un disc uriaş, strălucitor, plutind tot timpul.

Niciodată Gloria al Dragă Cortez nu a crezut în poveştile nebuneşti despre „farfurii zburătoare”, considerându-le pe toate poveşti pentru copii. Totuşi, acum se confrunta cu o teamă reală. De două sau trei ori a îndrăznit să se apropie timid de uşă, pentru a fi martoră pentru ultima dată la felul cum se îndepărtează obiectul de zbor cu o viteză incredibilă către orizontul înserării.

Chiar din ziua următoare, pe câmpia peste care a plutit OZN-ul, a început să moară iarba încet, pe o arie rotundă. Trei ani nu a crescut nimic acolo* iar după aceea vegetaţia şi-a revenit treptat. Acesta era şi locul în care s-au manifestat efectele ciudate asupra fotografiilor.

În acea noapte, Gloria nu a fost singurul martor ocular al acelei întâmplări. Câţiva locuitori din sat, printre care şi un paznic de noapte, au observat OZN-ul deasupra ruinelor. Altă dată, nu se mai ştie exact ziua, în 1992 sau 1993, martori oculari au văzut, pe la ora două dimineaţa, o lumină strălucitoare deasupra „Porţii Lunii”. Şi aceasta provenea de la un disc ce plutea la numai câţiva metri de sol. Aproape morţi de frică, locuitorii satului au putut recunoaşte pe pământ câteva siluete mari, albe.

După cum se pare, s-au întors vechii „zei”, care au înălţat baza de la Tiahuanaco-Puma Punku acum foarte multe mii de ani. Se pune incitanta întrebare: când ni se vor arăta iarăşi?

Informaţiile şi indiciile de călătorie pentru acest

capitol le găsiţi în partea finală, „Drumul către amplasări”.

„Vârful zeilor cruzi”.

Enigma din podişul Columbiei

Eram fascinat de peisajul încântător de acolo sus. Nu departe de „Dealul cu imagini de idoli „s-a format o prăpastie fără fund. Tocmai mă aplecam puţin peste această prăpastie, când ghidul nostru ne-a informat că doar cu patru săptămâni mai înainte, trei americani îşi găsiseră moartea prăbuşindu-se acolo. Cu toată priveliştea „atractivă”, m-am retras instinctiv din zona de pericol.

În afară de această, aici îşi duceau existenţa rebelii înarmaţi. Ghidul a făcut o glumă perfidă explicându-ne diferenţa dintre armatele de gherilă şi soldaţii guvernamentali. Este chiar foarte uşor: uniformele sunt la fel, însă armata guvernului poartă bocanci, în timp ce partizanii eliberării umblă cu picioarele goale prin podişul Columbian. De-ar fi totul atât de simplu! însă relicvele de la San Agustín ridică şi mai multe semne de întrebare.

„Cea mai periculoasă concepţie despre lume este cea a oamenilor care nu au privit niciodată lumea”. Alexander von Humboldt (1769 – 1859)

C

Înd se menţionează numele statului sud-american Columbia, garantat cel puţin 99 din 100 de persoane se gândesc la cafeaua de dimineaţă. Ceea ce într-o anumită măsură nu este de neînţeles căci boabele atât de îndrăgite în întreaga lume reprezintă principalul articol de export al statului mărginit de oceanul Pacific – în afară de droguri, marijuana şi cocaină, cultivate în regiunile joase şi păzite cu ochi de vultur de miliţia aflată în serviciul capilor drogurilor. Nu a trecut mult timp de când Medellín, capitala marelui cartel al drogurilor, se afla pe buzele tuturor. Între timp presa s-a mai liniştit în legătură cu Columbia, însă cultivarea plantelor de cânepă şi coca în niciun caz nu s-a redus.

Dar eu nu m-am dus în Columbia pentru a mă lăsa pradă îndoielnicului viciu al fumatului de marijuana sau al inhalării de cocaină. În locul acestora, San Agustín, un loc din provincia Huila, a fost ţelul meu, care ocupa deja de mult timp unul dintre primele locuri de pe agenda mea.

Alături de marile minuni ale lumii în comparaţie cu atât de cunoscutele aşezări din America Centrală şi de Sud precum Palenque, Nazca sau Tiahuanaco, San Agustín aparţine clar de atracţiile mai necunoscute, alături de marile minuni ale lumii. De fapt este nedrept: acolo, în pădurile seculare de pe înălţimile Anzilor columbieni, am văzut un număr foarte mare de comori uimitoare dintr-un trecut necunoscut. Statui enigmatice, care ne privesc întrebătoare, de parcă ar aştepta de la noi nişte explicaţii despre originile lor.

Abia au trecut câţiva ani de când a fost descoperit San Agustín. Încă de la mijlocul secolului al XVIII-lea călugărul

spaniol Juan de şanţ descria în opera sa *Maravillas de la Naturaleza* (Minunile naturii) figurile şi idolii din piatră învăluiţi în mister, care erau adoraţi de indienii din San Agustín. În anul 1857, generalul italian Codazzi, care conducea Comisia Geografică a statului format în 1830, Columbia, a plecat la San Agustín. A schiţat atunci 34 de statui înalte şi patru mai vechi. Ca soldat, ce şi-a luat meseria de la începutul începutului, a întocmit un plan militar exact şi a însemnat fiecare statuie la locul ei.

35 de ani mai târziu, cercetătorul şi arheologul Alphons Stubel (1835 – 1904) a scris o lucrare despre gânditorii din piatră, lucrare pe care a însoţit-o cu argumente de specialitate în cartea sa *Vulkanberge von Kolumbien* („Munţii vulcanici ai Columbiei”). Aceasta l-a pus pe urma secretelor din podişul de la San Agustín, pe savantul de la Heidelberg, Karl Theodor Stopel. Acesta a constatat că figurile sunt realizate din minerale de granit şi gresie cu incluziuni feroase, dar şi din diverse roci

vulcanice, şi, după muncă epuizantă, a făcut mulajele din ghips ale majorităţii statuilor. Însă Stopel a mai descoperit ceva: un întins labirint de culoare subterane, prin care amplasările păreau să comunice. În zilele noastre nu s-a aflat absolut nimic despre această parte subterană de la San Augustin, despre care profesorul Stopel constata în anul 1911:

„Acelaşi templu este pardosit cu dale tari de piatră pe ambele părţi şi, la fel ca şi precedentul, este acoperit cu o placă mare tot din piatră. Am ajuns în interior târându-mă pe sub rădăcinile de copac şi am fost surprins să găsesc acolo un culoar îndreptat spre sud-vest, probabil către celălalt templu, a cărui amplasare nu este încă sigură. Aş fi explorat cu plăcere acest culoar, însă nu am mai avut timp. Am avansat circa 30 m, dar însoţitorul meu nu s-a mai putut mişca pentru a mă urma. Am putea ca, în afară de regiunea pădurilor de nepătruns, să cercetăm şi gangurile aflate în pământ, uneori la mai mulţi metri adâncime, ce ar putea face o legătură subterană între temple”.

Numai un an mai târziu, în 1912, directorul de atunci al Muzeului de Artă Populară din Berlin, profesorul etnolog Konrad Theodor Preuss, s-a dus la lucrările de dezgropare de la

San Agustín. Ca un exemplu al conştiinciozităţii germane, el a măsurat şi a notat cu meticulozitate tot ce i-a intrat în raza vizuală şi astfel s-a realizat prima inventariere ştiinţifică a misterioasei amplasări. A deschis mai multe morminte, a scotocit sarcofage uriaşe din piatră şi a fost foarte uimit că toate erau goale:

„Punctele cardinale către care indicau nişele existente sunt prea variate ca să se poată trage vreo concluzie despre semnificaţia figurilor; la fel şi mormintele au orientări diferite. În timp ce poziţia capului celui decedat nu poate fi stabilită din simplul motiv că nu există nicio urmă de la schelete...”

Până în ziua de astăzi se fac speculaţii relativ la

misterul din jurul mormintelor goale sau al resturilor pământeşti dispărute.

Plouă în avion!

Adus în atenţie prin una din cărţile lui Erich von Däniken, San Agustín ocupa de mult timp o poziţie superioară pe lista locurilor misterioase din această lume, pe care doream să le vizitez în sfârşit, în februarie 1996, s-a făcut o excursie cu cititori, condus, de mine şi de Johannes Fiebag, care a început din metropoh Columbiană Bogotá. Cu un aparat al companiei aeriene particulare „Neiva Air”, am pornit la 21 februarie înspre Bogotá, aflată la capătul unui zbor ceva mai lung de o oră, în provincia aflată la exact 300 km depărtare. Ultima banchetă, din cele 40 ale avionului, îmi trezea reminiscenţe ale drumului zilnic cu autobuzul şcolii din anii tinereţii, de aceea m-am aşezat comod în spate. Abia atinsese avionul altitudinea normală, când m-am confruntat cu un fenomen absolut neobişnuit, pe care nu l-am mai trăit înainte şi nici după aceea, niciodată: ploua – şi în avion!

Probabil apa de la condens s-a strâns în căptuşeala acoperişului, care s-a împrăştiat vesel chiar atunci, conform motto-ului „Tot ce-i bun vine de sus”. Ceea ce a dat o notă şi mai caraghioasă întregii situaţii, a fost faptul că în spaţiul lat de numai o palmă de sub ultimul loc am găsit cumbrelă veche. Am deschis-o, spre amuzamentul celorlalţi tovarăşi de drum: eram astfel protejat, şi această călătorie avea să se termine cu bine, şi mai ales rămânând uscat.

124 – Arenele stranii ale Terrei

După mult aşteptata aterizare la Neiva, am mai mers pe şosea încă patru ore până la San Agustín, o bună parte fiind de-a lungul râului Rio Magdalena, care izvorăşte din podişul Anzilor, nu departe de orăşelul care adăposteşte astăzi circa 3.000 de locuitori.

Pe „Vârful zeilor cruzi”.

De la hotelul „Yalconia”, bun pentru această parte a lumii şi unde ne stabiliserăm cartierul general, am pornit

de mai multe ori spre locul descoperirilor ce au făcut San Agustín cunoscut în cercul arheologilor. În mare, obiectivele turistice de acolo se împart în patru sectoare separate: parcul arheologic cu aşa-numita „Pădure de statui”, „Izvorul spălării picioarelor” cu învecinatul „Deal al spălării picioarelor”, precum şi „Dealul cu imagini de idoli”, o movilă artificială în formă de potcoavă. Mai sus de Rio Magdalena se află La Chaquirá şi El Tablon, două puncte marcante, cu statui şi imagini crestate în stâncă.

Eram fascinat de peisajul încântător de acolo sus. Nu departe de „Dealul cu imagini de idoli” s-a format o prăpastie fără fund. Tocmai mă aplecam puţin peste marginea acestei prăpăstii, în care cade o cascadă de circa 150 m, când ghidul nostru ne-a informat că în acel loc, cu patru săptămâni mai înainte, trei turişti americani îşi găsiseră moartea acolo. În ciuda priveliştii „atractive”, m-am retras instinctiv din zona de pericol. Ghidul a făcut o glumă perfidă explicându-ne diferenţa dintre armatele de gherilă şi soldaţii guvernului. Era chiar foarte simplu: uniformele sunt la fel, însă soldaţii armatei guvernului poartă bocanci, în timp ce partizanii eliberării merg cu picioarele goale prin podişul Columbian. De-ar fi totul atât de simplu! însă relicvele de la San Agustín ridică mult mai multe semne de întrebare.

Parcul arheologic cu „Pădurea de statui”, este o paradă unică de idoli, un „Vârf al zeilor cruzi”. În mijlocul pădurii tropicale, precum şi pe câmpiile din jur, s-au numărat până acum peste 300 de statui. Câteva dintre statui stau separat, ca de exemplu o figură cu ochi bulbucaţi pe un soclu din piatră din umedele păduri seculare, figură ce duce la gură un obiect nedefinit, ca şi cum ar cânta la flaut. La o altă statuie, de patru metri înălţime şi

oficial intitulată „Episcopul”, nu se pot face tot atât de multe speculaţii. Are în braţe un bebeluş, al cărui cap atârnă. Judecând după chipul inspirând poftă al figurii uriaşe, „Episcopul” pare că în următoarea clipă va zdrobi

bietul copilaş între colţii lui de Dracula şi-l va devora cu plăcere.

Oare aici şi-au dus existenţa nişte canibali?

„Dublul Eu”.

Pe de altă parte, celelalte statui nu sunt singure: stau ori în grupuri mici, ori poartă plăci uriaşe din piatră deasupra – exact ca la dolmenele din vechea cultură megalitică a Europei. Am fotografiat două figuri, care împreună cu alte două suporturi susţineau un acoperiş, ce trebuia să cântărească mai multe tone. Ambii „paznici” aveau topoare, sau ceva asemănător, în mâini şi au căşti pe cap. Peste ei este modelat un alt chip din piatră şi la mijloc stă, ca şi cum ar fi păzit într-un adăpost, un personaj grosolan, care ţine în mâini o bandă pe care atârnă un craniu.

La aceste numeroase statui iese în evidenţă în special faptul că sunt puse aproape „pe două nivele”, deci „figura principală” poartă în spate o a doua. Aceasta l-a condus, în anul 1912, pe deja menţionatul folclorist berlinez Konrad Theodor Preuss la concluzia că statuile ar simboliza un fel de „Al doilea Eu”. Şi pe „Dealul spălării picioarelor”, Alto de Lavapatas, se află unul din aceste personaje, denumit aici „El doble Yo”: un personaj sigur masculin, cu braţe puternice şi mâinile strânse la piept. Din figura lor, care nu inspiră nimic bun, ies patru dinţi ca de vampir, iar capul lor pare a fi protejat de o cască (!) îngustă. În afară de aceasta, misterioasa figură poartă pe spate o a doua figură, un „al doilea Eu”.

Totuşi, tot, ceea ce credem că ştim despre relicvele de la San Agustín se pierde în ipoteze şi speculaţii. Nimeni nu a fost acolo. Arheologii includ descoperirile culturii precolumbiene Chicha la o grupă de popoare aproape unice din punct de vedere cultural, ce făceau agricultură, comerţ şi prelucrare de materiale în uniuni de state libere, sub un conducător. Însă pe cine reprezintă ciudatele statui, nu pot nici măcar arheologii să ne răspundă.

Ei le-au dat nume ce sună frumos, precum „zeul Soarelui”, „zeiţa Lunii” sau „Episcopul” şi „Dublul Eu”, însă ele sunt doar nişte nume arbitrare, rezultate din creaţia noastră, din înţelegerea noastră.

Jocuri cu apa – Culturi despre apă

La fel de arbitrară este şi denumirea „Izvorul spălării picioarelor”. La poalele „Dealului spălării picioarelor”, la care se ajunge pe o scară infinită, curge prin vegetaţia luxuriantă râuleţul Quebrada de Lavapatas. Curge peste nişte stânci măsurând circa 300 m^2, care în timpurile preistorice trebuie să fi fost o reţea foarte complicată de canale, jgheaburi şi adâncituri. Pe o schelă formată din trepte şi plăci, turiştii uimiţi sunt conduşi către mica operă de artă.

În total sunt trei bazine pătrate şi nenumărate canale de genul unui labirint, prin care curge apa. Este într-adevăr fascinant să urmăreşti cursul apei: apa picură dintr-un jgheab pe următorul şi continuă cursul, până când întâlneşte un indicator de nivel. Iar ca ornamentaţie a uimitoarelor jocuri de apă preistorice se reliefează, pe stânci şi pe marginile bazinelor, forme abstracte de reptile şi animale de genul maimuţelor.

Punctele de vedere ale arheologilor în legătură cu semnificaţia „Izvorului spălării picioarelor” sunt contradictorii, în timp ce unii cred că este vorba de un cult al apei şi al fertilităţii, alţii văd o amenajare sfinţită pentru ceremonialurile religioase, precum o îmbăiere rituală.

Despre ce este vorba la aceste misterioase rămăşiţe din podişul Columbiei, nu am fost nici eu în stare să răspund atunci când, câteva zile mai târziu, am luat avionul de la Neiva înapoi la Begotă. Cel puţin, de data aceasta nu a mai curs apă din tavan.

Însă râul Quebrada de Lavapatas va susura încă o mică veşnicie prin canalele, bazinele şi rondurile încrustate în stâncă, până când vom fi în stare să limpezim enigmele şi tainele existente nu numai în podişul Anzilor columbieni.

Informaţiile şi indiciile de călătorie pentru acest

capitol le găsiţi în partea finală, „Drumul către amplasări”.

„Construiţi o copie a sistemului vostru solar!”

Teotihuacán – un planetariu gigantic în piatră

Tensiunea creştea: Erich von Däniken l-a rugat pe unul dintre numeroşii spectatori să deschidă cutia grea din fier, în care se afla un mister şi mai adânc al oraşului mexican de piramide. Respectivul manevra nenumăratele chei cu greutate, totuşi era fermecat: niciuna dintre ele nu părea să se potrivească. Brusc şi fără să pună prea multe întrebări, prietenul nostru Raimer a luat legătura de chei de la spectator, le-a verificat şi comparat, pentru ca în final să deschidă broasca cu mâini dibace. Când a fost dată la o parte placa grea de oţel, a trebuit să ne ferim privirea, atât de puternic străluceau straturile de mică în lumina Soarelui.

Cine, ne întrebăm noi, a încorporat acolo, în timpuri necunoscute, aceste straturi de material izolator împotriva căldurii şi electricităţii atmosferice, ce astăzi este folosit în înalta tehnologie? Să fi fost din nou – şi cine altcineva ar putea să fie – vechii „zei „din cosmos?

„Când veţi coborî din nou aici, voi treisprezece zei şi nouă zei, veţi reordona ceea ce aţi creat odinioară”. Din *Chilám Balam* („Cartea preotului jaguarului”)

A

ugust 1993. Am zburat în metropola jocurilor de noroc.
Las Vegas, prin arşiţa deşertului Nevada, iar acolo am luat parte la congresul mondial al „Ancient Astronaut Society”. (AAS). Am sărbătorit a douăzecea aniversare a acestei organizaţii, ai cărei membri se ocupă cu adunarea şi publicarea de indicii cu privire la faptul că strămoşii noştri primeau vizite de la forme extraterestre inteligente, din

cele mai vechi timpuri. AAS a fost fondată în 1973 de către avocatul din Chicago, dr.
Gene Philips, după ce filmul lui Erich von Däniken „Chariots of the Gods?” (titlul englez dat celebrelor „Amintiri despre viitor”) i-a trezit interesul pe această incitantă temă. Slavă Domnului, manifestarea de cinci zile s-a ţinut în camerele climatizate de la „Imperial Palace Hotels”. Era un lucru imperios necesar, având în vedere temperatura de la prânz, 50 °C, în luna august.

Însă nu am scăpat aşa repede de temperaturile acelea căci la sfârşit conferinţei mondiale a AAS m-am înscris într-un grup de călătorie, condus de Erich von Däniken personal, prin locurile din cărţile sale. S-a mers în México, unde s-au vizitat locuri atât pline de mister, cât şi cu nume cu rezonanţă, precum Urmal, Palenque, Chichén Itzá („Chicken Pizza”), Tuia şi multe altele.

Pentru mine nu era prima vizită în ţinuturile Americii de Sud. Exact doi ani mai înainte, fusesem deja acolo, „pe urmele zeilor”, cu un grup turistic, pregătit la cel mai înalt nivel printr-o expoziţie de fotografie, pe care Erich von Däniken a ţinut-o special în acest scop la o casă dintr-un orăşel din sud-estul Bavariei. Fireşte călătoria cu Erich von Däniken a fost deosebit

de interesantă şi plină de evenimente. Pentru mine personal, acest tur a reprezentat o atracţie specială. Căci exact în urmă cu 25 de ani, când am început să fiu interesat de fascinantele enigme ale istoriei umanităţii – stimulat fiind de bestsellerul lui Däniken „Amintiri despre viitor” – am mers la Palenque, unul dintre locurile cu cele mai multe urme ale teoriei zeilor veniţi din cosmos. împreună cu omul pe care doar „avalanşa” l-a pus în mişcare. Eram foarte emoţionat, în ciuda umidităţii crescute a aerului din pădurile tropicale.

„Locul unde îl atingi pe Dumnezeu”.

La aproximativ 40 km nord-est de oraşul México, acest colos mereu în mişcare, cu un haos rutier ce nu se termină niciodată, se află amplasarea arheologică de la Teotihuacán. În iulie 1520, spaniolul Hernando Cortez, intrat în istorie ca fiind sângerosul cuceritor al Mexicului, a trebuit să se retragă împreună cu cei câţiva oameni rămaşi, la Otumba, după ce a renunţat la primul atac asupra capitalei de atunci a aztecilor, Tenochtitlán. Aici, pe culmile munţilor, conchistadorul sigur a observat ciudatele structuri deluroase, cu înălţimi identice. Probabil a mers printre ele nebănuind în ce loc plin de mister se afla. În realitate aztecii ştiau, totuşi au trecut totul cu bună ştiinţă sub tăcere. Ei numeau zona aceea *teotihuacán.* ceea ce înseamnă „locul unde îl atingi pe Dumnezeu”. Nu se cunoaşte numele original al locului; nimeni nu ştie cine erau locuitorii Teotihuacán-ului, de unde veneau şi ce limbă vorbeau.

A

În orice caz, acest loc reprezintă cea mai veche civilizaţie din podişul mexican şi oraşul fără predecesor. Arheologa franceză Laurette Sejourne scria despre acest loc plin de mistere şi secrete următoarele: „Originea acestei culturi înalte reprezintă cea mai mare enigmă. Dacă este greu de acceptat că însuşirile culturale... şi-au găsit forma definitivă deja de la început, este şi mai greu de crezut că acest complex aferent de premise spirituale a existat, pur şi simplu, dintr-odată, complet format. Nu avem nicio dovadă materială a acestui uimitor proces de dezvoltare”.

Drumul Morţilor

Istoria din negurile timpului a Teotihuacán-ului ne pune în faţa unui mister de nepătruns, datorat imensei lui grandori, întinderea oraşului se ridica în timpurile dezvoltării maxime la circa 25 km^2, iar numărul locuitorilor de atunci a fost estimat la **200.000.**

Nucleul era constituit de fastuoasa stradă, ce se desfăşură de la sud la nord, „Camino de los Muertos”, în traducere „Drumul Morţilor”. Cu trei kilometri lungime şi 40 metri lăţime, drumul era flancat pe ambele părţi de numeroase piramide mici şi platforme ale templelor. Un artificiu arhitectonic al necunoscutului proiectant al Teotihuacán-ului a condus la o iluzie optică fascinantă. La nord, Drumul Morţilor prezintă o ascensiune de 30 m. Privitorului, care se apropie din sud, i se creează impresia că strada se îndreaptă spre cer prin nişte trepte nesfârşite, până când în capăt se contopeşte cu „Piramida Lunii”. Invers dispare întreaga terasare, dacă te uiţi de pe vârful aplatizat al Piramidei Lunii, înspre sud. Un truc rafinat, ce scoate în evidenţă subtile cunoştinţe de geometrie şi arhitectură!

Privind de la Piramida Lunii înspre capătul nordic al Drumului Morţilor, în stânga măreţei străzi, se află cea mai mare construcţie a Americii Centrale, Piramida Soarelui. Cu o suprafaţă a bazei de 222 x 225 m, ea are un plan aproape pătrat. Are o înălţime de 63 m, cu 19 m mai mult decât Piramida Lunii, şi cu toate acestea, privitorul are senzaţia, uitându-se din vârf că ambele construcţii au aceeaşi înălţime. Pentru această iluzie este răspunzătoare şi mai-sus menţionată diferenţă de înălţime.

Graţie suprafeţei bazei de 49950 m^2 – aceasta înseamnă aproape cinci hectare!

— Piramida Soarelui din Teotihuacán, cu toate că este cu aproximativ 80 m mai joasă, are dimensiuni mai impozante decât piramida lui Keops de la Gizeh. Numai aşa-numita „Piramidă Albă”, acea construcţie învăluită în mister din sud-vestul capitalei provinciei chinezeşti Xian, este mai mare, având o înălţime de 300 m şi o latură a bazei de o jumătate de kilometru.

Înregistrările din aer au confirmat că Teotihuacán a fost un oraş uriaş, împărţit clar în patru sectoare. Astfel, Drumul Morţilor marchează axa nord-sud, iar două străzi largi, transversale, formează axa est-vest. În spatele

piramidelor şi a numeroaselor platforme ale templelor sunt clădiri, ce formau aparent cartiere de locuinţe. Ca şi în marile oraşe moderne din timpurile noastre, se pot recunoaşte locuinţe formate din curţi şi case puse una lângă alta. Acestea beneficiau deja de un sistem riguros de canalizare, cu scurgeri şi conducte de apă separate. Şi astfel, cu mai mult de 200.000 de locuitori, Teotihuacán, care a găzduit odată „Locul unde îl atingi pe Dumnezeu”, a întrecut cu mult Roma antică.

Un model al sistemului nostru solar

Enigmele acestei amplasări, care şi aşa nu sunt puţine, aveau dimensiuni respectabile, însă au fost lărgite până la „o variantă cosmică”. După cum demonstra Erich von Däniken în una din cărţile sale, Teotihuacán reprezintă un model gigantic din piatră al sistemului nostru solar.

Doi cercetători sud-americani, Peter Tompkins şi Hugh Harleston, au fost cei care au putut dovedi legăturile dintre construcţiile monumentale de la Teotihuacán şi planetele sistemului nostru solar. Urmând expunerile lor, la măsurătorile lor meticuloase trebuie stabilită acea unitate de măsură, care stă la baza întregului amplasament. Căci întotdeauna, planurile geometrice şi arhitectonice sunt imposibile fără o unitate de măsură. Această unitate de măsură a fost stabilită la exact 1, 059 m – iar Harleston a denumit-o „hunab”, ceea ce în limba mayaşilor înseamnă „unitate”.

Acum fusese găsită cheia planului oraşului căci întreg Teotihuacán-ul se putea schiţa folosind hunabul. După măsurarea amplasamentului cu această unitate s-a dezvăluit o surpriză frapantă.

Când Harleston a introdus în computer rezultatele măsurătorilor sale, nu şi-a putut crede ochilor. Trunchiurile de piramidă şi platforma „citadelei” cu templul Quetzalcoatl drept punct de pornire, precum şi celelalte construcţii ale oraşului.

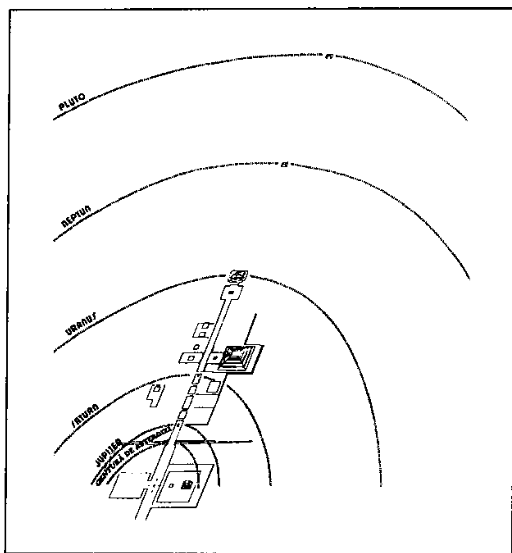

Fig. 8. Teotihuacán – o ilustrare în piatră a sistemului nostru solar. Fiecărei planete îi corespunde o construcţie poziţionată exact, care marchează datele traiectoriei din perioada respectivă”.

marcau în medie, datele traiectoriilor planetelor interioare Mercur, Venus, Terra şi Marte. Harleston a stabilit pentru distanţa de la Pământ la Soare 96 de hunabi; plecând de la acelaşi punct fix, construcţiile sunt poziţionate exact: pentru Mercur cu 36, pentru Venus cu 72 şi pentru Marte cu 144 hunabi. Chiar şi centura de asteroizi – acele planete mici ce se învârtesc în jurul Soarelui între Marte şi Jupiter, cu numărul aproximat la

133

2000 – este plasată corect, la 288 de hunabi. Proiectantul necunoscut al oraşului a amenajat în acest loc un canal artificial pentru râul San-Juan, care traversează Teotihuacán-ul prin subteran.

Se merge mai departe: ruinele unei construcţii necunoscute marchează la 520 de hunabi poziţia lui Jupiter, şi „locţiitorul” din piatră al planetei Saturn este la 945 de hunabi. Deja-menţionată Piramidă a Lunii, de la

capătul Drumului Morţilor, marchează traiectoria lui Uranus. Totuşi ce este cu planetele cele mai îndepărtate de Soare – au fost avute în vedere Neptun şi Pluto?

Fireşte. Căci-aşa-numita Stradă a Procesiunii continuă Drumul Morţilor peste Piramida Lunii, înspre ţinutul muntos. Într-adevăr: la 2880 de hunabi, pe un vârf muntos, se află rămăşiţele unui templu, iar mai adânc în munţi, la o distanţă de 3780 de hunabi, este un turn ermetic, fără intrări şi ferestre. Astfel, planeta Pluto – descoperită în epoca noastră abia în 1930, de către astronomul Clyde Tombaugh (1906 – 1996) – a fost inclusă de la început în giganticul amplasament, ce se con

Planetele şi distanţele medii până la Soare (în milioane de km)

În unităţi astronomice (UA)

Merkur

Venus

Erde

Mars

Asteroiden

57, 9

108, 2

149, 5

228

420

Ur”.

0, 39

0, 72

1,00

1, 52

2, 80

5, 20

jtfişt.

** H_2S... 9, 50.

MÂObO 1 18 – 2C

„Hunab” în Teotihuacán

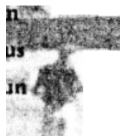
36 72 96 144 288 520

A

4500
4500 – 7.000
SC * 30 – 50
3780

Fig. 9. Teotihnacan – o ilustrare în piatră a sistemului nostru solar. Valorile numerice ale distanţelor de la planete la Soare în unităţi astronomice (UA) şi distanţele dintre construcţiile relevante, care corespundfrapant în hunabi!”

Tabelul (vezi Fig. 9), în care am trecut distanţele dintre planete şi Soare, dezvăluie alte detalii uimitoare. Valorile numerice ale unităţii hunab, luate de la construcţiile descrise din Teotihuacán, corespund distanţelor dintre planete şi Soare, exprimate în unităţi astronomice!

Ce inteligenţe avansate îi instruiau pe oamenii dintr-o epocă de mult uitată să construiască o imagine redusă la scară a sistemului nostru solar, care a traversat mileniile şi ne aminteşte de existenţa lor? Cine să fie altcineva, decât acei „zei astronauţi” din adâncurile universului?

Depozite de arme ale extratereştrilor?

Un alt mister, nu mai puţin fascinant, al Teotihuacán-ului se ascunde sub masivele plăci din oţel. Aceste sunt straturi groase de mică, în cazul acesta muscovit, băgate în pământ, un mineral existent în cristale stratificate, cu un grad mare de exfoliere.

Încă din noiembrie 1991 am fost la astfel de depozite de fier; nimeni nu a fost atunci pregătit să mi le deschidă.

În august 1993, Erich von Däniken a făcut totul pentru a ni se prezenta o încăpere de mică, pe care arheologii le considerau *top-secret.* Când ne-am adunat în faţa unei plăci din oţel, tensiunea a crescut: Erich l-a poftit pe unul dintre numeroşii spectatori să deschidă cutia grea din fier. Respectivul manevra cu greu nenumăratele chei, totuşi era fascinat: niciuna nu voia să se potrivească. Dintr-odată, fără să pună prea multe întrebări, prietenul nostru Rainer a luat legătura de chei, le-a verificat şi comparat şi, în final, a deschis încuietoarea buclucaşă cu mâini dibace. Când a fost dată la o parte placa grea de oţel, a trebuit să ne ferim privirea, atât de puternic străluceau straturile de mică în lumina Soarelui.

Ne întrebăm, cine a depozitat aici aceste materiale, în timpuri necunoscute? Mica posedă nişte caracteristici ce au deschis tehnicii moderne nişte posibilităţi de utilizare foarte speciale. Este elastică, izolează temperaturi de până la 800 grade Celsius şi nu este distrusă de deviaţiile bruşte de temperatură. Totuşi.

Q/ta/ylwi-Qjfthi (Mio4 j?

cea mai extraordinară calitate este aceea de izolator electric. Muscovitul rezistă la descărcări electrice. Este şi astăzi folosit în furnale drept fereastră, iar în electrotehnică serveşte la izolarea aparatelor foarte solicitate.

În Mexic, mica este destul de rară. Definită chimic drept hidrosilicat de potasiu şi aluminiu, se găseşte mai ales în apropierea granitului, este găsit în filoane şi exploatat. Cele mai mari depozite s-au descoperit în Madagascar, India, sudu! Africii, precum şi în Brazilia şi SUA. Se poate ca de acolo să fi fost exportat în Teotihuacán.

Sub aceste straturi de mică, două culoare duc spre o mie. Încăpere, amplasată sub Piramida Soarelui. Ce se întâmpla acolo în timpurile preistorice? Oare în acel „loc unde îl atingi pe Dumnezeu” se experimenta înalta tehnologie, se produceau temperaturi de sute, sau chiar

mii de grade? Oare ciudaţii astronauţi depozitau sub acest ecran contra căldurii arme şi aparate importante, de care aveau nevoie în călătoriile lor din cosmos şi le ascundeau de cei neautorizaţi să pună mâna pe ele?

Constructorii Teotihuacán-ului – cel puţin conform părerilor „ortodoxe” ale celor mai mulţi arheologi – au fost oamenii din epoca de piatră, care nu aveau nicio idee despre calităţile tehnice ale mineralului folosit acolo, mică. Însă cineva a trebuit să îndrume acei oameni ca să construiască modelul din piatră al sistemului nostru solar, cu încăperile secrete cu mică. O altă încercare de explicare nu poate face faţă tot mai deselor semne de întrebare în ceea ce priveşte această situaţie fantastică.

Informaţiile şi indiciile de călătorie pentru acest capitol le găsiţi în partea finală, „Drumul către amplasări”.

Ei sunt deja printre noi!

Porto Rico – o bazăextrateresţrilor?

După cum se pare, nu mai este nicio îndoială că pe şi deasupra teritoriului Porto Rico s-au petrecut lucruri sinistre şi se mai întâmplă încă, aproape zilnic. În timpul şederii mele pe această insulă – chiar când mă lăsam pradă lucrurilor mai puţin spectaculoase de pe plajă –, mi-a sărit în ochi activitatea febrilă a US-Navy şi Air Force. Aparate F-14 „Tomcats” patrulau fără încetare pe coastă, dar şi deasupra pădurilor tropicale din interiorul insulei, de obicei în formaţiuni de câte două, dar şi mai multe.

Am avut impresia că forţele armate erau foarte conştiente de faptul că nu sunt singurele care domneau în insulele Caraibe.

Dacă Porto Rico într-adevăr găzduieşte una sau mai multe baze ale unei inteligenţe ce nu provine de pe această planetă, atunci consecinţele vor fi atât de şocante, încât ar zdruncina din temelii toate instituţiile societăţii noastre.

Căci atunci „ei” ar fi deja printre noi…

„Adesea mă întreb, ce s-ar întâmpla, dacă noi toţi, cei de pe Pământ, am descoperi că vom fi. ameninţaţi de o putere de pe o altă planetă”. Ronald Reagan, fost preşedinte al

SUA

P

rintre locurile cele mai misterioase de pe planeta noastră, cu siguranţă un loc aparte îl ocupă o insulă amplasată între Republica Dominicană şi insulele Antile. Vorbesc despre „Commonwealth of Porto Rico”, ce se numără din punct de vedere politic printre Statele Unite ale Americii şi nu este cu nimic mai prejos faţă de celelalte state insulare din regiune, din punct de vedere al farmecului peisajului. Ar putea fi o insulă de vis, aşezată idilic în soarele tropical, visătoare şi paşnică…

Aşa şi este – cel puţin la prima vedere – impresia generală lăsată de Porto Rico celor mai mulţi vizitatori, care-şi petrec concediile pe nisipurile lui albe. Totuşi, aparenţele înşală. Căci nu există niciun alt loc pe pământ, unde fenomenul OZN să se desfăşoare cu toate faţetele lui, la fel de intens ca aici. Aici sunt văzute aproape zilnic obiecte de zbor, al căror comportament în timpul zborului încalcă toate legile fizicii cunoscute de noi. Mult în afara graniţelor din Porto Rico, Chupacabra, în traducere „Tetină de capră”, a dobândit o notorietate îngrozitoare. Rareori trece o săptămână fără să se fi găsit cadavrul mutilat înfiorător al unui animal domestic, ce prezintă aceleaşi simptome ca şi vitele şi caii mutilaţi din vestul SUA. Martorii oculari descriu creaturile înfricoşătoare la fel ca pe „fiinţele mici şi cenuşii”, însă cu dinţi îngroziţori şi ochi ce strălucesc în întuneric.

Aproape la fel de des sunt observate ciudate fiinţe umanoide. Senzaţia generală a fost declanşată de cel puţin un incident, în decursul căreia au fost „lichidaţi” cel puţin doi piloţi din US-Air-Force. Nici până în ziua de astăzi nu s-

a mai găsit nicio urmă a celor două F-14 „Tomcat” şi a piloţilor lor. Iar aceasta

138 Arenele stranii ale Terrei în ciuda faptului că incidentul nefericit a fost văzut de peste 100 de martori oculari, iar o parte din ei au depus mărturie sub jurământ. Despre aceasta mai târziu.

Acestui sinistru petic de pământ i-am făcut o vizită în august i-1997.

Paradisul cu mici defecte încă o dată aveam mai multe destinaţii pentru conferinţe, ca de exemplu Orlando-Florida şi Virginia Beach, o staţiune balneară de vis de pe coasta statului cu acelaşi nume. Între aceste două destinaţii aveam la dispoziţie cam o săptămână de timp liber – şi întrucât după două zile de stat degeaba înnebuneam, am planificat repede o excursie în Porto Rico.

Premergător am avut mai multe convorbiri telefonice cu ufologa de acolo, Lucy Guzman de Plă, care, împreună cu soţul ei, Orlando, a stat alături de mine în timpul întregii săptămâni de cercetări. Am fost în principal interesat de mutilările de animale, devenite aproape ca o epidemie, ce au invadat Chupacabra. Întrucât deja am vorbit pe larg despre aceste lucruri într-una din cărţile mele precedente, amintesc totuşi pe scurt câte ceva.

Porto Rico este un paradis cu mici defecte, iar aceasta nu numai din cauza deselor apariţii OZN, ce între timp au ajuns să ameninţe chiar viaţa. Şi mai bătătoare la ochi este o apariţie, ce ascunde ceva nu chiar extraterestru, dar în orice caz ceva supraterestru, în cel mai simplu sens al cuvântului. Vorbesc acum despre furtunile tropicale bruşte, care pot lua imprevizibil forma unui potop. Chiar în ziua următoare sosirii mele – ufologa menţionată la început, Lucy Guzman de Plă m-a luat de la hotel şi am mers la ea acasă trecând prin San Juan – cerul şi-a deschis din nou băierile. Niciodată nu am mai trăit o furtună cu o astfel de intensitate: multe automobile erau răsturnate pe marginea străzii. Erau în apa puhoiului chiar până la marginea parbrizelor, iar şoferii au putut să se

refugieze pe capotă abia în ultimul moment. Chiar şi pe strada principală, care ducea la Rio Piedras, apa ajungea ameninţător până la pragul maşinii. O grămadă de probleme pentru portoricani.

Mai mult, când am mers la câteva zile să vizităm cel mu i mare radiotelescop din lume, banalul fapt. că era închis, ne-a prevenit de tot ce putea fi mai rău. Abia părăsisem drumul plin de curbe şi intrasem din nou pe autostrada spre San Juan, când norii, la început mici, s-au ceoncentrat cel mai scurt timp în nişte nori negri, diabolici. Erau fulgere strălucitoare, de o mărim nemaivăzută până atunci, iar eu eram foarte bucuros să nu sta chiar în mijlocul acelui infern. În casă am realizat că Arecib nu ar fi trebuit să aibă porţile închise. De atunci am mai trecu, prin ceva: un fulger s-a descărcat exact lângă stradă, în timpul unui tur cu motocicleta, iar de atunci am un profund respect pentru aceste lucruri!

Era clar că Arecibo nu mă voia. Am primit informaţi despre numeroase incidente spectaculoase, petrecute în legătur cu fenomenul OZN din Porto Rico.

Părea aproape că OZN-urile proveneau de acolo sau c. aveau cel puţin o bază secretă.

A

În „Laguna Cartagena”.

Din anul 1987, apariţiile de obiecte de zbor neidentifica; s-au înmulţit mai ales la sud-vest de Porto Rico. Cele mai multe dintre aceste incidente par să se concentreze în zona dintre oraşele Cabo Rojo şi Lajas. Aici se găseşte un lac de mai mulţi kilometri lungime, „Laguna Cartagena”. La sud se întinde lanţul muntos Sierra Bermeja.

La 31 mai 1987 către ora 14 după-amiaza, câteva mii de locuitori din partea de sud-vest a insulei Porto Rico au fost zguduiţi de mişcări puternice de pământ, precum şi de un zgomot ca o explozie puternică, ce venea clar din interiorul Pământului. Pământul s-a mişcat câteva clipe, iar la unele locuinţe au apărut fisuri adânci. Prima dată,

centrul seismologic de pe insulă a anunţat că epicentrul ciudatei mişcări era la 27 m sub Laguna Cartagena, însă ulterior a fost modificat. Acum s-a spus că epicentrul cutremurului a fost la vest de insulă, în largul mării.

Ce s-a mai întâmplat: în nopţile următoare, numeroşi martori oculari au observat cum în zona Lagunei Cartagena pluteau pe cer mai multe obiecte de zbor neidentificate. Iar aceasta nu a

 fost destul: deja din timpul nopţii de dinainte de cutremur, pe la ora două dimineaţa, mai mulţi locuitori au observat un obiect de zbor uriaş, sub formă de farfurie, ce plutea deasupra Lagunei Cartagena de parcă ar fi căutat ceva. O locuitoare căreia i-a aparţinut o bucată de teren, pe care se aflǎ astăzi lacul, a declarat că familia ei a observat deja din 1956 obiecte neidentificate, ce ieşeau şi se scufundau în apele Lagunei Cartagena.

Señor Cruz, director al Civil Defense Agency din Lajas, a observat în mai multe nopţi obiecte ce străluceau puternic, rotunde, dar şi ovale, ce zburau cu rotaţii dreptunghice deasupra zonei. Uneori se scufundau în Laguna şi dispăreau sub ape.

Vizitatori misterioşi

Nu au fost văzute doar obiecte zburătoare, ci şi presupuşii lor ocupanţi, care îi îngrozeau pe locuitorii din regiune.

Astfel, Señora Marisol Camacho, care trăieşte la marginea comunei Maguayo, nu departe de Laguna Cartagena, a primit în noaptea de 13 august 1991 vizita neaşteptată a doua fiinţe ciudate. Dormea, când spre ora 2 dimineaţă a perceput un zgomot neobişnuit, ce părea să vină din balcon. Gândindu-se mai degrabă la musafiri nepoftiţi de origine şi cu intenţii terestre, Marisol s-a apropiat precaut de fereastra balconului. Afară a recunoscut două personaje, ce discutau într-o limbă necunoscută ei. A ridicat încet jaluzelele, şi s-a uitat la cele două fiinţe ciudate, pe care vi le puteţi închipui.

Ambii cercetau plantele de pe balcon, şi anume o plantă decorativă tropicală cu numele de *Monsterosa delicioasa,* care din cauza numeroaselor găuri din frunze se mai numeşte şi „Brânza Schweizer” (*Queso Suiza*). Au rupt de pe tulpină mai multe frunze şi au scos sunete necunoscute în faţa ei. Părea că erau interesaţi de plantă, la fel ca şi botaniştii noştri.

Ca şi cum ar fi fost paralizată, Marisol Camacho nu se mai putea mişca; doar se uita la cei doi intruşi. Aveau o înălţime de circa 1, 20 m şi capete disproporţionat de mari, în formă de ou, mai înguste în partea de jos. Erau foarte subţirei şi pielea părea să aibă culoarea gri. Aveau ochi frapanţi, mari, oblici, se întindeau până la marginile capului şi nici pupila, nici corneea

141

nu erau ca la ochii normali. Figura acestor personaje neobişnuite era plată, cu o deschizătură îngustă, fără buze, în loc de gură. În ciuda înfăţişării lor, Marisol nu simţea frică; era fascinată şi asemăna fiinţele cu nişte copii.

Braţele ambelor fiinţe erau vizibil mai lungi decât ale oamenilor şi martora le-a observat mâinile subţiri, cu patru degete delicate. Era ca şi cum creaturile acestea ignorau sau nu observau prezenţa la fereastra balconului a doamnei Camachos. Intruşii luau frunze de la planta cercetată şi continuau să discute, vorbind într-o limbă rapidă, ce suna necunoscut. S-au deplasat spre Laguna Cartagena, s-au dus la capătul străzii după un tufiş şi au dispărut din raza vizuală a martorei.

Două săptămâni mai târziu, Marisol Camacho a trecut prin exact aceeaşi experienţă, numai că de data aceasta s-a putut mişca şi a încercat să comunice cu ciudatele fiinţe. Când le-a vorbit, cei doi s-au uitat la ea şi au fugit pe stradă, dispărând tot în direcţia Lagunei Cartagena.

O întâlnire înfricoşătoare la lumina zilei în această perioadă, într-o zi de la sfârşitul lui august 1991, pe la ora 11: 30 la prânz, portoricanul Ulises Pérez mergea

cu motocicleta pe un drum neconsolidat, cu pietriş. Era în drum spre o fermă de vite, aflată undeva între satul La Parquera şi Laguna Cartagena. Nefiind atent, a intrat într-o baltă de apă şi motorul i s-a oprit. Când încerca să repornească motocicleta, privirea i-a alunecat pe un canal de irigare de pe o stradă paralelă. Acolo a observat o fiinţă umanoidă. Ulises Pérez descria răscolitoarea întâlnire astfel:

„Dintr-odată am văzut ceva, ce stătea pe o buturugă din lemn, lângă un copac şi aplecat peste ea. Pielea acestei fiinţe era precum carnea crudă – cam ca atunci când se taie o bucată de piele, iar tăietura este albicioasă, cu puncte roşii. Cam aşa arăta. Era o piele palidă, albicioasă, asemănătoare cu cea a salamandrelor de culoare deschisă.

Ne-am uitat o clipă unul la celălalt fără să ne mişcăm. Nu-mi este ruşine să recunosc că acel lucru îmi provoca frică, şi am încercat să repornesc motocicleta, ca să plec repede de acolo.

Când m-am mişcat, creatura a sărit şi a dispărut în apa canalului — i-am văzut picioarele dispărând sub nuferi. Am lăsat motocicleta acolo şi am fugit. Când am ajuns acasă, am povestit agitat ce am văzut. Prietenii şi rudele mele nu voiau să mă creadă, de aceea am hotărât, să ne întoarcem în acel loc. Totuşi, când au văzut nuferii striviţi, m-au crezut şi a început să le fie şi lor teamă”.

Conform lui Ulises Pérez, fiinţa este identică cu cea din cazul menţionat anterior. Cel mai mult l-a impresionat capul, cu ochii negri, uriaşi. Ca şi la celelalte întâlniri, şi aici există o legătură de prost augur cu Laguna Cartagena, căci de acolo vine respectivul canal de irigare.

Incidente de acest fel, care se ridică la sute, întăresc presupunerea că aceste ciudate fiinţe au un fel de bază sub Laguna Cartagena sau altundeva pe insula Porto Rico. Într-adevăr, numărul neobişnuitejor întâlniri, al groaznicelor

mutilări de animale şi al altor fenomene de pe această insulă enigmatică foarte mare. Iar OZN-urile zboară în continuare, îi înfricoşează pe cetăţeni, chiar şi pe soldaţi. Uneori mai tare decât ar fi justificat. Căci deja s-a ajuns la confruntări dramatice, terminate, după toate probabilităţile, dramatic!

Zgomote mortale pe cer

Cel mai spectaculos incident, în cursul căruia au căzut victime unui obiect de zbor necunoscut chiar avioane militare împreună cu încărcătura lor, este cel care a intrat în istoria fenomenelor OZN drept „Incidentul Cabo-Rojo”, denumit după locul desfăşurării incredibilei întâmplări din seara zilei de 28 decembrie 1988.

Către ora 19: 45 a serii în discuţie, numeroşi oameni au văzut pe cer o lumină albastră, ce survola munţii Sierra-Bermeja (aflaţi în sudul Lagunei Cartagena). Când s-a apropiat, culoarea OZN-ului s-a schimbat în galben-portocaliu, şi în final martorii au fost în stare să recunoască un obiect uriaş, triunghiular, ce avea dedesubt o formă semisferică.

Dintr-odată, la faţa locului au apărut doi piloţi ai US-Navy şi avioane tip F-14 „Tomcat” şi au procedat la urmărirea

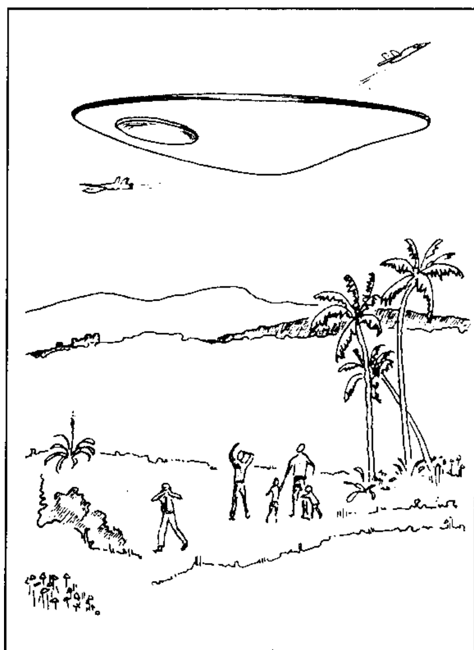

Fig. 10. Peste 100 de martori oculari înmărmuriţi au observat în seara zilei de 28 decembrie 1988, cum un OZN uriaş pur şi simplu i-a „înghiţit „pe doi piloţi americani de la bordul avionului tip F-14 „Tomcat”. Nici până astăzi nu s-a găsit vreo urmă a echipajului! Autorităţile militare din Porto Rico şi SUA dezmint şi acum incidentul

 obiectului de zbor necunoscut. Drept răspuns, OZN-ul a încercat să-l evite, schimbându-şi brusc direcţia de zbor. Când nu-i reuşea, se oprea brusc în aer şi plutea în acelaşi loc. Unul dintre cei doi piloţi, care se apropiase primejdios de mult. fusese aproape de a intra în coliziune cu el.

Între timp se adunaseră mai mult de 100 de martori, care urmăreau incitantul scenariu cu încordare mărită. Mulţimea de oameni striga foarte agitată căci toţi erau convinşi că în clipa următoare va urma o coliziune însoţită de o explozie. Totuşi, coliziunea aşteptată de toţi nu s-a produs.

În schimb, s-a produs ceva cu totul neaşteptat: primul dintre cei doi piloţi a dispărut fără urmă. Când s-a

apropiat de OZN celălalt „Tomcat” din partea dreaptă, a dispărut şi el, pur şi simplu în aer!

Imediat după acest incident, obiectul zburător s-a întors şi a plecat înspre micul lac cu palmieri. În mod surprinzător, acolo s-a împărţit în două jumătăţi, iar martorii oculari au văzut o explozie puternică, dar nezgomotoasă. După aceea, o jumătate a zburat spre nord, în timp ce cealaltă s-a îndepărtat cu mare viteză înspre est. Ambele părţi ale obiectului au dispărut la orizont.

O serie de martori oculari a observat un al treilea pilot, ce părea să sondeze de la o distanţă sigură cele ce se întâmplau. Când acest pilot a observat ce se petrecea în imediata apropiere a obiectului de zbor, a încercat să dispară de acolo cât mai repede. Totuşi, în acea clipă s-au apropiat trei „lumini” roşii de la obiect, au urmărit al treilea F-14 şi au dispărut împreună cu avionul la nord de Porto Rico. Cele trei „Tomcat” – precum şi cei din interior – au dispărut fără nicio urmă, până în ziua de astăzi!

Cu toate că incidentul, cu urmări sigur fatale pentru echipaj, a fost urmărit de peste 100 de martori oculari, ce îl confirmă sub jurământ, autorităţile SUA şi Porto Rico continuă până astăzi să nege că s-ar fi desfăşurat vreodată incidentul nezgomotos de pe cer. Însă pentru locuitori este o experienţă reală: când eu însumi mi-am desfăşurat acolo cercetările în august 1997, directorul de stat al „Mutual UFO NetWork”, Señor Cesar Remus mi-a confirmat veridicitatea întâmplărilor de pe 28 august 1988.

„Incidentul Cabo-Rojo” nu a rămas singurul de acest fel. Deja cu şase săptămâni mai înainte, pe 16 noiembrie 1988, s-a

anunţat un eveniment la fel de dramatic. Conform declaraţiilor ufologului portorican Jorge Martin, acesta s-a petrecut deasupra oraşului San German, aşezat în nord-estul Lagunei Cartagena.

Dispariţii misterioase

Nu este nicio îndoială că pe şi deasupra teritoriului Porto Rico au avut loc întâmplări sinistre, şi se mai petrec

chiar şi astăzi. În timpul şederii mele pe această insulă – chiar când mă lăsam pradă lucrurilor mai puţin spectaculoase de pe plajă

— mi-a sărit în ochi activitatea febrilă a US-Navy şi Air Force. Avioane F-14 „Tomcat” patrulau neîncetat pe coastă, dar şi în interiorul insulei, de regulă în formaţiuni de câte două aparate, dar şi în grupuri mai mari. Pentru decolări şi aterizări, armata folosea şi pistele aeroportului internaţional din capitala San Juan.

Am avut impresia că forţele armate erau foarte conştiente că nu erau singurele care domneau în insulele Caraibe. Ce secrete se ascundeau în acest paradis tropical? Numeroase persoane serioase sunt foarte convinse că, ori pe coastă, ori în pădurile de nepătruns din interiorul insulei, sunt găzduite bazele acelor presupuse obiecte de zbor extraterestre.

Una dintre aceste regiuni cu păduri virgine din Porto Rico, unde s-au petrecut nenumărate incidente misterioase, este pădurea tropicală El Yunque. Acolo se produceau din timpuri vechi dispariţii inexplicabile de persoane civile. La începutul anilor ’80 s-a întâmplat chiar să se prăbuşească în pădure un obiect de zbor neidentificat, iar zona a fost imediat blocată de către armata americană. De atunci circulă cele mai incredibile zvonuri. Se vorbeşte chiar despre o colaborare, sau cel puţin trecerea sub tăcere a activităţilor extraterestre, de către forţele armate ale Statelor Unite ale Americii.

Dacă Porto Rico într-adevăr găzduieşte una sau chiar mai multe baze ale unei inteligenţe ce nu provine de pe această planetă, atunci consecinţele ar fi atât de şocante, încât vor zdruncina din temelii toate instituţiile societăţii noastre.

Căci atunci „ei” ar fi deja printre noi…

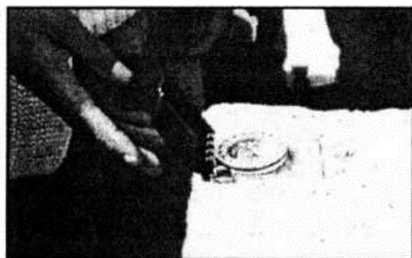
Informaţiile şi indiciile de călătorie pentru acest capitol le găsiţi în partea finală, „Drumul către amplasări”.

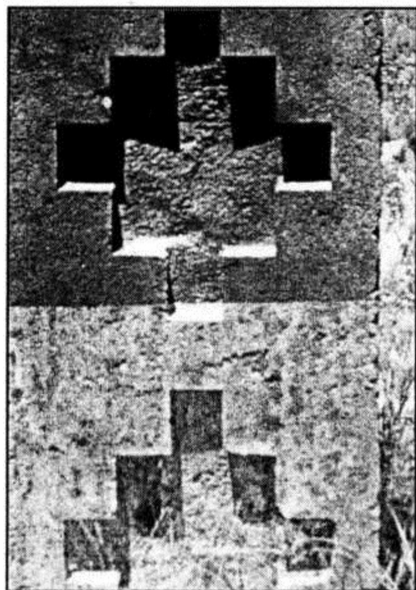

31. *Şi aici totul este diferit faţă de normal: toţi copacii cresc în afara cercului, cine stă în interiorul lui ia, fără să vrea, o poziţie înclinată.*

32. *Toţi monoliţii din Tiahuanaco şi Puma Punku prezintă oscilaţii magnetice evidente.*
Se nor Reinaldo în timp ce făcea măsurători cu busola.

33. *Niciodată, nici înainte şi nici după aceea, nu au existat probleme cu pozele făcute cu aparatul meu de fotografiat de buzunar. Numai această fotografie, făcută de mine la locul unei aterizări OZN de lângă ruinele de la Tiahuanaco, are o dungă transversală ce delimitează diferenţele culorilor.*
Cauza este necunoscută.

34. *Gloria al Dragă Cortez – la dreapta autorului – a fost în primăvara anului 1989 martoră la o întâlnire la mică distanţă cu un OZN, ce plutea deasupra ruinelor de la Tiahuanaco (Bolivia).*

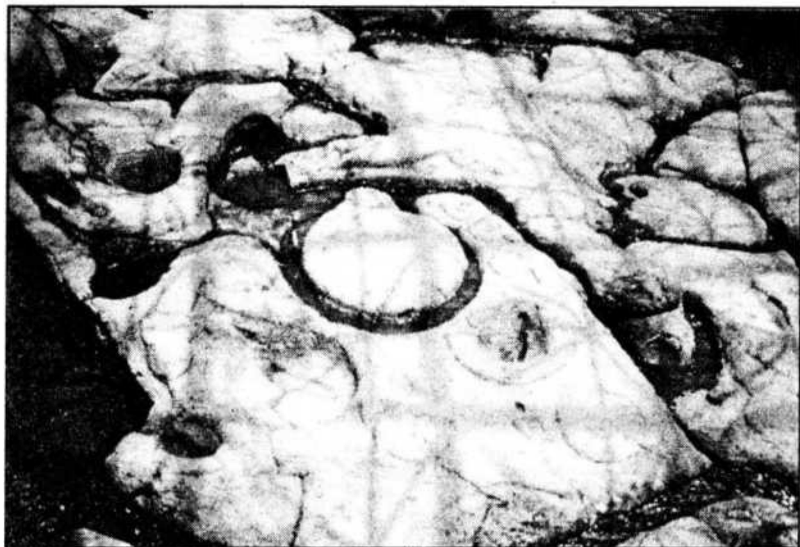
55. *Gigantica lucrare din piatră de la Puma Pun/cu, situată în Anzi, la 4.000 m înălţime. Oare cu mult timp înainte, nişte astronauţi ciudaţi au reuşit să se întoarcă printre stele cu ajutorul unei moderne baze tehnice?*

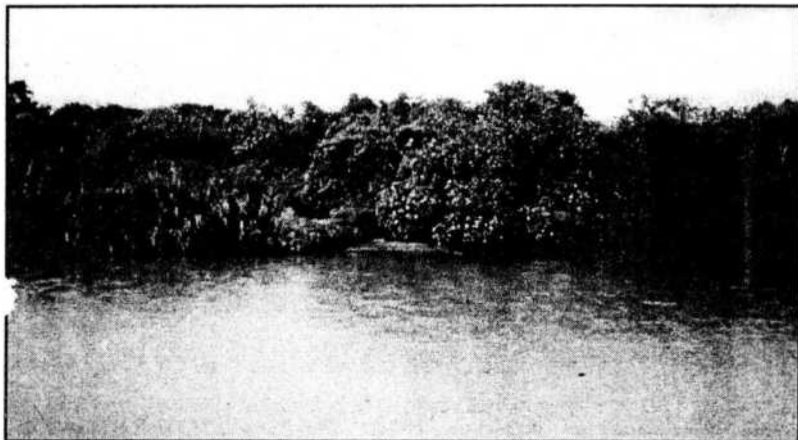

36. *Alături de marile minuni ale lumii, în podişul din Columbia se află amplasarea arheologică de la San Agustín. Aici sunt nenumărate statui misterioase, ce ne privesc întrebătoare, ca şi cum ar aştepta de la noi explicaţii privind provenienţa lor neexplicată.*

37. *într-o stâncă din râul Quebrada de Lavapatas a fost făcut în timpuri preistorice un complex sistem de canale, jgheaburi şi adâncituri. Părerile arheologilor despre această minunată lucrare, numită „Fântâna spălării picioarelor”, se contrazic.*

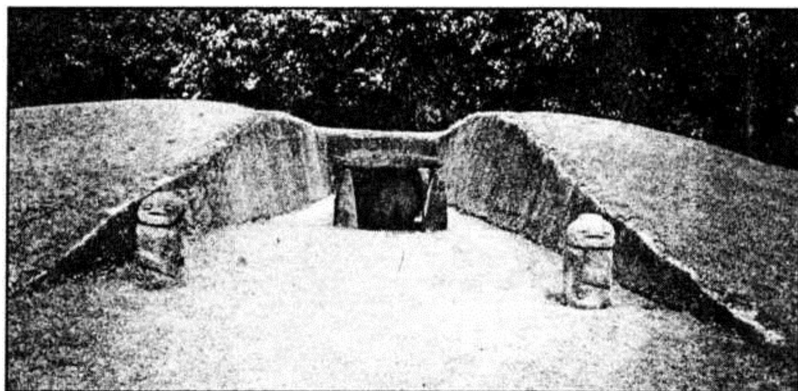

38. *O bună bucată din drum se face de-a lungul râului Rio Magdalena, ce izvorăşte din podişul Arizilor, nu departe de San Agustín.*

39.*În San Agustín se găsesc mereu dolmene ca cele din cultura megalitică europeană.*

40. *Cu numai câteva săptămâni înainte de vizita mea în podişul Columbian, trei turişti americani au murit în acest loc. Cascada are aici mai bine de 150 m lungime!*

Despre piramide necunoscute şi vizitatori din alte dimensiuni

Chiar în apropierea piramidelor în trepte, despre care nici măcar locuitorii nu ştiu aproape nimic, se află „Peştera Guanchen” din Badajos. Acest nume sună aproape la fel cu acela al locului de prost augur, „Banjos”.

— în zadar căutat în întreaga Catalonie, pe teritoriul Spaniei.

Numai un gând spontan, o idee vagă, ce mi-a venit acolo, pe insula de vacanţă Teneriffe, departe de plaje, unde se desfăşoară viaţa mondenă: oare acesta era locul acela în care, acum mai bine de o

sută de ani, doi copii cu pielea verde, de origine nedefinită, au intrat în continuumul nostru spalio-temporal?

Poate că şi versiunea spaniolă a misterioasei istorii a celor doi copii, veniţi dintr-un enigmatic „altundeva", avea un sâmbure de adevăr şi nu era doar o copie grosolană a „Woolpit-Saga" din Anglia, aşa cum au presupus mulţi.

„Fabula este un pod, ce duce către adevăr". Proverb arab)

D

e multe decenii circulă o poveste plină de fantezie prin literatura care se ocupă cu fenomene neobişnuite. Mai exact spus, sunt de fapt două: şi anume o versiune englezească şi una spaniolă a unei întâmplări spectaculoase, ce nu se încadrează în banalul cotidian.

A

În august 1887, în timp ce se aflau pe câmp la culesul recoltei, câţiva ţărani au găsit lângă intrarea într-o peşteră, doi copii străini, ce plângeau amarnic. Erau un băiat şi o fată; vorbeau o limbă necunoscută ţăranilor. Nimeni din satul catalon *Banjos* nu era în stare să înţeleagă cuvintele celor doi copii nefericiţi.

Acesta nu a fost singurul lucru neobişnuit la perechea apărută din neant. Mult mai misterios a fost faptul că îmbrăcămintea celor doi copii era făcută dintr-un material necunoscut ţăranilor. Iar atât pielea băiatului, cât şi a fetei, era verzuie.

Din ţara crepusculului

Cei doi copii găsiţi au făcut o impresie deosebită. Pentru a-i linişti, primarul din Banjos a luat perechea acasă. Acolo le-a oferit mâncare celor doi copii absolut înfometaţi, însă aceştia au refuzat orice fel de hrană în următoarele cinci zile.

Nu au băut decât apă proaspătă de izvor, până când au descoperit un coş plin cu fasole verde coaptă şi şi-au potolit foamea. Din acel moment s-au hrănit numai cu

fasole şi apă. Un amestec interesant, dacă pot să spun aşa.

Băiatul, care se vedea clar că este cel mai mic dintre fraţi, a fost mult prea slăbit din cauza lungii înfometări şi în decurs de o lună a murit. În schimb, sora lui şi-a revenit şi a început să înveţe limba spaniolă. Când a ajuns s-o stăpânească într-atât

încât să poată discuta inteligibil cu cei din jur, a început să povestească despre originea ei. Aceasta a făcut întreaga poveste şi mai de neînţeles.

După cum lăsa fata să se înţeleagă, ei veneau dintr-o ţară, în care domnea veşnic crepusculul şi Soarele nu strălucea niciodată. Delimitarea naturală era făcută de un râu mare, peste care puteau vedea cealaltă ţară scăldându-se în lumina Soarelui. În această ţară a crepusculului se ducea o viaţă paşnică. Totuşi într-o zi. copiii au auzit un zgomot asurzitor şi s-au trezit în însoritul Banjos.

Curioşii locuitori din sat au încercat să găsească ascunsa intrare în „cealaltă lume”, după descrierea făcută. Oricât au căutat, nu au găsit nicăieri vreo trecere sau poartă, prin care să poată intra în lumea descrisă de fată. Aceasta s-a acomodat cu timpul la noua viaţă, iar pielea şi-a pierdut treptat culoarea verzuie. Totuşi, fata a murit după cinci ani şi a luat secretul cu ea în mormânt.

Numai o copie grosolană?

Am menţionat de la început: există două versiuni ale acestei poveşti de prost augur. Cealaltă versiune, provenind din Anglia, s-a petrecut în timpuri mult mai înaintate, în satul Woolpit, la Bury St. Edmunds, comitatul Suffolk. Într-adevăr, străvechile cronici de biserică din secolul al XIII-lea ilustrau strania apariţie a doi copii cu pielea verde. Perioada exactă s-a stabilit în timpul domniei regelui Stephan, undeva între anii 1135 şi 1154.

William von Newburgh, un cronicar bisericesc, a relatat raportul său despre copiii cu pielea verde, materializaţi la Woolpit, cu următoarele cuvinte:

„Nu pot omite a scrie despre o minune ce nu s-a

întâmplat de la începuturile timpurilor, şi care s-a petrecut sub domnia regelui Stephan. Am ezitat mult timp în a crede, cu toate că s-a produs multă vâlvă în popor. Mi se pare ridicol să crezi o poveste fără a avea vreo dovadă, sau având dovezi foarte nesigure. Am fost copleşit de greutatea atâtor martori credibili, astfel încât o cred şi eu şi mă mir că raţiunea mea năzuia zadarnic să o înţeleagă.

În Anglia există un sat, aflat la patru sau cinci mile depărtare de venerabila mănăstire a fericitului rege şi martir, Edmund.

unde se pot vedea anumite morminte din timpuri imemorabile, ce în limba engleză se numesc *wolfpittes* [ceea ce poate fi tradus prin „vizuina lupului” sau „peştera lupului”; H.H.] şi care au dat şi numele aşezării alăturate. S-a întâmplat în timpul recoltei, când ţăranii recoltau grâul şi astfel au dat peste o fată şi un băiat, cu pielea în întregime verde şi îmbrăcaţi în haine din material şi de culoare necunoscute. Au fost pe câmp până când i-au luat ţăranii şi i-au dus în sat, unde tot poporul s-a adunat în grabă, pentru a vedea minunea”.

De asemenea, copiii au refuzat mâncarea dată de oameni; prima dată au mâncat fasole verde proaspătă, după care au început să consume de toate. Şi aici, băiatul moare în scurt timp din cauza înfometării.

Înclinaţii evlavioase în ceea ce priveşte circumstanţele apariţiei lor şi originea lor, cronicarii au câteva mici divergenţe. Stareţul Ralph von Coggeshall, a cărui abaţie se află la circa 30 de mile sud de Woolpit, a observat că ambii copii au venit dintr-o ţară în întregime verde, locuită de oameni cu pielea verde. Nu exista Soare şi erau scufundaţi în crepuscul. Fraţii îşi păzeau turma într-o zi, au ajuns la o peşteră iar când au intrat au auzit un sunet ca de clopot. Devenind curioşi, au mers prin acea peşteră până au ajuns la o altă ieşire. Când au ieşit, lumina puternică a Soarelui şi temperatura neobişnuită i-a făcut să leşine.

Când şi-au revenit, au fost speriaţi de zgomotul ce se apropia de ei. Copiii au încercat să fugă, însă nu au mai găsit intrarea în peşteră şi au fost luaţi prizonieri.

În schimb, în raportul lui William von Newburgh, cei doi copii cu pielea verde nu au fost găsiţi la intrarea într-o peşteră, ci în câmp deschis. Aici se dă şi un loc de origine:

„Venim din ţara sfântului Martin; acesta este cel mai mare sfânt al nostru... într-o zi am păzit pe câmp turma tatălui nostru, când am auzit o gălăgie mare, ca şi cum ar fi bătut toate clopotele sfântului Martin în acelaşi timp. După aceea am văzut negru în faţa ochilor. Brusc, ne-am pomenit în câmpul vostru de grâu”.

 în această versiune, fata s-a întors în ţara de unde venise, o ţară creştină, cu biserici, despărţită de „Ţara luminii” printr-un râu lat.

Nu mai este nevoie să menţionez că respectiva „Ţară a sfântului Martin” nu poate fi localizată nicăieri. În schimb, se poate citi ceva printre rândurile evlavioaselor cronici. Atât Ralph von Coggeshall, cât şi William von Newburgh, s-au străduit să îmbogăţească raporturile lor cu elemente ale învăţăturii creştineşti. Aluziile la sunete de clopote şi biserici sar clar în ochii cititorului.

Ceea ce nu se poate trece cu vederea, sunt asemănările dintre versiunea englezească şi omoloaga ei spaniolă. Acestea nu se rezumă la curgerea cursului evenimentelor, ci şi la numele unor participanţi. Numele primarului spaniol, Ricardo da Calno, corespunde cu cel al cavalerului ce i-a luat la el acasă pe ambii copii verzi din Woolpit, care se numea Sir Richard de Calne.

Sună destul de asemănător – din aceste coincidenţe, observatorii sceptici trag concluzia că „versiunea spaniolă” reprezintă o repovestire a acelor întâmplări petrecute de fapt în Anglia medievală. Concluzia sună, trebuie să recunosc, destul de plauzibil.

Pe urmele unui popor dispărut

Eram pregătit să accept orice afirmaţie drept ultimele cunoştinţe în legătură cu Banjos, dacă nu mă

punea altceva pe gânduri. Aici trebuie să descriu o scenă petrecută pe o insulă din Atlantic, ce poartă porecla de „Insula eternei primăveri”. Este vorba de Insulele Canare, ce aparţin de Spania. În acest caz special este vorba despre insula Teneriffa.

Locuitorii străvechi ai Insulelor Canaresunt aşa-numiţii *guanchen,* a căror origine – fiecare o foloseşte pe cea care-i place – se trage din Sahara, de pe mitologicul continent Atlantida sau pur şi simplu dintr-un loc necunoscut. Cu siguranţă nu se poate spune decât că nu se ştie nimic exact.

Faptul că ştim încotro s-au dus, nu este o laudă a civilizaţiei noastre occidentale. Lexiconul scrie pe scurt că au „dispărut”. Realitatea este ruşinoasă căci poporul guanchen a fost decimat

În cea mai mare parte de către conchistadorii spanioli în secolul al XV-lea. Puţinii supravieţuitori au fost complet asimilaţi de intruşi până la sfârşitul secolului al XVI-lea. Cert este că populaţia originară a Insulelor Canare a dispărut complet.

Iar acum urmează ceva foarte interesant: se pare că aceşti *guanchen* aveau o nuanţă de oliv. Deci, mai clar, o culoare a pielii cu o intensitate mai mare sau mai mică de verde!

Unii etnologi stabilesc o legătură de rudenie a celor din Canare cu berberii din Sahara nord-africană. Într-adevăr, chiar şi astăzi, pielea unor berberi se colorează în albastru – ceea ce duce de multe ori la o legătură cu coloratura de maro-ocru.

Încă o dată în căutare de piramide...

Guanchen au lăsat posterităţii – iar acest fapt este la noi aproape necunoscut – un număr de piramide învăluite în mister. Am auzit pentru prima dată de ele la începutul anilor ’90, când un cunoscut, care conduce în Teneriffa o şcoală de drumeţie, mi-a povestit despre ele. A durat până la Paştele din 1997 să am posibilitatea de a vedea personal relicvele poporului dispărui. Guanchen. Nu a fost un lucru

uşor, deoarece nici chiar în insulele Canare nimeni nu este informat de existenţa lor. O amplasare – căci după ultimele mele informaţii sunt mai multe – se află în orăşelul Güímar din sudul insulei Teneriffa. Mi-a luat aproape o zi să ajung acolo cu o maşină închiriată; cu slabele mele cunoştinţe de spaniolă, am întrebat nenumăraţi locuitori de piramide. Cei mai mulţi nu ştiau nimic despre existenţa lor, iar cei câţiva care aveau idee puteau să-mi dea numai nişte indicii vagi.

Şi astfel am colidant, până când am dat în final de obiectul căutărilor mele – şi anume în Güímar, care s-a transformat în mărturii ale timpurilor străvechi. Construcţiile în formă de piramide în trepte sunt ascunse de privirile curioase ale oamenilor în spatele unor garduri construite. Aparent s-a făcut acolo un fel de „muzeu-parc”, ce are o tăbliţă cu inscripţia *Parco etnografico de Giiimar.* Aceasta nu pare să anunţe acele construcţii.

Ceea ce m-a mirat au fost piramidele, care erau un fel de tabu. L-a fel cum s-a întâmplat şi la descoperirea numeroaselor piramide chinezeşti (vezi capitolul 4).

Acum mă întorc pentru ultima dată la povestea de prost augur a celor doi copii cu pielea verde – în „varianta spaniolă”. Căci chiar în apropiere de piramida în trepte, despre care nu prea ştiau nici măcar localnicii, se află „Peştera Guanchen” din Badajos. Acest nume suna aproape la fel cu acel loc, Banjos, căutat zadarnic în întreaga Catalonie, pe teritoriul Spaniei.

Numai un gând spontan, o idee vagă, ce mi-a venit acolo, în Teneriffa, departe de plajele unde se desfăşură viaţa mondenă: oare acesta este locul în care, acum mai bine de o sută de ani, doi copii cu pielea verde, de origine nedefinită, au intrat în continuumul nostru spaţio-temporal?

De unde au venit copiii verzi? Dintr-o altă dimensiune, o lume paralelă, ce coexistă paşnic alături de universul nostru vizibil, pe care noi îl acceptăm cu uşurinţă

drept unica realitate? între timp, această idee a lumilor paralele nu a mai fost privită nici de oamenii de ştiinţă drept SF. Oare cei doi au venit dintr-o realitate ce se află alături de noi?

Atunci, poate că şi versiunea spaniolă a poveştii celor doi copii, veniţi dintr-un enigmatic „altundeva”, are un sâmbure de adevăr şi nu este doar o copie grosolană a „Woolpit-Saga” din Anglia, aşa cum au presupus mulţi.

Oare vom reuşi cândva să aducem lumină în acel teritoriu de prost augur, pierdut, în sensul propriu, în spaţiu şi timp?

Informaţiile şi indiciile de călătorie pentru acest capitol le găsiţi în partea finală, „Drumul către amplasări”.

Doar forţa spiritului este mai mare

Case cu fantome şi locuri „ne-suspecte”.

În fosta curte parohială din Wang – care atunci era încă adăpostită în apropiere de Stadl – se află astăzi o mănăstire. Slujbele se fac acolo unde cei dedicaţi spiritului petreceau de multe ori nopţi întregi la lumina lumânărilor, studiind.

Mai mereu, atât măicuţele, cât şi localnicii, murmurau poveşti extraordinare despre întâmplări inexplicabile, în care fuseseră implicate generaţii întregi de preoţi. De multe ori preoţii, ai căror ajutoare şi bucătărese trăiau în deplină groază, vedeau cum clanţele sunt apăsate de mâini invizibile, uşile şi ferestrele se trânteau brusc şi geamurile se spărgeau zgomotos, cu toate că afară nu se simţea nicio urmă de adiere.

„Gândul morţii nu mă nelinişteşte deloc, deoarece am convingerea că spiritul nostru are o natură indestructibilă”. Johann Wolfgang Goethe (1749 – 1832)

N

u ştiu dacă regiunea este cea care-i poate influenţa atât de mult pe locuitorii ei şi atitudinea lor: căci există

anumite locuri în care oamenii sunt cunoscuţi pentru puternica înclinaţie de a vedea lucruri Ce scapă „înţelegerii umane sănătoase”. Vechile cetăţi şi castelele din Anglia şi Scoţia sunt atât de cunoscute pentru desele apariţii de spirite şi enigmele PSI, încât ghizii, în locurile cele mai bântuite de nenorociri, s-au trezit într-un adevărat haos de piaţă.

La fel pare să se întâmple şi cu regiunea în care trăiesc eu. Astfel, în sud-estul Bavariei este o zonă „binecuvântată” cu case cu fantome, precum şi cu locuri. În care nimic nu pare suspect. În popor mai sunt încă deosebit de vii poveştile cu fiinţe fantomatice şi apariţii fosforescente, ce deja i-au speriat foarte tare pe unii şoferi.

Mă întreb dacă într-adevăr este numai o invenţie a unei regiuni, în care s-au transmis din uşă-n uşă nişte superstiţii şi credinţe foarte adânc înrădăcinate. Ambele au originile într-o altă realitate. Chiar şi în această perioadă de raţionalism iluminat, acestea nu pot fi ignorate atât de uşor, ca fiind nişte poveşti pentru copii.

Nori strălucind albastru în noapte

Este un peisaj de-a dreptul pitoresc; eu însumi m-am dus acolo de nenumărate ori. Este vorba de strada ce duce de la Schnaisee la Wasserburg am Inn. Cel care trece după câţiva kilometri pe lângă mica aşezare Kling, nu-şi prea poate da seama că suprafaţa aceea lipsită de importanţă a fost odată o cetate foarte importantă, distrusă la începutul secolului al XIX-lea.

În secolele al X-lea şi al XI-lea, respectivul burg constituia centrul domeniului contelui von Kling. La începutul secolului al XII-lea, Kling a intrat în posesia comitatului von Wasserburg, iar în anul 1259 a preluat casa de Wittelsbach. Aceasta l-a făcut pe Kling unul dintre cei mai mari proprietari de pământuri Bavaria. Însemnătatea acestui lucru se măsoară prin faptul că în 1543 cetatea a cuprins şi un foarte mare castel, care a fost mai mult de 250 de ani sediul comitatului Kling. Castelul a

servit drept reşedinţă de vânătoare, loc de retragere în caz de război şi loc de popas în drumul nobilei *Crem e de la Crem e* din acele timpuri. În 1803, după dizolvarea statelor germane, castelul şi-a pierdut repede importanţa iar în anul următor a fost scos la licitaţie şi demolat.

Astăzi numai o plăcuţă aflată pe locul respectiv mai indică ruinele cetăţii Kling. Mai sus de micul sat se mai pot admira cam 20 de metri din zidul de sud. Între anii 1976 şi 1980, mai mulţi elevi şi profesori de la şcoala de acolo, precum şi voluntari, au lucrat la degajarea şi restaurarea zidului.

Astăzi nimic nu mai aminteşte de tribunalul care a funcţionat acolo în mod regulat între anii 1100 şi 1800. Nu rareori s-au dat pedepse draconice împotriva ţăranilor ce practicau braconajul şi a localnicilor nerespectuoşi. Urmând obiceiurile acelor timpuri, se dădea mult prea des pedeapsa cu moartea – după „îngrijirea" din belşug a delincvenţilor prin schingiuire pe „banca de întindere", erau spânzuraţi, li se tăia capul sau erau chiar spintecaţi. Cei condamnaţi la moarte prin jupuire erau legaţi de un dispozitiv mare, aflat la doi kilometri de castel.

Această bucată de stâncă se mai vede şi astăzi acolo, la mai puţin de zece metri de marginea străzii ce duce la Evenhausen. De multe ori, şoferii care au trecut noaptea pe acolo au observat nori strălucitori, coloraţi ciudat în albastru, care se întindeau ca într-o horă şi pluteau deasupra pietrei, după care se adunau din nou. Oare sunt doar iluzii optice sau poveşti extrem de romantice ale unor contemporani doritori de îmbogăţire? Sau există într-adevăr ceva ce a supravieţuit morţii fizice şi este legat de aceste locuri suspecte din oarecare motive?

Parapsihologia ne învaţă că puterea spiritului este mult mai mare decât cea a materiei.

Spiritele din spatele zidurilor mănăstirilor

Nu departe de localitatea Kling, drumul se ramifică în direcţia Gars am Inn. La jumătatea drumului se află

ţinutul Wang, ce pare de asemenea să posede un fel de fantome legate de locul respectiv.

În fosta curte parohială din Wang – care atunci mai era încă adăpostită în apropiere de Stadl – astăzi se află o mănăstire. Slujbele se fac acolo unde, înainte, cei dedicaţi spiritului petreceau de multe ori nopţi întregi la lumina lumânărilor, studiind.

Mai mereu, atât măicuţele, cât şi localnicii, murmurau poveşti extraordinare despre întâmplări inexplicabile, în care erau implicate generaţii întregi de preoţi. Deseori, preoţii, ai căror ajutoare şi bucătărese trăiau în deplină groază, vedeau cum clanţele sunt apăsate de mâini invizibile, uşile şi ferestrele se trânteau brusc şi geamurile se spărgeau zgomotos, cu toate că afară nu se simţea nicio urmă de adiere.

La numai câţiva kilometri după Gars era mănăstirea Au, aşezată foarte romantic într-o cotitură a Inn-ului. Ani de-a rândul, fabrica de bere a mănăstirii a folosit construcţia din vale, ridicată foarte aproape de povârniş, drept depozit pentru gheaţă. Fosta pivniţă de bere se întindea mai mult înspre deal, iar şinele parcă treceau printr-un tunel întunecat. Acolo unde generaţii de călugări au stivuit rânduri întregi de butoaie cu bere, acum se mişcă dintr-o parte în alta ca împins de o mână-fantomă, un vechi vagon-platformă pentru gheaţă. Când am văzut clădirea învechită, se lucra intens la ea. I se schimbase proprietarul şi era restaurată. Oare era noaptea trezit din somn de nişte zgomote bizare?

La mica biserică de lângă mănăstirea Seeon s-au adunat în cimitir numeroşi morţi din casele nobile germano-ruseşti, aduşi aici de la Leuchtenberg, pentru odihna veşnică. Pe cele mai multe pietre funerare se găseşte crucea ortodoxă rusă, pe care se află liniile oblice suplimentare. Tot aici este înmormântată o femeie, care până la cea din urmă suflare s-a luptat să fie recunoscută

drept fiica ţarului Nicolae al II-lea, prinţesa Anastasia, ultima supravieţuitoare a familiei ruseşti a

Romanovilor. Acest titlu nu i-a fost niciodată recunoscut şi a luat cu ea în mormânt secretul, care a preocupat istorici şi avocaţi din lumea întreagă.

Se pare că nici în mormânt nu şi-a găsit liniştea, pentru că a părăsit această lume fără a-şi putea clarifica identitatea în mod lipsit de dubii. Numeroşi oameni care au trăit ani întregi în mănăstire, printre care şi actorul Hans Wuprăchtinger, jură că „Anastasia" este cea care lasă urme iama, în zăpada proaspăt căzută.

Cazul Rosenheim

Acestea au fost numai câteva dintre multele locuri din cadrul triunghiului format de Chemsee, Wasserburg şi Rosenheim, în care unele lucruri nu sunt chiar în regulă. Într-un timp existau poveşti pentru copii, în care nişte „văzători de spirite" nu mai voiau să se despartă de drăguţii gălăgioşi de dincolo, adică fantomele care bântuie.

În încheiere, aş vrea să vă mai relatez un caz petrecut acum exact 30 de ani, în Rosenheim. Se deosebeşte complet de poveştile banale cu fantome, pentru că a fost amănunţit documentat de către oameni de ştiinţă. Şi reuşeşte foarte bine să ne arate că între cer şi pământ există mult mai multe lucruri decât am fost învăţaţi la şcoală.

La sfârşitul lui noiembrie 1967, în biroul avocatului din Rosenheim, Adam, s-au petrecut întâmplări absolut misterioase, contrare tuturor legilor fizicii. Tuburile de neon, montate pe tavan la o înălţime de doi metri şi jumătate, se stingeau tot timpul. Electricianul chemat în grabă a constatat plin de uimire că acestea nu erau arse, ci erau învârtite doar 90 de grade în fasunguri. Când acesta cerceta tuburile, ceva a pocnit brusc şi siguranţele au sărit singure, fără niciun motiv. De asemenea, un aparat de copiat împrăştia lichid.

Cel mai îngrozitoare erau perturbările telefonice, care făceau imposibil lucrul în biroul de avocatură. Pentru că toate cele patru aparate sunau în acelaşi timp, au fost întrerupte. Aparatul de taxat înregistra convorbiri ce nu putuseră avea niciodată o

162 = Arenele stranii ale Terrei asemenea lungime. Astronomică notă de plată de la telefon l-au dus la faliment pe avocatul Adam!

Centrala electrică din Rosenheim a fost înştiinţată, întrucât cauza se presupunea a fi dereglările din reţeaua de electricitate. Au fost trimişi mai mulţi lucrători, care au instalat aparate de măsurare a tensiunii, pentru a fi posibilă supravegherea permanentă a biroului. Angajaţilor li s-a recomandat să anunţe imediat dacă au observat ceva ciudat.

Imediat ce aparatele de măsurat au fost instalate, s-a observat ceva uimitor. Benzile de înregistrare, din aparatele sigilate cu plumb, indicau deviaţii absolut inexplicabile până la cea mai înaltă valoare de pe scală. În raportul de verificare al centralei electrice din Rosenheim erau notate următoarele: „Luni, la ora 7: 30, în camera principală, după un pocnet puternic a căzut un tub de iluminat din fasung şi s-a spart pe podea. Totuşi, circuitul electric nu s-a întrerupt. Aparatele au înregistrat deviaţii de până la 50 amperi. A fost inexplicabil, în primul rând că nu au sărit siguranţele. La fel de ciudat a fost faptul că revenirea câmpului la punctul maxim s-a petrecut printr-o curbă, nu printr-o linie dreaptă, aşa cum ar fi fost normal”.

Nu este nicio motivaţie tehnică

Când în loc de neoane s-au adus becuri normale, câteva au explodat. Pentru a se evita rănirile cu cioburile de sticlă, becurile au fost protejate cu plase de sârmă. Toate eforturile de a se stăvili tulburările tot mai deranjante au fost zadarnice. Nici măcar un cablu direct de la centrală, instalat ulterior la agregatul de urgenţă din camere, nu a putut împiedica neobişnuitul fenomen. Tehnicienii nu mai ştiau ce să facă, toate eforturile lor ajunseseră într-un punct mort.

Între timp s-a cerut ajutor într-un loc total diferit: profesorul Hans Bender de la universitatea din Freiburg, ce deţinea singura catedră din Germania pentru ştiinţa nerecunoscută încă, parapsihologia. Când acesta a început

cercetările la 1 decembrie 1967, lămpile de pe holuri se balansau aşa de tare, încât atingeau peretele. Bender a putut să facă o observaţie importantă încă de la început: extraordinarul fenomen şi inexplicabilele deviaţii

163

ale instrumentelor de măsurare se manifestau numai când biroul de avocatură era deschis. În afara acestei perioade nu erau prezente aceste apariţii. Încă înainte de începerea cercetărilor
— care pe baze foarte certe au condus la concluzia că este un caz cu fantome –, profesorul din Freiburg a declarat că întâmplările misterioase veneau de la o persoană din interiorul biroului de avocatură.

Efectul Poltergeist

Foarte curând, suspiciunile i s-au concretizat asupra unei anumite persoane. În permanenţă, instrumentele înregistrau primele deviaţii când intra de dimineaţă în birou ucenica Annemarie Sch., care atunci avea 19 ani. Şi alte observaţii păreau să confirme că apariţiile erau dependente doar de prezenţa Annemariei. Când fata mergea pe culoar, lămpile începeau să se balanseze, corpurile de iluminat explodau şi cioburile se împrăştiau în jurul ei. Annemarie trebuia să fie declanşatorul inconştient al neobişnuitelor fenomene, iar acele întâmplări, care l-au adus pe avocatul Adam aproape de ruină, puteau fi explicate prin influenţe psihokinetice.

Pentru a verifica această ipoteză, au fost efectuate alte două experienţe. Dr. F. Karger, de la institutul Max Planck din Garching, München, şi fizicianul G. Zicha au analizat toate cauzele imaginabile, ce puteau fi valabile pentru deviaţiile inexplicabile ale instrumentelor de măsurat. Nu au descoperit nimic. În final nu au putut decât să remarce „că o explicare a fenomenului cu principiile puse la dispoziţie de fizică nu este posibilă”.

Toate rezultatele obţinute în timpul cercetărilor aveau drept singură concluzie faptul că tulburările erau cauzate de aceeaşi forţă. O forţă misterioasă ce aşa cum

acţiona asupra indicatoarelor instrumentelor de măsurat, tot aşa făcea tuburile de neon să se rotească în fasunguri, becurile să explodeze, lustrele să se balanseze înfricoşător şi tablourile să se rotească pe pereţi. Această forţă nu era oprită nici de un dulap de acte de trei chintale şi jumătate, pe care l-a tras de două ori pe distanţa de 30 de centimetri! Cu siguranţă, şi tulburările telefonice erau provocate

de forţa psihokinetică a Annemariei. La reclamaţia avocatului Adam provocată de notele de plată de la telefon exorbitant de mari, reprezentantul Poştei Federale Germane a instalat un aparat de controlare, ce înregistra toate numerele apelate din birou. De aici a reieşit că deseori, în timpul unui singur minut, s-a format de patru, cinci ori la ora exactă locală, 0119, fără ca vreo persoană să atingă telefonul. Cine cunoaşte vechile telefoane îşi poate singur da seama că o astfel de formare de numere într-un timp atât de scurt este imposibilă. Aparatul de control înregistra numărul 0119 de 50 de ori la rând, sau arăta că se folosea telefonul, fără a se fi vorbit la el.

Un noroc pentru cercetarea parapsihologică

După Crăciunul din 1967, Annemarie Sch. a mai venit la birou pentru exact două săptămâni, după ce i s-a dat concediu din cauza acţiunii inconştiente, dar foarte distructive pentru biroul de avocatură. În perioada de două săptămâni, intensitatea fenomenelor a crescut din nou la nivel maxim. Sertarele ieşeau singure din dulapuri, tablourile şi calendarele se învârteau pe pereţi până cădeau. Lămpile pocneau iar fata a devenit isterică. Din ziua în care Annemarie nu a mai păşit în birou, fenomenele distrugătoare au încetat instantaneu şi toate au reintrat pe un făgaş normal.

Pentru ramura, atunci încă tânără, a parapsihologici, această şansă, de a putea testa capacităţile psihokinetice pe viu, a fost un noroc incredibil. Cercetările ulterioare de laborator, făcute cu fata la institutul din Freiburg, au dat

rezultate semnificative. Pentru Annemarie a însemnat o mare uşurare, căci „adolescenta cu Poltergeist” avea multe necazuri atât pe plan profesional, cât şi pe cel privat.

Chiar legăturile personale se pot distruge în astfel de cazuri. Annemarie era logodită cu un inginer. Acesta mergea des cu prietenii la popice. Când şi-a luat odată prietena, s-a întâmplat inevitabilul: forţa psihokinetică a Annemariei a distrus sistemul electric al pistei de popice. Şocat, inginerul a desfăcut logodna căci lui, om de ştiinţe naturale, i se părea inadmisibil să trăiască

cu o femeie a cărei simplă prezenţă era suficientă ca să distrugă aparatele tehnice.

În acest caz special aş fi avut tendinţa de a prezenta inginerului o viziune asupra lumii care să cuprindă şi forme ale unei realităţi fantastice, de a creiona „activităţile Poltergeist” inconştiente ale Annemariei. Există totuşi o alinare: Annemarie a găsit pe altcineva, cu care s-a căsătorit. De câţiva ani este mama a doi copii. Iar de la acele spectaculoase întâmplări, care au impresionat lumea în urmă cu 30 de ani, nu a mai fost deranjată de întâmplări şi apariţii paranormale.

Oamenii de ştiinţă, care au cercetat-o atunci, au atribuit capacitatea ei tensiunilor la care este supus un om în curs de maturizare, ceea ce este de înţeles. În anii trecuţi a mai fost invitată la câte un talk-show, în rest nu vrea să-şi mai amintească de întâmplările din casa de pe strada König din Rosenheim. Nici biroul de avocatură Adam nu mai există de câţiva ani. Însă numeroşii locuitori din oraşul bavarez îşi mai amintesc exact de evenimentele care animau toate discuţiile din anii 1967 – 68.

Puterea spiritului a primit recunoaşterea ştiinţifică a faptului că este mai sus decât materia.

Hartwig Hausdorf

Informaţiile şi indiciile de călătorie pentru acest capitol le găsiţi în partea finală, „Drumul către amplasări”.

41. *în mijlocul pădurilor tropicale de la San Agustín se află parcul arheologic, cu „Pădurea de statui Această figură cu ochi bulbucaţi duce la gură un obiect nedefinit.*

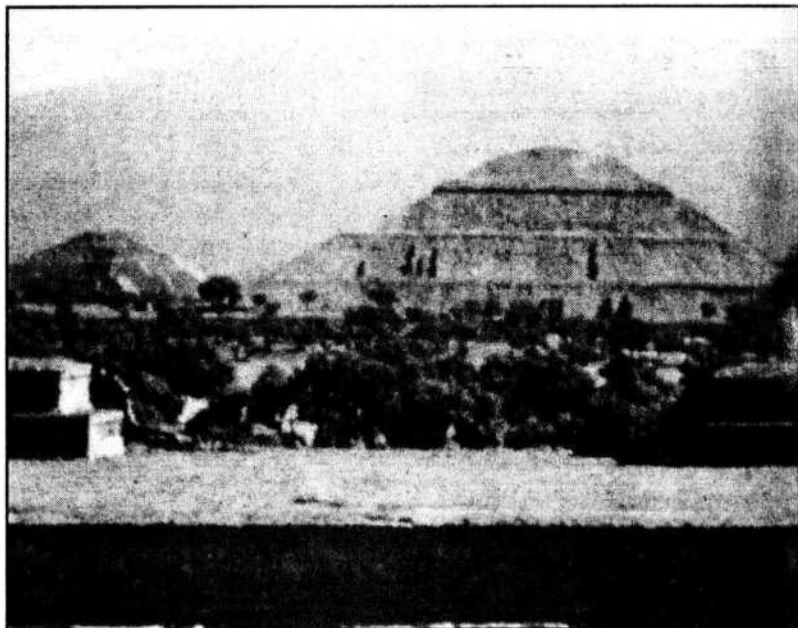
42. *Păduri tropicale dese. cât cuprinde ochiul. După-amiază aproape că poţi să-ţi potriveşti ceasul după aversele de ploaie. De aceea s-a format luxurianta vegetaţie din această zonă a podişului Columbian.*

43. *„Camino de Jos Muierios”, lung de circa trei kilometri. Privind de pe Piramida Lunii dispare întreaga terasare, pe care o sesizezi, privind dinspre sud, ca pe o scară ducând la cer.*

44. *Piramida Soarelui şi cea a Lunii de la Teotihuacán. Acest oraş preistoric a fost din start con ceput de proiectanţi drept o oglindire gigantică a sistemului nostru solar!*

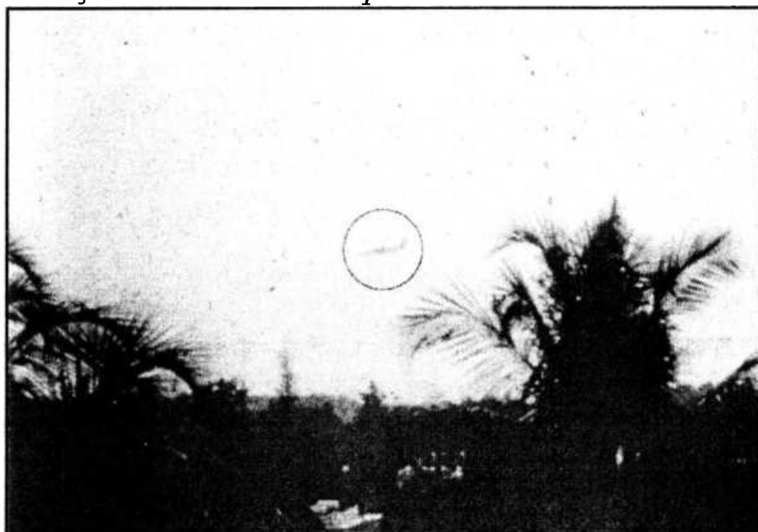

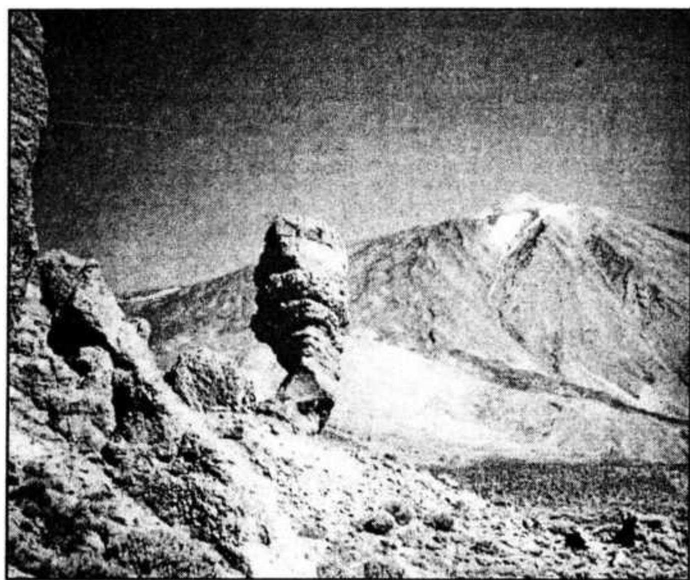

43. *Cerul şi-a deschis toate tăierile atunci când am ajuns pe insula din Caraibe, Porto Rico. În câteva secunde, străzile s-au umplut de apă – niciodată nu am mai văzut o furtună cu asemenea intensitate înspăimântătoare.*

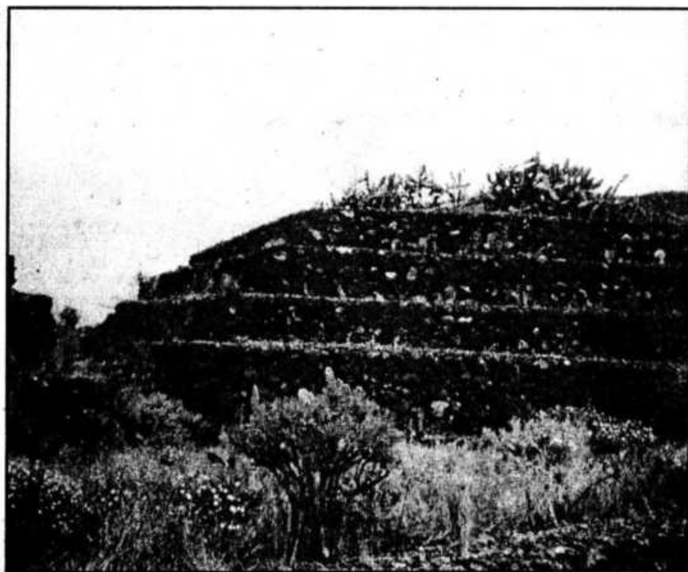
44. *Acţiunifebrile ale USAir Force: avioane F-14 „Tomcat „patrulau neîncetat deasupra insulei, pe care mereu au*

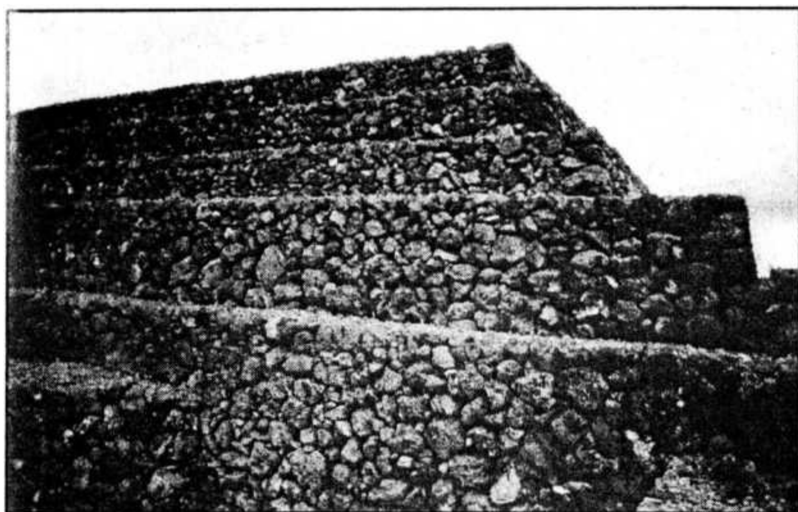
fost anunţate cazuri OZN spectaculoase.

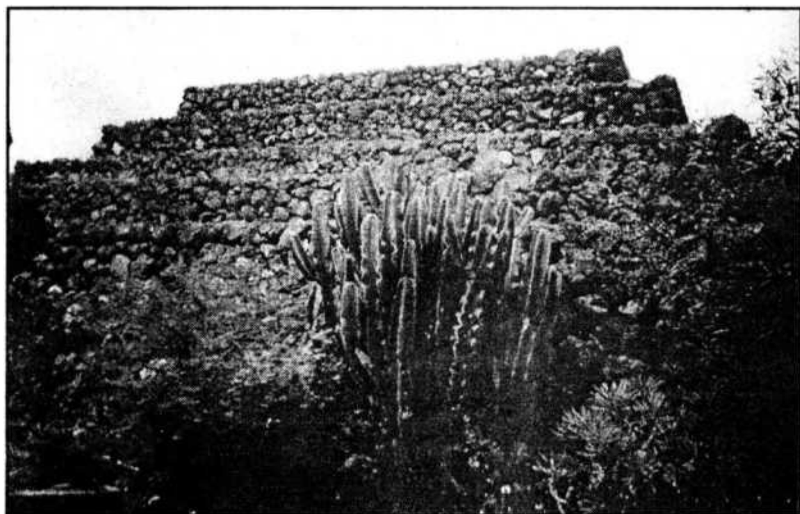

45. *Teneriffa, aşa cum o cunoaştem şi o îndrăgim noi: acul de stâncă „Zapata de la reina”, având pe fundal conul vulcanului Pico de Teide.*

48 – 50. În insulele Canare există şi piramide! Au fost atribuite anticilor locuitori, guanchen, *care au fost nimiciţi. Incredibil, aceste piramide se află pe teritoriul oraşului Giiimar, care a realizat în acest loc un parc etnografic.*

51. *În fosta pivniţă pentru gheaţă a berăriei mănăstirii du Au am Inn este ceva „suspect Adesea se mişcă, de parcă ar fi tras de o mână invizibilă, vechiul vagon din fier, cu care se transportau butoaiele de bere.*

52. *Oare Anastasia, care în timpul vieţii a susţinut a fi ultima supravieţuitoare a casei Romanovilor, nu şi-a găsit liniştea în mormânt? Numeroşi oameni afirmă că lasă urme în zăpada proaspăt căzută în curtea mănăstirii Seeon.*

53. *Profesorul Hans Bender de la universitatea din Freiburg. În timpul vieţii a deţinut singura catedră de parapsihologic din Germania. A cercetat la faţa*

locului spectaculosul „caz Rosenheim „şi a făcut din el cel mai bine documentat caz de psihokinezie.

54. *Poltergeist în acţiune. Curând s-a dovedit că declanşatorul inconştient al numeroaselor manifestări paranormale din biroul de avocatură din Rosenheim, era ucenica de 19 ani, Annemarie Sch. Când mergea prin cameră, lămpile din tavan începeau brusc să se balanseze înfricoşător!*

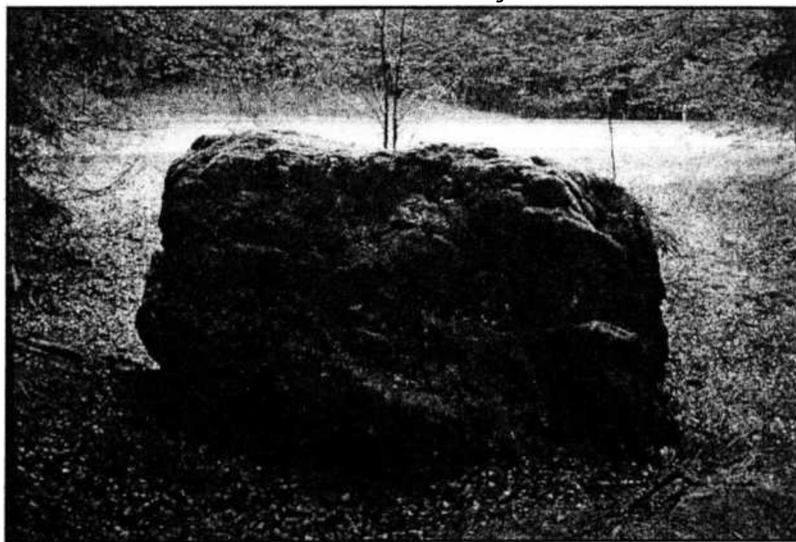

55. *Din secolul al X-lea până la începutul secolului al XIX-lea, în acest loc se afla una dintre cele mai mari judecătorii din Bavaria. În Kling, pedepsele cu moartea nu erau un lucru foarte rar.*

56. *Aceasta este piatra pe care se făceau execuţiile, în apropiere de Kling. Astăzi, foarte mulţi şoferi declară că au văzut noaptea apariţii fosforecente, albastre, plutind deasupra bucăţii de stâncă.*

Drumul către amplasări

Informaţii şi indicii de călătorie pentru a ajunge la locurile descrise în această carte în această secţiune a cărţii de faţă vreau să ofer cititorilor informaţiile necesare – aranjate în ordinea capitolelor –, pentru a putea ei înşişi să plece la amplasările celor mai misterioase

locuri de pe această planetă.

Totuşi, acolo unde am considerat necesar, am evitat să dau detalii despre anumite locuri. Pentru cei interesaţi cu adevărat am pus la dispoziţie numele şi adresele prin care pot contacta persoanele sau organizaţiile competente.

Aş dori să vă rog ceva: în călătoriile dumneavoastră, amintiţi-vă că sunteţi musafiri în ţara respectivă şi în acele locuri. Vă rog să vă comportaţi de aşa manieră, încât vizitatorii care vor veni după dumneavoastră să nu se confrunte cu restricţii rezultate în urma unui comportament reprobabil!

Pentru a completa, aş dori să mă mai menţionez aici că atât editura, cât şi autorul, îşi declină orice responsabilitate. Călătorii întreprind activităţile mereu pe propriul risc, pe de altă parte ar putea, aşa cum confirmă orice organizator de excursii, să fie implicaţi la faţa locului în situaţii neprevăzute, ce se pot ivi pe durata vizitării, şi care nu pot fi prevenite.

Avorton sau experiment eşuat?

Cel mai bine ajungeţi la „Cabinetul de artă şi ştiinţe ale naturii" din oraşul Waldenburg pe autostrada A4, de pe care ieşiţi la joncţiunea cu Glauchau. Din acel loc, Waldenburg este înscris pe indicatoare – ajungeţi în micul oraş după şapte

kilometri. În Waldenburg mergeţi pe strada principală, în direcţia est, până când apar construcţiile pe partea stângă.

Adresa este următoarea:

Heimatmuseum ***und Naturalienkabinett*** *Geschwister-Scholl-Platz 1* ***D-09613 Waldenburg/Sachsen*** în încheiere, încă un indiciu: aveţi grijă ca pe perioada vizitei să obţineţi de la casa aflată la parter permis de filmare şi fotografiere!

2. Numai o idee la modă?

Descoperirile din săpăturile de la Straubing-Alburg descrise aici se află în cea mai mare parte la universitatea din Göttingen. Numai câteva cranii sunt la Colecţia

Naţională de Antropologie din Karolinenplatz. dar nu sunt puse la dispoziţia publicului. După încheierea lucrărilor de restaurare, toate exponatele vor fi transportate la Colecţia Naţională de Preistorie din Bavaria (adresa este: Lerchenfelderstra Oe; Stadtteil Bogenhausen).

Indiciul de călătorie cu privire la deformările craniene este o vizită la „Museo Arqueologico R.P. Gustavo Le Paige în San Pedro de Atacama (Chile). Localitatea cu 2000 de suflete de la marginea deşertului extraordinar de pitoresc poate fi cel mai bine integrată într-o excursie în America de Sud sau Chile – Insula Paştelui. Pentru legăturile de zbor şi preţurile Germania-Chile vedeţi informaţiile de la capitolul 7.

Excursia în regiunea San Pedro de Atacama este recomandată de bizara frumuseţe naturală a munţilor; de asemenea merită să faceţi şi o vizită la cetatea incaşă Pukara de Quitor de lângă San Pedro, ale cărei ruine sunt restaurate de studenţii universităţii din Santiago.

Aici aveţi informaţii cu privire la legăturile de zbor din interiorul lui Chile:

Santiago de Chile-Antofagasta circa 1 oră şi 40 minute Antofagasta-Calama circa 35 – 40 minute

De la Calama se merge cu autobuzul cam o oră şi jumătate-două ore până la San Pedro de Atacama. Să nu cumva

176 = Arenele stranii ale Terrei să nu faceţi un popas în pitorescul canion *Quebrada Tambores*, care are geoglife (desene pe stâncă). Aşa după cum vă aşteptaţi, este un peisaj ce îţi taie respiraţia!

Cea mai bună perioadă de merge în deşertul Atacama este începând cu lunile februarie-martie până în septembrie-octombrie. Din cauza amplasării în cealaltă emisferă, anotimpurile sunt exact invers. Aceasta înseamnă că în timpul verii noastre, în Chile este „iarnă”. În lunile noiembrie-ianuarie (vara este în toi!) temperatura urcă adesea mai sus de 40 °C, ceea ce cu siguranţă nu bucură pe nimeni.

Trebuie să menţionez un lucru deosebit, cu care vă veţi confrunta dacă veţi călători cu avionul: înainte de a-l părăsi, personalul avionului dă pe culoare cu insecticid. La împrăştierea chimicalelor cel mai bine vă protejaţi nasul şi gura cu o batistă.

3. „Războiul zeilor”.

Din cauza apropierii geografice de sudul Germaniei şi de Austria, deplasarea la ruinele fără nume de pe muntele Molpir, din apropiere de capitala slovacă Bratislava, este potrivită şi pentru o drumeţie de sfârşit de săptămână. Cel mai simplu drum

— din păcate de câtva timp este cu taxă – este pe autostrada Salzburg-Linz-Viena şi mai departe pe graniţa cu Republica Slovacă. După traversarea podului peste Dunăre ajungeţi deja în Bratislava.

De aici sunt două posibilităţi de a ajunge la Molpir:

1 Se iese din capitala slovacă pe la nord, în direcţia şoselei. Pe acest drum se trece pe lângă Pezinok, Modra, Casta şi Doină Oresany, după care mai sunt numai câţiva kilometri până la Smolenice. Pe acest drum, distanţa de la Bratislava este de exact 50 km.

2 Autostrada D 61-E 75 merge până la Tmava. În muzeul de istorie de acolo sunt expuse câteva dintre descoperirile de la Molpir, însă mult mai multe obiecte sunt depozitate în pivniţă.

Prin Tmava se merge în direcţia nord pe şoseaua B51, după care la Trstin se virează la stânga spre Smolenice. Acest drum are de la Bratislava circa 70 km.

Hartwig Hausdorf

Arheologul amator menţionat în capitolul respectiv, Martin Jurik, este în continuare foarte preocupat de relicvele arheologice ale patriei sale. Între timp a lucrat la o revistă, care se ocupă, printre altele, şi de enigmele şi secretele din Europa. Aceasta este adresa redacţiei:

Redaktion Euroreport
Martin Jurik
Nevadzova 5

SK-82101 Bratislava
Fax: 00421 – 7 – 5787 – 626
E-mail: EUROREPORTMAIL. SOFTLINE. SK

Pentru a călători în Republica Slovacia este suficient buletinul de identitate. Întrucât Molpir este un munte din Carpaţi, recomand drept cea mai bună perioadă de vizitare lunile mai până la sfârşitul lui septembrie. În Slovacia se vorbeşte mult germana.

în umbra uitatelor piramide

4. **Secretul „mumiei plutitoare”.**

Pe noi, locuitorii emisferei vestice, „Imperiul de Mijloc” ne-a interesat de mult timp, ceea ce nu înseamnă că nu a fost foarte multă vreme izolat de restul lumii sau că acum şi-ar fi deschis complet porţile către noi.

În timpul lui Mao Zedong nu se făcea niciun fel de excursie turistică în China, iar întâmplările nefericite din perioada revoluţiei culturale din 1966 până în 1976 au speriat şi potenţialii vizitatori. După moartea lui Mao, respectiv după dezmembrarea „Bandei celor patru” din jurul văduvei dictatorului comunist, Jiang Qing, Imperiul Roşu şi-a deschis porţile, iar turismul spre China a luat un puternic avânt.

Cu toate tendinţele de deschidere, ceva te pune pe gânduri: nu există turism individual! Numai o suprafaţă de 10 – 15 procente din suprafaţa totală a Republicii Populare Chineze într-adevăr este disponibilă pentru turism, multe regiuni sunt ca înainte, interzise. Este împiedicat, dintr-o cauză mai profană, faptul de a te mişca liber şi fără oprelişti, aşa cum se face în ţările vestice:

178 – Arenele stranii ale Terrei omniprezenta barieră a limbii! Un chinez nu prea are posibilitatea de a-şi însuşi o limbă străină precum germana, engleza sau franceza. În general, un chinez din nord, care vorbeşte mandarina, nu înţelege un ţăran din sud, care vorbeşte cantoneza. Invers, cunoştinţele de chineză din spaţiul nostru rămân mai degrabă o excepţie.

Consecinţa logică este că ori se face un grup turistic,

ori – ceea ce este acelaşi lucru, însă mai scump – se întreprind tururi cu „minigrupuri” (începând cu o persoană) având ghizi. În mod special studenţii la germanistică sunt întâlniţi drept ghizi turistici cu cunoştinţe amănunţite de germană. Organizatorii de excursii specializaţi pe China alcătuiesc cu plăcere itinerarii de călătorie prin care să se poată împleti indiciile date aici.

Din păcate, piramidele descrise aici de mine, precum şi exponatele descoperirilor Mă-Wang-Dui, nu sunt incluse în niciun itinerar de călătorie oferite de organizatorii tururilor prin China. Însă este posibil să vizitezi cele două locuri ca turist. Eu însumi am condus un grup de la „Ancient Astronaut Society” la piramide şi alte câteva locuri. Iar după o conferinţă, pe care am susţinut-o la Amsterdam, a venit la mine o olandeză simpatică şi mi-a prezentat foarte mândră o poză cu ea în faţa marii piramide de la Mao Ling!

Cine face ruta normală, are cel puţin plăcerea de a putea admira două piramide pe drumul către aeroportul din oraşul cu şase milioane de locuitori, Xian, lângă „Airport Expressway”, precum şi o a treia aşezată mai în spate (vezi Fig. 11). Ghidul sau şoferul va răspunde dorinţei de a face o oprire în plus, ignorând indicatorul de-oprire interzisă – poate aveţi norocul să daţi peste o gaură în gardul de pe partea dreaptă a drumului spre Xian, şi astfel vă puteţi apropia de piramidă încă 200 de metri pe câmp.

Perimetrul efectiv al piramidei se află în direcţia opusă. Şi anume, nu se merge în direcţia Xian, ci de la aeroport direct la Xianyang, şi deja se văd la câţiva kilometri nişte construcţii splendide de piramide. La numai doi kilometri de marginea oraşului Xianyang se află rânduri întregi de piramide mai mici. Nici zona de la Mao Ling, la vest de Xianyang, nu este

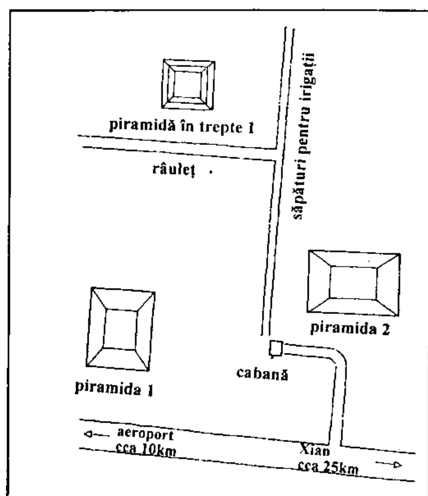

Fig. 11. Posibilul stop pe drumul către Xicm: două piramide în imediata apropiere a străzii şi o a treia aşezată mai în spate.

necunoscută şoferilor. Această amplasare a fost fotografiată în anul 1934 de un pilot german; în timpurile mai vechi, japonezii au început cercetările în jurul piramidelor din China.

Cine vrea să vadă Mao Ling, se opreşte cel mai bine pe şoseaua care însoţeşte linia ferată Lung-Hai, în direcţia vest-sud-vest. De pe lanţul de coline paralel cu strada se pot recunoaşte câteva piramide. La un atelier de reparaţii pentru biciclete se coteşte de pe autostrada descrisă, se traversează linia ferată Lung-Hai şi se observă încă de departe marea piramidă

180 = Arenele stranii ale Terrei măsurând 100 m. Merită efortul de a te sui pe construcţia din lunga şi complicata istorie a Chinei.

Foarte potrivit pentru şederea dumneavoastră la Xian este „Bell Tower Hotel”, aşezat la periferia oraşului cu şase milioane de locuitori, la colţul de sud-vest al „Turnului cu clopote”. Odată ajunşi în Xian, trebuie să rezervaţi cam o jumătate de zi muzeelor Banpo şi celui al provinciei.

În China s-a scris mult despre Changsha şi săpăturile de la Ma Wang Dui; în zona noastră nu sunt atât de

cunoscute. Din fericire, Changsha aparţine de mult timp „oraşelor deschise”, astfel încât nu aveţi greutăţi nici dacă vizitaţi locurile săpăturilor din suburbiile Wulipai, nici dacă vă duceţi la muzeul Hunan. Muzeul este deschis zilnic, şi anume între orele 8: 30 – 12: 30 şi 14: 30 – 17: 00. La sfârşit de săptămână trebuie luată în calcul frecvenţa masivă a localnicilor. Încă un indiciu important: aparatele de fotografiat şi video-camerele trebuie predate la casă!

Încă un pont: este foarte pitoresc muntele Yuelu Shan, de pe cealaltă parte a râului Xianjiang, pe care se află mai multe temple şi castelul Yunlu. În vârf este şi un mic parc de distracţii cu un tren, ale cărui vagoane imită mici rachete spaţiale.

În Changsha se locuieşte cel mai confortabil la „Huatian Great Hotel”, de patru stele, aflat la East-Jiefang-Rd. nr. 16.

Cu totul altceva decât un continent lipsit de istorie

Un lucru recunoscut: este un zbor al naibii de lung din câmpiile noastre central-europene până în „Down Under”, aşa cum este cu drag Australia poreclită de localnici. Când am zburat acolo în 1996, mi-a făcut plăcere să măsor timpul de când am plecat de acasă până când am păşit acolo. S-au adunat 36 de ore!

Timpul net de zbor nu este chiar atât de mare, însă – via Londra şi cu oprire la Bangkok – s-au strâns totuşi 24 de oare. Nu am calculat timpul de aşteptare prin aeroporturi. Cine se mai gândeşte că după un zbor de 12 ore cu alimentare în Bangkok sau Singapore te mai aşteaptă încă un zbor de nouă ore?

Ca să înlătur imediat toate momentele de îndoială, v-aş sfătui să nu renunţaţi acum la o călătorie pe al cincilea continent: merită

Într-adevăr! Singurul lucru, ce trebuie neapărat evitat, este să nu aveţi prea puţin timp. Cu cât mai mult, cu atât mai bine.

Câteva cuvinte despre legăturile aeriene. Din păcate, Lufthansa a încetat de puţin timp, din motive de

rentabilitate, legăturile cu Sydney. Totuşi, alte linii renumite, precum Qantas, British Airways sau Lauda Air, au curse de mai multe ori pe săptămână. În funcţie de sezon – sezonul principal este atunci când la noi este iarnă, pentru că anotimpurile în Down Under sunt inversate –, preţurile de zbor se calculează între 1900 şi 2900 DIN.

Mai bun decât Sydney este aeroportul de la Brisbane, primitorul oraş de pe Gold Coast, aşa cum este numit de localnici centrul coastei de est, cu renumita barieră de corali. Cine are mai mult timp la dispoziţie şi vrea să vadă uriaşa ţară, ar putea să se informeze la un birou de voiaj bun, cu licenţă IATĂ (acestea sunt birourile de voiaj autorizate să aibă propriile hărţi cu liniile aeriene) pentru oferte de linii interne „libere”. Există tarife în care compania aeriană adaugă până la două călătorii gratis, ce pot fi incluse pe baza milelor de zbor permise de biletul pe distanţe lungi.

Şi acum să ne întoarcem la locurile misterioase despre care este vorba în această carte. În Australia, foarte multe locuri din timpurile străvechi se află în regiunile locuite de aborigeni, a căror religie şi viziune asupra lumii sunt pline de tabuuri. Din acest motiv, cred că este necesar să vă dau nişte indicii exacte despre poziţia locurilor. De exemplu, în ceea ce priveşte piramida Rockhampton sau Gympie, vă dau adresa unei instituţii de pe Gold Coast, pe care pot să o contacteze cititorii interesaţi în mod deosebit:

Contact NetWork International P.O. Box 118 Noosa Heads, QLD 4567 Australia

Contact NetWork International editează revista *Exposure Magazine,* ce se ocupă de tot felul de fenomene interesante. Apropo: vă rog, să nu uitaţi să anexaţi la cererea dumneavoastră o taxă poştală rambursabilă – cel mai bine o bancnotă de 5 dolari.

Orăşelul Noosa Heads – situat la circa 160 km nord de Brisbane – este un bun punct de plecare într-o excursie

la Gympie, la resturile de piramide. Vă dau un pont culinar: restaurantul „Lobster Trap" este una dintre adresele preferate ale celor cărora le plac fructele de mare, care există din belşug pe coasta de est a Australiei. Puteţi mânca după pofta inimii şi la preţuri avantajoase la Seafood-Buffet; dacă doriţi stridii, puteţi cumpăra o duzină din nobilele crustacee pentru numai şase dolari australieni – ceea ce înseamnă nu mai mult de 9 DIN! Dacă la intrarea într-un restaurant găsiţi anunţul „B. Y. O". – „Bring your own", înseamnă că respectivul local nu dispune de licenţă pentru a servi vin la peşte. De aceea, „B. Y. O". este o invitaţie directă adresată oaspeţilor de a-şi aduce propria băutură sau pur şi simplu să se ducă în alt local.

Din fericire, „Lobster Trap" nu are această problemă. La extraordinarele stridii am comandat un vin spumos local, care avea un gust surprinzător de bun. Fireşte că mi s-a părut normal când am aflat că viticultura din Australia este condusă de un viticultor plecat din Germania.

Cea mai bună perioadă de a călători în Australia este cuprinsă între lunile octombrie-aprilie, întrucât se ştie că în emisfera sudică anotimpurile sunt inversate: acolo este vară, când la noi este toamnă şi iarnă.

Gândiţi-vă la inevitabila inversare a timpului: pe coasta de est este o diferenţă de nouă ore, în centrul Australiei este de opt ore şi jumătate (!) şi pe coasta de vest de şapte ore faţă de ora Europei Centrale.

Pentru a nu vă enerva la intrarea în Australia, ascultaţi un sfat: nu luaţi cu dumneavoastră nicio provizie pentru drum! Produsele din carne, cârnaţii şi chiar fructele sunt confiscate şi distruse la vamă. În „Down Under" sunt obiceiuri şi tradiţii proprii.

Dacă pietrele ar putea vorbi...

Şi în acest caz trebuie să traversaţi jumătate de glob pentru a ajunge pe Insula Paştelui, acel loc incredibil de izolat din sudul Pacificului. Timpul de zbor, numai, este de aproape 24 de ore, în cel mai fericit caz, adică dacă ai legături în aceeaşi zi.

Qjffauâde

LAN Chile zboară de la Santiago de Chile pe Insula Paştelui marţi, joi, sâmbătă şi duminică. Timpul de zbor este de 5 ore şi 40 de minute. După o oprire de circa două ore şi jumătate pt Rapa Nui, pleacă mai departe la Papeete, capitala din Tahiti Norocos este cel care are loc la geam în timpul zborulu Santiago-Insula Paştelui: este o privelişte uimitoare asupra insulei învăluite în legendă. Se pot vedea de la fereastra avionului chiar şi statuile!

Insula izolată din îndepărtatul Ocean Pacific deţine un statut deosebit. Din cauza numărului mare de turişti, locurile din hoteluri nu sunt suficiente. În afara hotelului „Hotu Matua", nu mai există decât câteva moteluri cu puţine camere.

Cele mai importante obiective turistice de pe Insula Paştelui sunt, fireşte, Moais, statuile din piatră. Multe dintre aceste monumente au fost ridicate şi puse pe *Ahus.* Două dintre cele mai importante grupuri de figuri din piatră sunt Ahu Akivi, ale cărei şapte Moais, contrar celorlalte, privesc spre mare, şi Tongariki, cel mai mare Ahu cu un total de 15 figuri din piatră. A fost distrus în 1960 de către un tsunami (valurile uriaşe declanşate de mişcările seismice), dar a fost reconstruit.

Planurile ar trebui să includă şi o excursie la „zidul incaş" situat în apropierea aeroportului şi care trezeşte amintiri despre zidurile ciclopilor din America de Sud. Şi fireşte o excursie la craterul Rano Raraku, acel atelier gigantic de sculptură de pe pantele muntelui cu acelaşi nume, în care este evident că lucrul a încetat brusc. Pentru escaladarea lui Rano Raraku trebuie să vă luaţi încălţăminte rezistentă: tot povârnişul muntelui este format din moloz rezultat din prelucrarea statuilor. În orice caz, merită efectuată şi vizitarea versantului abrupt opus al acestui munte. Acolo se află un lac vulcanic romantic, navigabil. Peste tot sunt tatui terminate sau făcute doar pe jumătate, inclusiv cea mai mare statuie, cu o lungime de 23 m, care nu a fost complet scoasă din roca vulcanului.

Cea mai potrivită completare a indiciilor pentru o

călătorie pe Insula Paştelui este o zi de baie în râul Anakena, singurul loc bun de plajă de pe Insula Paştelui, ce poate oferi atracţiile obişnuite mărilor sudului.

184 – Arenele stranii ale Terrei

Cu toate că, cu suprafaţa ei de 160 km², Insula Paştelui se numără mai degrabă printre insulele lipsite de importanţă din această lume, acolo se ascund literalmente la fiecare pas relicve uimitoare ale unui trecut învăluit în mister. De aceea trebuie să aveţi la dispoziţie cel puţin cinci zile; cine crede că poate să o aprecieze „en passant”, se va întoarce acasă fără să fi văzut cu adevărat ceva.

Se recomandă angajarea unui ghid pentru această excursie pe continent. Cea mai mare surpriză a fost atunci când ne-am întâlnit – eu şi un grup de cititori – cu un elveţian căsătorit cu o femeie de pe Insula Paştelui. Franz, acesta era prenumele ghidului pentru străini, a locuit acasă câţiva ani în imediata apropiere a lui Erich von Däniken...

Bărbatul care a îmbătrânit în 15 minute

5.**Gravitaţie? Nu, mulţumesc...**

Şi în aceste două capitole, locurile de desfăşurare sunt în Chile, ţara din America de Sud, ce se întinde mai mult de 4.000 km de-a lungul Anzilor Cordilieri, de la nord la sud. Nu aş vrea să repet afirmaţiile despre zborurile transatlantice şi despre excursii, ci să dau informaţiile promise în capitolele 2 şi 7 din această parte cu recomandări.

Locurile descrise în capitolele 8 şi 9 se află în partea nordică din Chile, şi anume în triunghiul Chile-Peru-Bolivia. Fără îndoială, cel mai practic mod a ajunge aici este cu avionul, la aeroportul Arica, aflat la graniţa chiliană. Companiile aeriene LAN Chile şi Ladeco zboară de două ori pe zi între Arica şi Santiago de Chile, cu oprire la Antofagasta. Pentru zborul de trei ore şi jumătate, numai dus, se plăteşte suma de 250 dolari americani. O altă posibilitate ar fi zborul din La Paz-Bolivia: LAN Chile şi Lloyd Aereo Boliviano au mai multe curse pe săptămână

spre cel mai nordic aeroport chilian.

De la Arica se merge pe unica şosea către triunghiul format de Chile împreună cu vecinele lui, Perú şi Bolivia. În aceeaşi zonă se află „Parco Nacionál de Lauca”. Pe această stradă se trece şi pe lângă „Poconchile Check Point”, unde poliţia înregistrează toate automobilele ce utilizează şoseaua în direcţia Chungara, ce duce până la 4.000 m altitudine. La aproape 100 km

după Anca se ajunge la „Area Magnetico de Quebrada Cardones”, aflată puţin după aşezarea preincaşă Pukara. În acest loc ciudăţenia nu este semnalizată cu vreun indicator, totuşi poţiunea de stradă nu poate fi ratată, deoarece atât şoferii locali, cât şi cei ai autocarelor cu turişti, vin să probeze ciudatul fenomen. Dacă apelaţi la serviciile unui ghid local, acesta sigur vă va indica Quebrada Cardones.

De obicei, şoferii de autobuze trag la picioarele dealului (în direcţia Putre), scot maşina din viteză şi se bucură de figurile uimite ale clienţilor lor atunci când văd autobuzul începând să urce singur. De la cel mai jos punct al Quebrada Cardones, puteţi pune să se rostogolească la deal o sticlă sau o cutie de băuturi răcoritoare – însă aveţi grijă la circulaţie căci şoferii chilieni au un mod de a circula ce ocoleşte frâna!

La marginea străzii vă va sări în ochi un indicator săpat în piatră: *Zona avistamiento OVNI* – în traducere: „Zonă cu dese observări de OZN-uri”. Ceea ce ne duce la următoarea destinaţie.

După alţi 30 – 40 km se ajunge la bifurcaţia către Putre, situat într-o pitorească vale a Anzilor. Nu se poate omite cazarma, aflat pe partea stângă a drumului prăfuit, care din Putre duce către Paso Chamuscado. Acest drum traversează un râu, apoi merge circa 3 – 4 km pe un platou, de pe care deja se pot vedea clădirile joase ale avanpostului. Locul din care Armando Val des a fost efectivrăpit este în spatele cazărmii, în faţa unui dintre dealurile de acolo.

Atenţie: de la capătul şoselei vă aflaţi pe teritoriul armatei! întrucât cazul de răpire Valdés încă este considerat secret, nu ar fi bine să daţi cu ochii de echipajele staţionate acolo (acest post este întotdeauna ocupat de circa o jumătate de duzină de soldaţi).

Dacă aveţi câteva cunoştinţe de spaniolă sau aţi luat un ghid de acolo, vă recomand să vă duceţi la un soldat şi să-i oferiţi prietenoşi câteva ţigări, însă nu menţionaţi nimic despre cazul de răpire OZN în legătură cu vizita dumneavoastră. Căci un telefon al ofiţerului de serviciu la garnizoana din Putre datorat acestei probleme, va fi urmat de un interogatoriu la fel de sigur precum amin spus într-o biserică…

I86 Arenele stranii ale Terrei în încheiere, aş vrea să vă menţionez stricta interdicţie de a fotografia, care este valabilă în zona tuturor amplasărilor militare din ţările Americii de Sud. Dacă o încălcaţi, veţi fi în pericol!

10. Puma Punku

Amplasările arheologice Tiahuanaco (Tiwanacu în limba autohtonă) şi Puma Punku sunt la circa 4.000 m deasupra nivelului mării, la trei-patru ore de mers cu maşina de capitala boliviană, La Paz. Acum câteva mii de ani se afla pe malurile lacului Titicaca, însă nivelul apei a scăzut şi astăzi ruinele sunt la o distanţă de 20 km de lac.

Pentru a vizita platoul Anzilor, vă recomand lunile de vară din emisfera sudică – atunci când la noi este iarnă. Totuşi vă sfătuiesc să vă împachetaţi şi un pulover călduros sau o geacă, din cauza vântului puternic de acolo şi a averselor neaşteptate.

Din La Paz pleacă zilnic autobuze cu turişti către locul săpăturilor din podişul andin. Se ostenesc pe piste abrupte, lasă încărcătura, iar după o pauză nu mai lungă de trei ore fac drum întors spre capitală. În acest timp, turiştii sunt duşi la Tiahuanaco şi adesea nu mai rămâne timp pentru spectaculosul loc Puma Punku, deşi nu este decât la un kilometru, pe calea aerului, distanţă.

După ce eu însumi am fost de două ori în aerul

rarefiat de pe platoul Anzilor – şi cu siguranţă că nu am fost pentru ultima dată acolo – vă sfătuiesc să acordaţi timp egal ambelor locuri. Întrucât vechea cale ferată din Anzi, ce trece chiar pe lângă ruinele Tiahuanaco, nu mai este de mult timp practicabilă, cea mai bună variantă este de a lua un taxi din La Paz. Stabiliţi de la început preţul pentru întreaga zi, ca să nu aveţi surprize neplăcute. Plătiţi şoferului imediat 25 – 35 de procente din preţul stabilit, pentru a-l asigura de intenţiile dumneavoastră şi să vă faceţi înţeleşi că este pentru toată ziua (inclusiv timpul de aşteptare). Restul de 65 – 75 de procente nu-l veţi plăti decât la capătul drumului. Faţă de autobuz, faceţi cu câte o oră mai puţin pentru fiecare parte de drum. Porniţi la drum de dimineaţă, nu mai târziu de ora şapte. Astfel o să aveţi o oră de singurătate la ruine, înainte de a veni primul grup de turişti.

mai liniştite intervale ale zilei sunt înainte de ora zeci dimineaţa şi după aceea între orele 12 şi 13, când turiştii iau masa la restaurantul de peste drum, „La Cabana”, prânzul din pachetele aduse cu ei, până la urmă luând hotărârea de a ceda cea mai mare parte copiilor sau câinilor. După aceea mai este perioada de după ora 16, când autobuzele cu turişti se întorc la La Paz. Un sfat pentru siguranţa dumneavoastră: dacă mergeţi cu taxiul, alegeţi-vă momentul întoarcerii astfel încât să ajungeţ pe lumină în La Paz căci ruta are multe capcane, în care eu aş cădea chiar pe lumină!

În Tiahuanaco şi Puma Punku aveţi posibilitatea de a demonstra mereu un fenomen fantastic pe cale experimentală: acestea sunt deviaţiile magnetice descrise de mine. Se pot dovedi clar în toţi monoliţii, iar cele mai spectaculoase rezultate le-am avut la Puma Punku.

Un instrument indispensabil pentru locurile din podişul Boliviei este busola. Începeţi măsurătorile cu blocurile de andezit, foarte numeroase în acea zonă, din afara amplasării Tiahuanaco, zonă numită *Kalasasaya.* Cele

mai evidente deviaţii ale busolei se pot observa pe monoliţii de şase-opt metri, care formează zidul din apropierea „Porţii Soarelui” împreună cu blocurile de piatră intefcalate intenţionat de arheologi. Pe unele dintre aceste blocuri uriaşe se mai pot încă citi inscripţiile de la „P 113” până la „P 119” (unul dintre aceşti monoliţi este ilustrat în cartea lui Erich von Däniken „înapoi la stele”, înainte de a fi folosiţi de arheologi la reconstrucţie).

În apropiere de Puma Punku, drumul pietruit al străzii principale se bifurcă; distanţa nu este mai mare de circa 800 m. Se văd de la depărtare părţile de construcţie împrăştiate ca după o explozie, a căror greutate este de câteva sute de tone. Nu pot fi trecute cu vederea nicio serie de bucăţi, care se potrivesc perfect una-ntr-alta, precum componentele unui joc de construcţie. La aceste elemente de construcţie se constată deviaţii de 30 – 40 de grade.

La mai puţin de zece metri, în direcţia Tiahuanaco, se află acea bucată deosebită de andezit, la care am constatat cu busola acele deviaţii ce se dublau de la o adâncitură la cealaltă. Acest

 fapt a fost demonstrat de mine în faţa a doua duzini de martori oculari, care au repetat personal experimentul, de fiecare dată cu acelaşi efect! Şi la dumneavoastră ar funcţiona perfect. Pur şi simplu încercaţi.

Firilor curioase, care nu se tem de a fi puţin „bombăniţi” de către localnici, le recomand să inspecteze şi curtea casei aflate în vecinătatea micului muzeu de lângă Puma Punku. Acolo sunt expuşi mai mulţi monoliţi, precum şi mai multe exemplare ale acelor „conducte de apă”, din care s-a găsit numai partea superioară. În câmp deschis se văd doar foarte rar iar unele dintre ele au fost chiar folosite la „reconstrucţia” zidului de împrejmuire de la Kalasasaya.

Pentru călătoria pe platoul Anzilor, în apropiere de

lacul Titicaca, punctul de plecare este La Paz. În capitala boliviană ajungeţi cu avionul (via Lima-Peru, Rio de Janeiro şi Buenos Aires), după o perioadă totală de zbor de 20 – 21 de ore. Plecând din Frankfurt (la clasa a doua), preţul este cuprins între 1800 şi 2600 DIN, în funcţie de companie şi de sezon. Din Perú sunt legături de zbor cu companiile Lloyd Aereo Boliviano şi Aereo Perú. La ultima se poate schimba şi pentru vechea metropolă incaşă Cuzco, şi atunci se oferă posibilitatea unei excursii la Machu Picchu sau Sacsayhuaman. Aşa cum am mai arătat, cel mai bine este să faci o combinaţie între mai multe ţări sud-americane, ca de exemplu: Perú, Bolivia şi Chile – fireşte, având la dispoziţie. timp din belşug pentru toate!

Încă două indicii: din La Paz sunt excursii zilnice spre lacul Titicaca. În partea boliviană a acestui lac, ce are o suprafaţă de 6900. km^2 şi o adâncime de 272 m, se află Insula Soarelui şi Insula Lunii. Merită la fel de mult să faceţi şi o excursie la Valea Lunii, cu bizarele ei formaţiuni din gresie.

Acum câteva cuvinte despre partea financiară. În toată America de Sud se recomandă dolari americani – de asemenea cecuri de călătorie şi bani gheaţă. Banii gheaţă este cel mai bine să-i aveţi în bancnote mici, căci nu se pot schimba uşor, de frica falsurilor la cele de 50 şi de 100. Schimbaţi doar sume mici, pentru a nu atrage atenţia.

„Vârful zeilor cruzi”.

Columbia, acea ţară aşezată pe locul de trecere spre America Centrală, cel mai nordic stat din continentul sud-american, se numără astăzi printre cele mai atractive locuri de călătorie. Insula San Andreas, care aparţine politic Columbiei, se află în Marea Caraibelor, la est de cascada Niagara.

Capitala Bogotá este inclusă în traseele mai multor companii internaţionale de zbor, precum Airline Iberia (via Madrid) din Spania, Lufthansa din Germania, zbor direct de la Frankfurt. Timpul este de până la 12 ore. Pentru cei care vor să vadă mai multe lucruri de pe continentul sud-

american, trebuie remarcat că destinaţia finală de la Lufthansa este capitala peruană, Lima.

La amplasarea arheologică San Agustín se poate ajunge pe două căi. Numai pe şosea, care se află în cea mai mare parte de-a lungul râului Rio Magdalena. Având în vedere condiţiile de circulaţie tipice acestui teren, sunt necesare două zile de mers, însă se învaţă multe de la oameni şi natură. Vă recomand insistent închirierea unei maşini din Bogotá, după ce aţi verificat cât de bine merge, pentru că automobilele de pe acolo nu corespund întotdeauna stării tehnice a celor de la noi. În orice caz, trebuie folosite firmele recunoscute pe plan internaţional. La închiriere sunt foarte folositoare cărţile de credit, pentru a nu fi nevoiţi să depuneţi o garanţie în bani lichizi, pe care, în cel mai nefericit caz, nu-i veţi mai vedea!

Însă drumul poate fi simţitor scurtat, dacă se ia avionul spre Neiva. Pe distanţa Bogotă-Neiva-Bogotă zboară compania privată Neiva-Air; se pot face rezervări de la recepţiile marilor hoteluri din Bogotá. Cursele se fac cu avioane cu elice, care au număr de locuri foarte limitat – se poate să trebuiască să aşteptaţi, din cauza rezervării supraîncărcate! însă preţurile sunt civilizate. Pentru un zbor dus-întors se cere în jur de 170 de dolari americani (aceasta era suma în vara anului 1998).

La San Agustín, unde se ajunge după un drum de patru ore, nu pot recomanda decât hotelul „Yalconia”, care are preţuri asemănătoare cu staţiunile de vacanţă europene. Însă nu recomand nimănui să aleagă casele de oaspeţi „specifice

locului”, deoarece condiţiile de igienă şi siguranţă lasă mult de dorit. De la hotelul „Yalconia” se ajunge la parcul arheologic cu „Pădurea de statui” după un drum de zece minute. Cine are încredere în forţele proprii poate să închirieze cai şi catâri din imediata apropiere a hotelului.

Referitor la nerezolvatele mistere ale trecutului, nu numai San Agustín are ceva de oferit, ci şi capitala Bogotá.

Fireşte, pe primul loc se află Museo del Oro, muzeul de aur inclus în Banco de la Republica. Acesta se află la al doilea etaj al clădirii băncii, la adresa Avenida No. 16 (reţeaua stradală din Bogotá este formată din linii perpendiculare: cele de la nord la sud se numesc Carreras sau Avenidas, iar cele de la est la vest se numesc Calles; toate străzile sunt numerotate la rând). În muzeul de aur sunt expuse modele de avioane precolumbiene, care la reconstruire s-au dovedit a fi perfect capabile de zbor.

O altă destinaţie care merită să fie văzută, este parcul arheologic de la Facatativa, aflat la 40 km nord de Bogotá, aşezat la capătul aşezării cu acelaşi nume. Formaţiuni stâncoase ciudate, în formă de fagure, se amestecă cu statui şi desene pe stânci, care au fost atribuite oficial culturii indienilor Chibcha. Aceste desene însă se aseamănă, mai mult cu formule chimice, respectiv cu nişte pictograme.

Cea mai bună perioadă pentru ţările de lângă ecuator sunt lunile noiembrie-martie. Însă acolo trebuie luate în calcul aversele ce cad zilnic.

Aici dau adresa unei agenţii din capitala Bogotá, care se ocupă în principal de grupuri, în care se pot înscrie şi turişti veniţi pe cont propriu, pentru rezervări la hoteluri, bilete de avion sau maşini de închiriat:

Bienvenidos Turismo Ltda.

Avenida No. 9, 118 – 71 P.O. Box 102375 Bogotă, Rep. di Colombia

Şi nu în ultimul rând, câteva cuvinte referitoare la problema drogurilor în Columbia. În unele părţi ale ţării se produc mari cantităţi de marijuana şi cocaină, de aceea guvernul acestei ţări luptă prin metode drastice. Nu cumpăraţi şi nu consumaţi

droguri, nu vă lăsaţi în niciun caz convinşi să luaţi pacheţele cu conţinut necunoscut. Posesia şi comercializarea drogurilor sunt draconic pedepsite în ţările sud-americane, iar închisorile ascund de multe ori persoane care au intrat în acea situaţie precară din cauza

neatenţiei sau a naivităţii!

„Construiţi o copie a sistemului vostru planetar!”

Teotihuacán, „locul în care-l atingi pe Dumnezeu”, se află la capătul unui drum de circa o oră din México City. Se merge cu un autobuz prăfuit 40 km în direcţia nord-est, spre Otumbo, de unde încep indicatoare pentru drumul spre ruine.

Amplasarea este dominată de „Drumul morţilor”, lung de peste trei kilometri, ce pare să se termine la capătul nordic într-o scară nesfârşită. Însă, în direcţia opusă nu se observă aceeaşi etajare a terenului.

De departe se văd siluetele piramidei Soarelui şi a Lunii, înainte de a ajunge la piramida Soarelui, la înălţimea „Templului Quetzalcoatl”, la marginea lui Caminos de los Muertos, se află un anunţ insignifiant, cu inscripţia „Mica”. Mica este denumirea sspaniolă a micii: în acest loc luaţi-o la dreapta (în direcţia piramidei Lunii). După câţiva metri ajungeţi în faţa cutiilor de metal descrise, sub care se află camerele cu mică, cu acele puternice straturi de muscovit.

Vă pot garanta că imediat se găseşte cineva să le deschidă. Prima dată când am plecat spre Teotihuacán, mi-a rămas imprimată acea imagine strălucitoare. Abia a doua oară, când am fost cu Erich von Däniken, era pus un paznic pentru a deschide cutiile. Cel mai bine ar fi dacă aţi avea câteva cunoştinţe de spaniolă.

Drumul morţilor – pe care fiecare construcţie corespunde unei planete din sistemul nostru solar – se continuă pe muntele Cerro Gordo, unde se află un templu drept punct de marcare pentru planeta Neptun şi un turn ce marchează planeta Pluto. De la Otumbo se mai face o ramificaţie, ce duce la construcţiile de pe munte. Se recomandă o atenţie mărită, pentru că pe Cerro Gordo se află o staţie de radar a armatei. Este o zonă de siguranţă

 militată-trebuie luată în serios eventualitatea folosirii armelor de foc!

La drumul de întoarcere am o sugestie pentru cei interesaţi de fenomenele neobişnuite şi artefactele

învăluite în mister: biserica de la Guadalupe, la care se face pelerinaj. Acolo se află o relicvă foarte misterioasă, care, de-a lungul anilor, a incitat în egală măsură experţi în fotografiere, tehnicieni şi reprezentanţi ai bisericii catolice. Este Filma (un fel de pelerină) lui Juan Diego căreia i s-a realizat un fel de fotografie în anul 1531, în urma unei întâmplări inexplicabile. În pupilele imaginii Mariei apărută pe pelerină, experţii au putut constata că mai multe persoane – printre care se poate identifica şi Juan Diego – au fost oglindite într-o scenă petrecută acum mai mult de 450 de ani!

O altă posibilitate de călătorie prin México City este reprezentată de Tula. Pe Autostrada nr. 57, în direcţia Queretaro, sunt aproximativ 75 km până la fosta capitală a imperiului toltec. Aceasta este încă păzită de „Atlanţi", acele figuri uriaşe din piatră, aflate pe platforma respectivului amplasament. Tradiţia spune că în acest loc se întâlneau „zeii inferiori" cu „zeii superiori". Statuile cu zei de la Tula au capete cu ochelari şi apărători pentru urechi şi poartă armură pe piept. În mâini au obiecte ciudate, ce par a fi avut o utilizare tehnică.

În México City nu trebuie să uitaţi să vizitaţi „Muzeul Antropologic", ce conţine nenumărate exponate din lunga istorie a culturii Mexicului. Este şi o copie exactă a plăcii funerare de la Palenque, ce înfăţişează un personaj, care pare să stea într-un fel de rachetă. Muzeul Antropologic se află la marginea zonei hoteliere „Zona Rosa", nu departe de parcul Chapultepec.

Cu siguranţă, niciunul dintre cei care au plecat în Mexic nu va ocoli regiunea din jurul capitalei. Două săptămâni este perioada minimă, pe care trebuie să o acordaţi acestei ţări deosebit de interesante. Vi se oferă curse spre cele două obiective de pe peninsula Yucatán: Mérida şi Villaermosa. Companiile aeriene Mexicana şi Aeromexico asigură curse zilnice într-acolo. O singură propunere: mergând pe drum din México City la Villaermosa, faceţi cel puţin două zile. Cu avionul faceţi aceeaşi distanţă în 75 de minute! Villaermosa este

cunoscută pentru parcul

olmec, cu numeroase figuri colosale. În afară de aceasta, este locul ideal de plecare către Palenque (timp de mers circa 3 ore). Din Villaermosa se ajunge după o oră de zbor la Mérida, de unde se pleacă foarte uşor către Chichen-Itza, Urmal şi alte locuri.

Încă un pont pentru firile mai energice: în toate aeroporturile mari îţi sar în ochi firme renumite de închiriat maşini. Cea mai folosită marcă este legendara „broscuţă" Volkswagen. Pentru cei care cred că a fost declarată moartă, aflaţi că este produs cu foarte mare zel în Puebla. Aici se închiriază maşini din cea mai nouă producţie, cu o ofertă specială de 99 dolari pe săptămână. Fireşte, numărul de kilometri este nelimitat. Cine nu ar vrea să descopere singur enigmele şi secretele Mexicului?

Înapoi la zboruri. Cursa de la México City la Villaermosa costă în jur de 130 dolari americani, de la Villaermosa la Mérida cam 100 dolari, iar înapoi la México City 150 dolari. Aş recomanda şi aici un „Aero-permis" de la Aeromexico sau Mexicana, prin care se economisesc bani la cursele din interiorul insulei. Informaţii mai exacte se obţin, şi în acest caz, tot de la birourile de voiaj sub licenţă IATĂ, care pot procura şi bilete de avion.

Cea mai bună perioadă pentru călătorie sunt lunile octombrie-aprilie; vă previn că în lunile de vară temperaturile sunt foarte mari iar gradul de umiditate al aerului pe peninsula Yucatán este foarte neobişnuit pentru organismul nostru.

În încheiere, încă un sfat cu privire la vechii împăraţi azteci, care pot exercita o răzbunare groaznică asupra turiştilor inofensivi. Montezuma poate apărea peste tot, indiferent dacă este în Mexic, Egipt sau oriunde altundeva. Erich von Däniken mi-a recomandat un preparat pe bază de plante, ce se poate lua fără reţetă din farmacii. Se numeşte Uzara, are un gust groaznic, însă efectele sunt excelente!

Ei sunt deja printre noi!

Insula din Caraibe, Porto Rico, a ajuns în ultimii ani un fel de centru al fenomenelor OZN. Observări de obiecte neidentificate mai ales în partea de sud-vest a insulei, dispariţia misterioasă a nenumărator persoane în regiunea pădurii seculare

194 – Arenele stranii ale Terrei de la El Yunque şi mai ales furtunile, mortale pentru animalele domestice, de la Chupacabra de pe întreg teritoriu al Commonwealh of Porto Rico, deja nu se mai încadrează în „scenele” atracţiilor inofensive.

Geografic, Porto Rico aparţine de Antilele Mari; insula se află la est de Hispaniola (care se împarte în: la vest Haiti şi la est Republica Dominicană). Politic însă, Porto Rico aparţine de Statele Unite ale Americii. Limbile oficiale sunt spaniola vorbită cu precădere de populaţie, dar şi engleza.

Cele mai multe legături aeriene cu capitala insulei, San Juan, se fac prin aeroporturile din SUA, în general via Miami. Unele linii sunt directe, de la Amsterdam sau Londra. Biletele de clasa a doua spre San Juan (dus-întors) aii preţul de 1200 DIN.

Întrucât Porto Rico este asociat cu Statele Unite, sunt

A

Valabile aceleaşi dispoziţii vamale. În cursul zborului veţi primi formularul 1 – 94-W, care trebuie completat şi semnat la controlul vamal. Dacă aţi ales o cursă de pe continentul american (USA) spre San Juan, aceste formulare sunt completate deja de la locul primei aterizări, adică în Statele Unite. În acest caz, zborul spre Porto Rico este considerat a fi intern.

San Juan este un foarte bun punct de plecare pentru alte destinaţii spre est. De exemplu, în oraşul Canovas, situat la vest faţă de capitală, ajungeţi după un drum de o jumătate de oră. Cu puţin noroc, veţi putea discuta cu primarul local şi funcţionari ai poliţiei.

După o oră de mers cu maşina în aceeaşi direcţie se ajunge la pădurea seculară din El Yunque. Aceasta a fost

denumită Parcul Naţional al Caraibelor, având posibilitatea să faceţi drumeţii şi să admiraţi exuberanta floră şi faună. O mare parte a regiunii este pur şi simplu inaccesibilă, iar rapoartele despre dispariţia nenumăratelor persoane nu vor să se mai termine.

Zona în care au fost cele mai dese observări de OZN-uri este cea din sud-vestul insulei, într-o regiune învecinată cu oraşele Cabo Rojo, Lajas şi San Germarţ. De asemenea au fost înregistrate foarte multe apariţii de OZN-uri în jurul oraşului Mayagiiez, şi chiar în largul mării. Deoarece mulţi martori oculari au observat scufundarea multor obiecte de zbor

195

necunoscute în mare, în acea zonă sunt mai insistente zvonurile despre o bază OZN subacvatică.

Pentru partea de sud-vest a insulei ar fi mai bine dacă aţi căuta un alt punct de plecare căci Mayaguez şi San German sunt la mai mult de 160 km depărtare de capitală. De la micul aeroport insular din vestul San Juan-ului sunt legături aeriene zilnice cu Mayaguez sau Ponce, aflate pe coasta sudică. Aveţi un grad mai mare de mobilitate dacă închiriaţi o maşină. Preţurile corespund celor din SUA, şi datorită regulilor de circulaţie din Porto Rico, se poate circula foarte bine pe străzi. Pentru drumurile din interiorul insulei sunt mai potrivite bicicletele.

Cine este interesat de Laguna Cartagena şi de Sierra Bermeja, ar fi mai bine să se cazeze în cartierul San German. Este uşor de găsit hotelul *Oasis Parador,* situat în afara centrului, pe strada principală către Parquera. Aş vrea să vă spun câteva cuvinte despre hotelurile din Porto Rico. Deoarece pe insulă îşi petrec concediul mulţi „yankei”, preţurile sunt destul de piperate, ceea ce se poate remarca mai ales la hotelurile din San Juan. Acolo se concentrează case mai bune din Ocean Park, Condado şi Isla Verde, părţi ale oraşului situate lângă ocean. Nu sunt neobişnuite preţuri ca 150 – 250 dolari pe noapte. La

hotelurile mai modeste, preţurile nu sunt atât de mici faţă de cât te aştepţi, având în vedere diferenţa de condiţii.

Faptul că în ultimii ani Caraibele au devenit un punct important al OZN-urilor şi altor fenomene înrudite cu acestea, a condus la formarea unui serii de grupuri de studiere a OZN-urilor. Şi grupul MUFON are reprezentanţi în Porto Rico. Recomand celor ce vor să viziteze insula pentru aceste fenomene, să ia legătura cu unul din grupurile de acolo. Dau aici adresa de contactare a editurii Kopp, care scoate şi revista *UFO-Kurier,* în care s-a raportat de multe ori despre apariţii OZN în Porto Rico:

Jochen Kopp-Verlag Hirschauer Ştrafie 10 D-72108 Rottenburg în încheiere o scurtă informaţie cu privire la perioada optimă de a vizita Porto Rico. Condiţiile climatice de acolo sunt cele

Hartwig Hausdorf

196 – Arenele stranii ale Terrei tropicale. În lunile decembrie-aprilie este vreme uscată. În lunile august-septembrie cad ploi abundente, cele mai multe de scurtă durată, dar bogate. Astfel, lunile în care la noi este iarnă sunt cea mai bună perioadă pentru a vizita Porto Rico.

Testamentul oamenilor cu pielea verde

Ce, nu v-aţi luat deja bine-meritatul concediu din acest an? Cum vi s-ar părea două săptămâni în soarele din Teneriffe, una dintre acele „insule binecuvântate” sau „grădini ale hesperidelor”, acea lume a insulelor ce apare şi în mitologia greacă?

Nicio teamă, nu vă voi vorbi despre restaurantele teutone sau localurile de noapte. Căci insula Teneriffa, aflată la numai 115 km depărtare de continentul african, are şi o parte necunoscută. Sau deja aţi bănuit că şi acolo sunt piramide învăluite în mister? Au fost ridicate de un popor de mult apus, ce a lăsat în urmă mai multe întrebări decât vom fi noi în stare vreodată să rezolvăm. Iar dumneavoastră puteţi îmbina un concediu plăcut pe una dintre insulele eternei primăveri cu intenţia de a merge „pe urmele întâmplărilor fantastice”.

Aveţi neapărată nevoie de o maşină dacă vreţi să vizitaţi piramidele guanchen de pe Teneriffa. Căci ghizii angajaţi de organizatori nu au descoperit această extraordinară atracţie a celei mai mari insule Canare. Poate că este mai bine aşa căci masele mari de turişti nu prezintă numai avantaje pentru zona respectivă.

Mergeţi pe autostrada insulară TF 1 (Santa Cruz de Tenerife-Los Cristianos) până la ieşirea înspre Giiimar-Puerto de Giiimar. După ce aţi părăsit autostrada, mergeţi spre munte, până aţi ajuns la o distanţă de circa 4 km de Giiimar. De acolo urmaţi indicatoarele *Centro Ciudad* (centrul oraşului). După aceea duceţi-vă la staţia de benzină din centrul Giiimar-ului (în cazul în care mai trebuie să întrebaţi de drum). După câteva sute de metri, o să vedeţi în mijlocul unei zone locuite un careu de 200 m * 300 m, în care se află mai multe piramide în trepte. Una dintre aceste piramide este chiar lângă un bloc.

197

Gardul, ce împrejmuieşte suprafaţa de 5 – 6 ha, permite în câteva locuri, mai mult sau mai puţin, să vezi prin el, însă cea mai mare parte este compactă. La intrare, nişte indicatoare anunţă „Parco Etnografico de Güímar”. Ceea ce nu este prevăzut sunt lucrările de construcţie ale proiectului. O revistă săptămânală, în limba germană, de pe insulele Canare, a declarat deja de la sfârşitul anilor ’80 că în acel loc se făcuse un parc etnografic.

Câţiva muncitori şi maşini de construcţie mai sunt încă acolo şi la intrare am fost anunţat de pericolele existente printre construcţii. O piramidă etajată poate fi admirată din imediata apropiere; este cea care este foarte aproape de bloc. Când scriam aceste rânfluri încă nu se ştia când se vor încheia lucrările la „Parco Etnografico”. Aşteptăm şi vom vedea! Totuşi, este accesibilă peştera Guanchen, aflată în afara Guimar-ului, la Barranco de Badajos.

Odată ajunşi pe Teneriffa, trebuie să vă rezervaţi destul timp pentru a cerceta mai bine insula. Un mic

univers se găseşte în mijlocul lui „Parco Nacionál de las Canadas del Teide”. O autostradă pitorească, cu multe serpentine, TF 1, se ramifică prin şoseaua pe duce la San Isidro. La Granadilla de Abona şi Vilaflor se ajunge pe N 614-N 821, prin sălbaticul peisaj vulcanic din centrul insulei. Porniţi excursia cât mai devreme posibil; acest lucru este valabil cu atât mai mult cu cât doriţi să mergeţi cu telefericul pe cel mai înalt munte al Spaniei (3718 m). Dacă nu faceţi astfel, va trebui să aşteptaţi mai multe ore, într-o mare masă de oameni. Alt motiv ar fi că după-amiaza se adună nori denşi şi este blocată vederea la distanţă.

Tot anul este potrivit pentru a călători în Teneriffa: când la noi este iarnă, acolo este o primăvară încântătoare. Curentul din Canare, un braţ al curentului din golf, nu permite ca temperatura apei să coboare sub 18 grade Celsius, iar vara urcă până la 23 grade Celsius. Alizeul de nord-est, ce bate la 800 – 1500 m deasupra Canarelor, împiedică arşiţa. Termometrul trece foarte rar de 25 de grade Celsius.

Dar soarele străluceşte 300 de zile pe an. O adevărată „insulă a eternei primăveri”.

198

Arenele stranii ale Terrei

Doar forţa spiritului este mai mare în final, dragi cititori şi cititoare, aş vrea să vă mai conduc în nişte locuri, pentru vizitarea cărora nu trebuie să vă faceţi bagajele sau să urcaţi în avion. Şi anume, acestea sunt locuri deosebite, aflate într-o zonă restrânsă din sud-estul Bavariei – nu departe de cele mai frumoase regiuni ale Alpilor. De oriunde din Germania, Austria sau Elveţia ajungeţi aici după cel mult un drum de o zi. Probabil vă va plăcea atât de mult peisajul romantic, încât vă veţi decide brusc să petreceţi aici un scurt concediu.

Wasserburg, micul oraş istoric, atât de romantic situat într-o cotitură a Inn-ului, este un loc de pornire ideal. Aflat la o distanţă de 50 km de München, acest oraş tangent cu şoseaua 304, pe care mergeţi în direcţia

Traunstein-Obing. După câţiva kilometri apare un indicator pentru şoseaua din stânga către Schnaitsee, pe care se ajunge după 5 km în mica aşezare Kling.

Acolo se indică spre stânga (privind în direcţia de mers către Schnaitsee), la ruinele vechiului oraş Kling. Străduţa duce spre o curte ţărănească, de la care mai rămâne un scurt drum pe jos până la ruine.

Piatra de cazně descrisă în acest capitol, lângă care şoferii văd noaptea apariţii albăstrui fosforescente, se află puţin în afara ruinelor. Mergeţi pe şosea înapoi, cam un kilometru în direcţia Wasserburg, până ajungeţi la o răscruce, de la care la dreapta se merge la Gars am Inn. Aici cotiţi la stânga, şi după o distanţă de exact 2, 2 km (am măsurat cu kilometrajul de la maşină!), calculând de la respectiva răscruce, ajungeţi la ţintă. Obiectul se află în pădure, lângă stradă.

La următorul loc interesant ajungeţi dacă vă întoarceţi pe aceeaşi stradă, în direcţia Gars. Treceţi pe lângă St. Leonhard şi Reith, după opt kilometri ajungeţi la intersecţia menţionată, în micul Stadl. Nu puteţi sări peste marea mănăstire de acolo, în care a mai existat până acum câţiva ani parohia catolică de la Wang. Dacă vă decideţi să bateţi la uşă, maicile vă vor deschide şi, în măsura în care timpul vă permite, vă vor povesti despre apariţiile fantomelor şi spiritelor, ce au bântuit pentru foarte

mult timp curtea parohială. Încă mai circulă poveştile cu fantome printre măicuţele de acolo. Şi fiţi atenţi: după cum am spus deja, este o mănăstire!

Drumul se continuă cu Gars, însă se traversează mai întâi puternicul curent al Inn-ului. La mănăstirea St. Maria viraţi la dreapta, pe strada către Aschau. După 5 km ajungeţi la Au am Inn.

Pentru „casa spiritelor”, descrisă în ultimul capitol, trebuie să faceţi o mică plimbare. Părăsiţi domeniul mănăstirii prin poarta din spate şi, când drumul se bifurcă, faceţi la dreapta, înspre munte. După câteva sute de metri, pe partea dreaptă a drumului, apare fosta pivniţă pentru

gheaţă a berăriei castelului; despre apariţiile de fantome de aici a vorbit deja Rainer Holbe în neuitatul serial de televiziune „Fenomene fantastice”.

Câteva dintre aceste mistere, ce se învârt în jurul unui personaj enigmatic, intrat deja în istorie, pot fi descoperite dacă mergeţi la un prea depărtata mănăstire Seeon. Întoarceţi-vă la şoseaua 304 şi mergeţi pe ea până la Obing. Înaintea unei benzinării, drumul se ramifică la dreapta; după 7 km se ajunge la mănăstirea Seeon, aflată pe malul stâng al pitorescului lac cu acelaşi nume. Chiar la stradă se află un mare parc, iar de la acesta, după câteva sute de metri în direcţia mănăstirii, se ajunge la un cimitir mic, chiar la marginea străzii.

Aproape de neobservat, în cimitirul rustic, lângă zidul de la stradă, se află mormântul femeii care toată viaţa s-a încăpăţânat să susţină că este ultima supravieţuitoare a familiei ţarilor. Iama, în apropiata curte a mănăstirii, se văd urmele paşilor ei micuţi în zăpada proaspăt căzută…

Acestea au fost numai câteva exemple pentru locurile ciudate din ţinutul sud-vestic al Bavariei. Unii au dezvoltat spiritul de detectiv şi se află printre populaţia unui loc sau altul, în care s-au petrecut anumite lucruri (sau poate se mai petrec încă), ce ne atrag atenţia că în lumea noastră atât de modernă şi iluminată există atâtea lucruri inexplicabile!

Explicarea unor noţiuni

Aborigenii. Locuitorii originari, cu ten închis la culoare, ai Australiei, trăind astăzi în cea mai mare parte în rezervaţii amenajate în nordul şi vestul Australiei. Tradiţiile aborigenilor vorbesc despre un foarte îndepărtat „timp de vis”, când zeii au venit pe Pământ sub forma aducătorilor de cultură.

Amintiri de protejare (Screen Memories). De-a lungul lucrului meu cu presupuse victime ale răpirilor OZN, am constatat prin hipnoză că amintirile de protecţie se suprapun trăirilor reale. Psihologii cunosc *Screen*

Memories comparabile şi de la victime traumatizate ale criminalilor, precum copii de care s-a abuzat sau femei Violate. În cazul răpirilor OZN, animalele preiau adesea această funcţie: bufniţe, cerbi sau căprioare şi lupi. Până acum nu s-a explicat dacă aceste amintiri de protejare sunt mecanisme de protecţie ale propriului nostru subconştient sau au fost induse drept sugestii post-hipnotice chiar de către protagoniştii sindromului de răpire.

Apariţiile spiritelor sunt întâmplări paranormale, în timpul cărora se observă manifestări optice sau acustice, ce nu au cauze convenţionale. Acestea sunt remarcate în mod repetat în acelaşi loc iar atunci se vorbeşte despre o „fantomă legată de acel loc".

Cultul Cargo (de la denumirea englezească pentru încărcătură, respectiv marfă). Este întâlnit în toată lumea, însă mai ales în spaţiul asiatic şi al Pacificului se înregistrează des moduri de acţiune ale populaţiilor băştinaşe ca după o confruntare cu o cultură de înaltă civilizaţie. În anii '40, contactele preponderente cu trupe ale forţelor aliate au fost în timpul bătăliilor din cel de-al doilea război mondial. Curând, acestea

au condus la imitarea de către băştinaşi, aflaţi la un nivel de dezvoltare primitiv, a străinilor; în unele cazuri extreme chiar a unor echipamente de genul staţii radio, antene sau avioane, pe care le făceau din paie sau bambus. Toate acestea s-au întâmplat din speranţa de a li se da şi lor din „binecuvântările" acelor fiinţe-numite „Cargo".

Şi dacă strămoşii noştri din vremuri întunecate au interpretat greşit întâlnirile lor cu reprezentanţii unei civilizaţii extraterestre, super-dezvoltate? Atunci naşterea unor ritualuri aparent fără sens – ale căror continuări se văd în liturghiile religiei actuale

— se bazează pe evenimente foarte reale şi pe tehnologia greşit înţeleasă a „zeilor-astronauţi" extratereştri.

Dinastia Han. Dinastia de împăraţi denumită după statul feudal Han (403 – 230 î.e.n.), care a ajuns la putere

după moartea împăratului Qin Shi Huangdi şi a guvernat din 206 î.e.n. până în 220 e.n. Din populaţia chineză actuală, în jur de 93% îşi are rădăcinile în această dinastie Han („chinezii Han”).

În arheologia chinezească este recunoscută tendinţa de a nu se data mâi înainte de dinastia Han, cu toate că sunt multe date referitoare la dinastii ce au existat înainte de dinastia Han.

Disecţie. Deschiderea unui cadavru, de cele mai multe ori cu scopul de a determina cauzele care au dus la moartea organismului. La organismele la care se consideră că moartea a survenit în condiţii normali, se face totuşi disecţie, pentru determinarea bolii. Disecţiile sunt incluse în scopul studierii şi în planul de învăţământ al studenţilor la medicină.

Durerea. Senzaţia trupească (şi sufletească!) de suferinţă. Sunt transmise la creier prin anumiţi nervi iar acolo sunt conştientizaţi. Intensitatea cu care omul sesizează durerea depinde surprinzător de mult şi de fondul lui cultural. Astfel, pragul de la care se conştientizează durerea este la aşa-numitele „popoare ale naturii” evident mult mai înalt decât, spre exemplu, la noi. Acest fapt nu trebui ignorat când facem aprecieri la adresa ritualurilor primitive sau a practicii întâlnită în întreaga lume, aceea a deformărilor craniene.

Epoca Hallstatt. Vechea epocă de fier din arheologia clasică, ce urma epocii de bronz şi preceda perioada Latene. Este datată între 800 şi 500 î.e.n. şi a fost numită după primul loc în care s-au făcut descoperiri arheologice foarte multe (Hallstatt în Austria).

Feng-Shui (de asemenea: Fen-Shui, din chineză „vânt şi apă”). Versiune chinezească de geomanţie bazată pe noţiunea de „Calea dragonilor”, care se aşterne adesea peste întreg Pământul, sub formă de plasă.

În timpul numeroaselor dinastii din imperiul chinez, maeştrii Fen-Shui erau adesea consultaţi dacă este bine să se construiască un templu, o pagodă sau un monument funerar pe un anumit loc. Chinezii au ajuns de foarte timpuriu la concluzia că suprafaţa Pământului este traversată de curente puternice de energie, precum liniile câmpurilor magnetice. Sarcina geomanţilor era aceea de a localiza aceste curente, pentru a se stabili locurile cele mai favorabile, aflate în armonie cu cosmosul. Această ştiinţă Feng-Shui era considerată a fi sfântă – ei trebuie să-i fim recunoscători pentru superbele grădini, care au făcut China aşa de renumită.

Hibrizii (metişi) sunt organisme obţinute din unirea de celule sexuale cu factori ereditari diferiţi. Unii dintre aceşti hibrizi sunt perfect capabili de înmulţire, alţii nu. Astfel, multe încrucişări de animale nu reuşesc sau conduc la germeni capabili de a se dezvolta (de exemplu: încrucişarea dintre broască simplă şi broască râioasă), sau rămân sterili (de exemplu: catârul ca încrucişare între cal şi măgar)

În ultimii ani au fost făcute publice multe experienţe de răpiri OZN, în cursul cărora nu se făcea doar inseminare artificială la femeile răpite, ci se prezentau celor răpiţi copiii-hibrid. De aici rezultă speculaţii cu privire la intenţiile ce stau în spatele tot mai violentului sindrom de răpire, şi anume crearea unei rase-hibrid între oameni şi extratereştri.

Ipoteza Paleo – SETI (SETI, de la *Search for Extraterrestrial Intelligence*). Paleo – SETI este căutarea de indicii care să dovedească vizitele unor inteligenţe extraterestre din timpurile preistorice şi cele ce au urmait. Există tot mai multe indicii conform cărora acele entităţi au avut influenţe încă din timpuri preistorice, iar acţiunea continuă până în zilele noastre.

Cel mai proeminent reprezentant al ipotezei Paleo – SETI este autorul elveţian de bestseller, dr. h. c. Erich von Däniken. Cu toate că speculaţii despre posibilitatea

vizitelor extraterestre din trecutul omenirii au mai făcut şi Charles H. Fort (SUA), Desmond Leslie (Marea Britanie) şi profesorul M. Agrest (fosta Uniune Sovietică), Erich von Däniken vrea să răspândească în întreaga lume această ipoteză, care nu este deloc în contradicţie cu legile naturii, şi să o propună drept temă pentru discuţii.

Jet-Lag. Astfel sunt denumite dificultăţile întâmpinate de organismul uman la adaptarea faţă de efectele diferenţelor de fus orar din timpul călătoriilor lungi. Este necesară o anunn perioadă de acomodare (în medie două, până la patru zile), care depinde de nivelul diferenţei. Jet-Lag nu este resimţit de toate persoanele la fel de intens; persoanele sensibile pot reacţiona deja de la o diferenţă de două-trei ore, în timp ce regula generală este de cinci-şase ore. În primele zile este vorba de o dereglare a ritmului stare conştientă-somn, însă după câteva zile se reglează.

Lumi paralele. Fizica modernă acceptă existenţa în universul nostru a altor dimensiuni, suprapuse celor patru percepute de noi în continuumul spaţiu-timp, adică lungime, lăţime, înălţime şi scurgerea timpului. Modele de gândire complicate implică existenţa a cinci, şase, şapte sau chiar mai multe (= X) dimensiuni, ce se formează alături de cele cunoscute nouă. Acestea ar fi universurile care există paralel cu al nostru, în acelaşi timp şi în acelaşi loc cu lumea noastră. Se încearcă explicarea fenomenelor ciudate şi a manifestărilor parapsihologice prin co-existenţa unei alte dimensiuni paralele.

Mesoamerica este denumirea pentru zona culturală ce corespunde geografic Americii Centrale. Arheologii utilizează noţiunea pentru culturile indiene, precum maya, aztecă şi altele, stabilite pe teritoriul de astăzi al statelor Mexic, Guatemala, Honduras, Nicaragua şi Costa Rica.

Metoda C-14 (datarea cu radiocarbon, respectiv carbon-14). Acest procedeu serveşte datării vârstei artefactelor organice. Datorează denumirea faptului că

raportul dintre carbonul C stabil şi carbonul radioactiv C-14, obţinut din nitrogen, este constant. După moartea unui organism nu se mai primeşte carbon, iar raportul iniţial se modifică datorită izotopului C-14 care se descompune în favoarea lui C-12 la o perioadă de 5589 de ani. Acest proces este precis, de aceea se poate aproxima vârsta cu o relativă exactitate.

Metoda C-14 este controversată, întrucât în vremurile de demult raportul dintre C-14 şi C-12 ar putea să fi fost cu totul altul. Deci, rezultatul poate fi greşit: plantele tăiate de pe marginea unei autostrăzi, datate prin metoda radiocarbon, le-a fost dată vârsta de mai multe mii de ani. Odată cu creşterea vârstei probei, creşte şi gradul de inexactitate.

MUFON (Mutual UFO Network). Acesta este un grup internaţional de cercetare privat, care a fost înfiinţat în Stateje Unite şi are astăzi filiale în majoritatea ţărilor occidentale. În anul 1974 a fost înfiinţat subgrupul MUFON-CES *(MUFON – Central European Section),* care este autorizat în principal pentru spaţiul în care se vorbeşte germana. Scopul societăţii inter-disciplinare este de a elucida misterul obiectelor de zbor necunoscute prin metode ştiinţifice. MUFON-CES este condus de trei fizicieni, ce lucrează în domeniul cercetării aerului, cosmosului şi al energiei nucleare. Mai sunt astronomi, psihologi, medici, ingineri şi hipnoterapeuţi. Analizele se află încă în stadiul preştiinţific, deoarece nu s-au emis teorii ce pot fi verificate şi nu s-au pus la dispoziţie resurse de cercetare. Astfel, modul de operare al MUFON, respectiv MUFON-CES, este mai întâi

condiţionat de întocmirea unei metodici de problematizare, precum şi de realizarea unei baze de date.

Parapsihologie. Cu această denumire este caracterizată ştiinţa care se ocupă cu percepţiile extra-senzoriale, precum şi cu alte fenomene, ce nu pot fi explicate pe cale fizică, şi care sunt în legătură evidentă cu reacţii psihice. În ciuda numeroaselor dovezi „tari”, nu a

fost încă recunoscută drept o ştiinţă de sine stătătoare. Aceasta se datorează şi faptului că rezultatele experienţelor parapsihologice nu se pot reproduce, deci nu poate fi verificat experimental şi în faţa unui alt cercetător. De aceea, parapsihologia este singura ştiinţă, care trebuie să se lupte de una singură. Un alt motiv pentru parţială respingere prin metodele academice este acela că rezultatele parapsihologiei sunt total în afara paradigmelor acceptate ale ştiinţelor naturii şi nu poate fi integrată complet în prezenta viziune asupra lumii.

Poltergeist. O fantomă legată de o persoană este caracterizată drept fenomen Poltergeist dacă, de exemplu, se aud zgomote puternice, sunt deranjate sau se produc pagube asupra obiectelor din jurul fantomei sau a persoanei care o declanşează, în centrul acestor activităţi se află o persoană, care provoacă fenomenul în mod inconştient, prin psihokinezie. De cele mai multe ori este vorba de persoane cu tensiuni sufleteşti puternice, iar efectele încetează imediat ce persoana respectivă şi-a rezolvat problemele. Misterul nerezolvat din centrul acestei probleme este faptul că se declanşează adesea fenomene, ce dovedesc mai multă putere decât poate furniza persoana implicată.

Psihokinezie. Prin aceasta se înţelege capacitatea unei persoane de a influenţa obiecte materiale în mod vizibil pentru un observator, în sensul deplasării acestora, numai pe cale psihică. Aceste lucruri nu pot fi încă explicate pe cale fizică. Cu toate că existenţa ei poate fi dovedită prin numeroase încercări de laborator, ştiinţele naturale tradiţionale o neagă cu încăpăţânare.

Radioastronomie. O ramură a astronomiei, respectiv a astrofizicii ce înregistrează şi analizează radiaţiile provenite din univers prin undele radio. „Produsele finite” ale radioastronomiei sunt programele, ce au ca scop posibila identificare a semnalelor trimise de o formă de

viaţă inteligentă, extraterestră.

Răpiri (mai sunt numite întâlniri apropiate de gradul patru sau CE-IV). Contrar întâlnirilor simple (CE-III), aici este vorba despre dislocări complete efectuate de nişte fiinţe inteligente, evident neterestre. Acestea sunt descrise în general ca fiind umanoizi micuţi, cu piele cenuşie, a căror înălţime este de 1, 20 până la 1, 50 m. Afectate de răpiri sunt, în general, persoanele singure, iar acestea deja din copilărie sau adolescenţă. Foarte rar se raportează răpirea mai multor persoane în acelaşi timp. Specifice pentru traumele răpirii sunt experimentele medicale, în centrul cărora se află adesea fecundările artificiale, ce ar putea conduce la realizarea unei noi rase hibride între oameni şi acea inteligenţă.

În ultimii ani s-a răspândit convingerea că răpirile nu au avut loc doar de curând, ci, la fel ca întregul fenomen OZN, sunt străvechi. De asemenea, fenomenul este întâlnit în lumea întreagă şi, de la un timp, este cercetat clinic de unii medici.

Viziunea. O viziune este definită, de regulă, drept o halucinaţie optică. Noţiunea este folosită mai ales când se subliniază posibilitatea unei percepţii pe cale paranormală. Adesea, viziunile cuprind şi informaţii despre evenimentele ce se vor petrece în viitor.

Câteva cuvinte de încheiere

Dragi cititori şi cititoare din toată lumea, dacă daţi peste lucruri misterioase şi locuri fenomenale, ce ridică întrebări în legătură cu vechea noastră viziune asupra lumii, m-aş bucura foarte tare să-mi trimiteţi detalii pe adresa editurii (pentru cititorii mei din străinătate: vă rog, dacă se poate să scrieţi în engleză sau germană):

Hartwig Hausdorf c-o Buchverlage Langen Müller Herbig Thomas-Wimmer-Ring 11 D-80539 München

Dacă sunteţi interesaţi de temele despre care am scris în această carte, vă pot oferi ceva cu totul deosebit. împreună cu cunoscutul autor, moderator de radio şi televiziune Rainer Holbe, susţin în fiecare vară seminarii

speciale. Locul este la fel de extraordinar ca şi temele variate despre care vorbim. Mergem cu două vaporaşe luxoase pe râuleţul breton Vilaine şi afluenţii acestuia, printr-un peisaj natural ce-ţi ia răsuflarea şi, în parte, neatins încă, şi vizităm oraşele vechi de pe malul râului.

În timpul discuţiilor şi prelegerilor ţinute pe câmpiile de lângă râu, sub copacii umbroşi şi lângă stânci, vorbim despre fenomene fantastice” şi mări secrete ale existenţei noastre, întreg ambientul, peisajul liniştitor şi viaţa la bordul vaporaşului sunt menite să ne facă să uităm de viaţa de zi cu zi şi să pătrundem într-o lume nouă, fascinantă.

Pentru informaţii mai amănunţite, locuri etc., scrieţi pe adresa următoare:

Redaktions buro Rainer Holbe Maison sur les Collines L-6991 Rameldange (Luxembourg)

208 Arenele stranii ale Terrei în final, aş vrea să vă mai prezint şi AAS (Comunitatea de cercetare pentru arheologie, astronomie, SETI). Scopul ei este acela de a aduna, face schimb şi publica indicii ce vin în sprijinul următoarelor idei:

— în timpuri preistorice (chiar şi mai târziu), Pământul a primit vizite din cosmos;

— actuala civilizaţie tehnică de pe planeta noastră nu este prima;

— cele două teorii de mai sus, combinate.

Vă puteţi înscrie ca membri al AAS. La intervale de două luni se editează o foaie de comunicare, în care se scriu cele mai noi întâmplări: „SAGENHAFTE ZEITEN” (înainte „Ancient Skies”). De asemenea, AAS organizează excursii de studiu la cele mai interesante locuri cu descoperiri arheologice şi la locurile din cărţile autorilor. Au loc cu regularitate congrese internaţionale şi sesiuni.

În spaţiul german, AAS are deja peste 9.000 de membri. Puteţi obţine informaţii suplimentare despre AAS la:

AAS-Bureau

CH-3803 Beatenberg
Schweiz lfp| **I Printed in România x”.**
cfrupu dacppin fed prinţ să o societate Butan Gas
B-dul Tudor Vladimirescu. În 31. **sector** 5. **Bucureşti, ROMÂNIA** Teletonr335.93.18; 335.97.47 **Fax:** 337.33.77